SAN-ANTONIO

INFERNUL VERDE

virtual-project.eu

SAN-ANTONIO

INFERNUL VERDE

Original: *ALLEZ DONC FAIRE ÇA PLUS LOIN*

Colecția San-Antonio nr. 41

Traducere de:
MĂRGĂRITA VAVI PETRESCU

virtual-project.eu

Editura Forum

1997

CAPITOLUL I

A OBSTRUA:
a astupa printr-un obstacol

Condor-chioru (zis Târtiță-de-vultur, zis Ochi-de-șoim, zis Uliu-uliu, zis Cameleon-țesălat, zis Cap-de-ou, zis Mădular-calamitat, zis Șobolan-bășinos, zis Cur-de-broască, zis Cur-pleșuv, zis Neputinciosu, zis Nod-glisant, zis Coadă-mestecată, zis Pană-ocultă, zis Taur-castrat, zis Calumetul-înghițitului, zis Tomahawk-știrbul, zis Pajură-tâmpită, zis Coiot-prost, zis Șopârlă-cu numele, zis Socoteală-scalpată, zis Mădular-fleșcăit, zis Castor-fără-coadă, zis N-are-decât-una, zis Păduche-ciufulit, zis Fiu-de-curvă, zis Frate-de-curvă, zis Tată-de-curvă, zis Intră-tare, zis Bufniță-împuțită, zis Cal-de-plumb, zis Chelie, zis Cioc-în-apă, zis Capotă-găurită, zis Săgeată-fără-vârf, zis Borâtu, zis Păr-lipit, zis Moacă-de-plăcintă, zis Buboi-spart, zis Boașe-stoarse, zis Scuipat-sângeriu, zis Prostată-jupuită, zis Găoază-plesnită, zis Pișcăciosu, zis Căutătorul-de-izvoare, zis Bobârnac, zis Moș-târtiță, zis Boșorogu, zis Bidinea, zis Seniorul-purulent, zis Ridiche-pur-sânge, zis Masturbeanu, zis Cioară-chioară, zis Șancru-cronic, zis Sifilis-în-evoluție, zis Jérominette, zis Doctor-Jivaros, zis Rahat-pe-băț, zis Spermă-apătoasă, zis Moacă-afumată, zis Mușchi-poros, zis Ustensilă-pe-ducă, zis Muci-de-argint, zis Uită-ne-cât-te-gândești) ieși de la mătușa lui. Făcea dragoste cu ea în fiecare dimineață, pentru încălzire. Bătrâna (se apropia de suta de ani, dar nicio stare civilă n-ar fi putut confirma faptul, aprecierea comportând o marjă de eroare de una sau două decade) nici nu băgase de seamă această îmbrățișare. În decursul interminabilei ei existențe, avusese parte de atâtea

asalturi amoroase, încât fundul ei devenise fleșcăit ca un rucsac tirolez gol.

Condor-chioru trăia într-o colibă din crengi împreună cu pseudocentenara, pe nume Candelă-stinsă, și cu cea de a patra nevastă a lui, Cur-demolat, devenită inaptă pentru dragoste, după ce, în timpul unui scăldat în lacul Flagada, un somn carnivor îi mâncase păsărica cum ar fi făcut un crocodil. Își împărțea locuința rudimentară cu încă o persoană, a patra: Amor-primăvăratic, cea de-a unsprezecea și ultima lui fiică, care încă nu-și găsise un soț, deși era în vârstă de opt ani (poate că piciorul ei bont, buza de iepure și eczema de care suferea îi descurajau pe masculii pădurii amazoniene?).

Indianul cercetă cerul mohorât al zorilor, ca pentru a citi în el semne prevestitoare. În vreme ce urina pe trunchiul unui palmier pantigrad, fu alarmat de un miros de ars. Focul rămânea unul dintre flagelurile endemice ale imensei Amazonii. Se întâmpla să izbucnească uneori și, întețit de vântul dinspre Cordilieri, să distrugă hectare întregi din această formidabilă pădure, plămânul planetei.

Atunci, îi veni în minte incidentul care-i tulburase somnul și pe care îl considerase un coșmar. La începutul nopții, Condor-chioru avusese impresia că percepe un zbârnâit în adâncurile cerului, acolo unde bezna devine mai fluidă. Apoi, se produsese ca un bubuit de tunet, urmat de o tăcere vastă, infinită. Liniștit din fire, Condor-chioru se învelise și mai strâns într-un soi de poncho, care-i servea de pătură. Dar cum tot îi mai era frig, îl trase și pe cel de pe femeia lui și un confort burghez îi readusese somnul.

Uitase de incident cât dormise, dar mirosul de ars, adus de briza dimineții, i-l reaminti. După ce-și vidă vezica, se apucă să escaladeze un arbore gigant. Un scriitor idiot ți-ar fi precizat că era agil ca o maimuță; în realitate, artroza de la șold îl

supăra și se cățăra trudnic, trăgându-și anevoie piciorul drept. În schimb, traiul în pădure îi menținuse un suflu de maratonist.

Când ajunse în vârful arborelui, începu să privească marea vegetală, care se întindea la infinit. Condor-chiorul nu întârzie să descopere incendiul spre răsărit. Lumina lui puternică se năștea dintr-o pălălaie generatoare de fum negru, ceea ce-l îndemna să spere că focul nu avea să se extindă din pricina umezelii.

Își închise ochiul beteag (căruia îi datora partea a doua a numelui său) pentru a spori vizibilitatea celui zdravăn. Indianul tresări descoperind în frunzișul îndepărtat ceva imens și argintiu, asemănător cu înotătoarea dorsală a unui pește. Încercă o vie nedumerire, dar cum nimic nu i-ar fi potolit curiozitatea, hotărî să se ducă la locul sinistrului. Amor-primăvăratic îl însoți, mereu gata de drum. Dispunea de suplețea pe care vârsta i-o refuzase tatălui ei și se dovedea plină de ingeniozitate. La vânătoare era de o precizie diabolică. Trasul cu arcul făcea din Amor-primăvăratic o Diană emerită; mamifere, păsări, chiar și pești se lăsau trași în țeapă de acest copil sălbatic. Datorită ei masa lui Condor-chioru era una dintre cele mai îmbelșugate din această parte a Amazoniei.

Luară cu ei o sticlă de ceai sălbatic, rece, câteva cotlete de mistreț negru și două securi cu tăișul bine ascuțit. Apoi, Condor-chioru stabilind cu grijă reperele, tata și fiica o porniră la drum.

Condor-chioru aparținea unui trib de arboricoli decimat, pe care pionierii defrișori îi masacrau cu o deosebită satisfacție. Cei scăpați cu viață fugiseră în insondabilele profunzimi silvestre. Săptămâni de marș printr-o pădure virgină îi scăpaseră de cruzimile civilizației. Puțin numeroși (vreo câteva sute în total), se dispersaseră pe clanuri, respectiv pe familii care se reuneau doar pentru a implora, în grup, protecția zeilor calificați.

Genocidul îndurat îi lipsise de temperamentul belicos și se tolerau între ei fără să-și caute prea multă pricină, dacă li se întâmpla să impieteze teritoriul de vânătoare al vecinului.

Condor-chioru și ultima lui fiică merseră vreme de trei ore. Mirosul incendiului devenea tot mai acru și mai prezent. La un moment dat, făcură o haltă ca să îmbuce câte ceva. Înainte de a o porni iar la drum, Amor-primăvăratic escaladă la rândul ei un arbore. De la acea *look-out*[1] strigă că nu mai era mult și ajungeau.

Într-adevăr, o ultimă oră de marș epuizant (trebuiau să taie liane și crengi la tot pasul) îi aduse la liziera vastului luminiș deschis de foc.

Lui Condor-chioru îi mai fusese dat să vadă *jet*-uri[2] scânteietoare printre norii brazilieni. Fără să cunoască mare lucru despre aviație, demnul indian știa că mașinării fuselate străbăteau spațiul cu ființe omenești la bord; dar aceste informații, care pentru el erau de domeniul science-fiction-ului, îl lăsau rece. Om al pădurilor, nu-și bătea el capul cu ceea ce se petrecea deasupra coroanelor copacilor, doar soarele făcând excepție.

Totuși, rămășițele Boeingului 747, împrăștiate în jur, îi impresionară puternic pe cei doi. Într-un crater imens, cu buza înnegrită, carlinga reactorului continua să ardă, răspândind miasme oribile de plastic ars și trupuri carbonizate. Ceea ce zărise de la el de acasă, era o aripă smulsă, înfiptă între trunchiurile copacilor ca terasamentul unui pod modern.

Rămășițe omenești, bagaje despicate, schelete calcinate, acopereau pământul umed sau atârnau prin copaci ca niște podoabe macabre ale unui pom de Crăciun.

Amor-primăvăratic nu mai acordă atenție trupurilor omenești, pentru a colecta țoale de damă împrăștiate peste tot de explozie. Alice în Țara Minunilor aduna în mare grabă lenjerie, rochii,

sutiene, cotcodăcind de mulțumire ca un naufragiat satisfăcut.

Condor-chioru era nemulțumit de jaful practicat de fata lui. Nu pentru că ar fi fost animat de scrupule, dar aceste lucruri căzute din cer i se păreau malefice și purtătoare de fluiduri rele.

Pe când coțofana lui hoață strângea boarfe, el făcu un tur complet al epavei, pășind peste bucățile cocpit-ului. Se opri înaintea unui cap de bărbat, retezat chiar de sub bărbie și care, straniu, mai purta chipiul cu galoane. Condor-chioru șovăi, dar tentația era prea puternică: luă chipiul și-l puse pe capul lui.

Îi venea de minune.

•

Erau pe punctul de a face cale întoarsă, cocoșați sub greutatea prăzii, când auziră un geamăt. Vaietul venea dintr-un hățiș de liane groase și de crengi încolăcite. Condor-chioru își mână fiica într-un arbore-turn de observație și imediat Amor-primăvăratic îi aduse la cunoștință că o femeie, legată de un scaun era suspendată între iețe vegetale.

— Cum arată? se informă Condor-chioru.

— Pare tânără, răspunse adolescenta, într-o exprimare modernă.

Acesta a fost, foarte probabil, mobilul care l-a incitat pe indian să tenteze o acțiune de salvare.

CAPITOLUL II

BROTAC:
broască mică verde

Ți-am spus? Maria, subreta noastră, s-a măritat cu un picador[3] și s-a repatriat în Spania. În prezent, locuiește în Sevilla. Duminicile se gătește și merge să-și vadă bărbatul luptând cu taurul pe arenele andaluze. Picadorul are un rol ingrat într-o coridă. Când publicul îl vede pe nebun călare pe calul cu capul acoperit, îmbrăcat în valtrapuri, înfigându-și sulița în greabănul taurului și sângele țâșnind clocotit, îl face cum îi vine la gură! Măcelar! Încornorat! Ticălos! Și în spaniolă sună mult mai colorat! Nu știu dacă Maria vibrează auzind publicul vociferând împotriva omului ei. Poate că o excită. Sau poate sulița lui Ion e cea care-i umezește slipul, poți să mai știi cu muierile astea!

Fapt e că păroasa a ieșit din viața noastră! Mama a încercat o altă bonă: o portugheză. Dar puțea și avea gura mare, cu toate că de regulă portughezele sunt curățele și zâmbitoare; n-am păstrat-o. Acum suntem în căutare. Dacă auzi de una harnică, fără toane, suntem, amatori, la Saint-Cloud. Nu contează dacă suge prost, opțiunea e facultativă.

Amorurile ancilare te depanează, dar nu-s de viitor. De altfel, ce amor poate fi considerat ca de „viitor”, când toate trec, se schimbă, se deteriorează și îmbătrânesc!

Ca să-i mai ușurez Féliciei munca în gospodărie, o scot la restaurant cât mai des cu putință. La început, a protestat din cauza cheltuielilor, dar pe urmă s-a lăsat antrenată, ceea ce proștii numesc „trai pe vătrai” și acum, cred că a prins gustul.

Cum se dă în vânt după fructele de mare, în seara asta o iau la *Marius și Jeanette,* un local de

calitate și de încredere. La ei toate stridiile au ochi albaștri. Decorul e sărbătoresc, serviciul agreabil și prețul convenabil.

Numai ce ne-am instalat la masa preferată (imediat pe dreapta când intri, într-un colț lângă geam) că a și apărut Jean Paul Belmondo însoțit și el de mămica lui și de un yorkshire care-i ține loc de brațul stâng. Ne salutăm, plus un zâmbet complice din pricina acestei francmasonerii care ne unește. Doi duri atașați de bătrânele lor mame și pe care le scot în lume, e înduioșător, nu?

Șase stridii mari și doi arici de mare pentru mămica, șase scoici și șase stridii pentru sufletul meu. Câte o friptură mixtă pentru amândoi. Au aici un vin după care cobori scara pe balustradă, doar atât îți spun. La ridicarea cortinei, ni se aduce un sote de creveți minusculi, care se zbânțuiau într-un bazin cu cinci minute mai înainte! Decorul evocă scene de pescuit: năvoade, undițe, momeli de toate neamurile și de toate culorile, un espadon din mări îndepărtate naturalizat (francez), de un negru albăstrui. Toate pe un fundal de boazerie lăcuită.

Félicie e în sărbătoare. De când l-am dat pe Toinet la un internat aproape de Chartres, mai respiră și ea. Devenise infernal, vagabondul, fiindcă începuse să aducă în casă tot felul de indivizi suspecți cu mutre imposibile, înțoliți ca niște sperietori în șomaj! Degeaba mi-am bătut eu gura, făcea numai cum îl tăia pe el capul, șmecherul. Ereditatea, ce să mai vorbim! Când părinții tăi adevărați sunt doi criminali, trebuie să te aștepți la orice. Internatul lui se bazează pe sport. Îi freacă mai dihai în sala de gimnastică decât în cea de matematici. Echitație, tenis, natație. Totul sub supravegherea unor monitori cu carboava strașnică (e inclus în prețul internatului).

Stau și mă întreb către ce îl vom orienta pe Antoine bis. Și mama își face o groază de griji pe tema lui. Înțelegi, în gândurile mele intime, nu tocmai bine cristalizate, aș fi vrut să facă o carieră

de jandarm sau de pompier. Poate ar fi contractat vocația „corpului de elită”. Unul pentru toți, toți pentru unul! Ceva paramilitar (oricum, para – ce s-o mai lungim). Din tipii ăștia fără astâmpăr n-ai nicio speranță să scoți un intelectual sau, mă rog, un sedentar. Ei trebuie să se consume cu orice preț pentru a-și elibera surplusul de energie.

Mă uit la mami cum își deschide stridiile și duce la gură gelatina asta după ce a stropit-o cu oțet și usturoi. Gesturile ei sunt lente și blânde, măsurate. Savurează totul: prezența mea, fructele de mare, ambianța „de vacanță” care ne înconjoară. Simți nevoia să-i faci o plăcere bătrânei mele, pentru că știe să o aprecieze așa cum se cuvine. Știe să-ți răsplătească tandrețea.

Mă ocup de o stridie mare cât o greutate de pendulă, trosnind de mama focului, când frumoasa brună de la garderobă se apropie de masa noastră.

— Sunteți chemat la telefon, domnule comisar.

Știe prea bine că am fost numit director, dar nu se poate dezbăra să nu-mi acorde vechiul titlu, cum o mai face încă multă lume.

Mă simt ușor șocat, pentru că nimeni nu știa că cinez la *Marius și Jeanette.*

— Mă ierți, iubito?

Félicie îmi zâmbește indulgent.

În încăperea unde se află reunite buda, chiuvetele și telefonul, receptorul mă așteaptă pe un teanc de anuare.

— San-Antonio, mă prezint succint, o idee sever în intonație, gen: cinei-i idiotul care se ține de bancuri?

O voce de bărbat, șoptită și înspăimântată, murmură:

— Sunt toți aici, domnule comisar. (Asta-i bună, până și el îmi refuză titlul!)

— Cine ești dumneata?

Dar vocea nu ține seamă de întrebarea mea și continuă:

— Sunt gata să-mi deschidă ușa. O să mă omoare! Veniți repede! Vă implor!

— Unde te afli?

Aud un țipăt, brusc înăbușit, apoi o succesiune de zgomote mărunte. Aparatul lăsat brusc se balansează și se lovește de un obstacol. Nehotărât, emit câteva „alo-uri” derizorii, după care legătura se întrerupe. Cineva a închis telefonul.

Fac și eu la fel. O știi pe mère Plex? Eu aș putea fi soțul ei.[14]

Miroase a farsă de la o poștă! Și nu a lup la stână!

O strig pe fermecătoarea brună de la garderobă, delicioasă în taiorul ei de culoarea piersicii.

— Ia spune, scumpo, de când am venit eu, a ieșit cineva din restaurant?

— Nimeni altcineva în afara băieților plecați după fructe de mare, alături.

— Tipul care m-a căutat ce-a spus la început?

Își încrețește fruntea delicată, sprâncenele împreunându-i-se pentru o secundă.

— Încearcă să-ți amintești foarte exact cuvintele lui, o conjur eu.

E de acord. Nu vrea decât să-mi fie utilă.

— Avea un glas gâfâit. A zis foarte repede: „Comisarul San-Antonio e la voi, cheamă-l urgent, te rog”.

— Asta-i tot?

— Părea așa de grăbit că am uitat să-l întreb cum îl cheamă.

Îi mulțumesc printr-o înclinare și ies pe calea George-V. Circulația începe să se mai domolească. Totul e liniștit, ziua moare fără să facă tărăboi. De pe cealaltă parte a străzii, un șir de taxiuri își așteaptă clienții. Traversez; sper să nu mă vadă mami, s-ar neliniști. Un șofer, cu coatele pe geamul mașinii, crezând că am de gând să urc în racheta lui zburătoare, îmi aruncă:

— Mașina din față!

— Doar o întrebare, îi spun, scoțându-mi legitimația. N-ați văzut și n-ați auzit nimic anormal, acum un minut?

— Absolut nimic, de ce?

Am luat plasă, nu? Ce ar fi putut el să observe, la volanul taxiului și în larma ambiantă?

— Așa, bat eu în retragere.

O să mi se răcească stridiile. Docilă, Félicie așteaptă să mă întorc cu acea răbdare caracteristică doamnei Rina Ketty de peste o jumătate de veac (zi și noapte).

— Ceva rău? mă întreabă scumpa mea bătrânică.

— Absolut nimic!

Ce-ți mai minte limba, San-Antonio! Am capul plin, mai să plesnească, din pricina acestui telefon. Îmi înghit moluștele ca pe niște comprimate de aspirină, fără să-mi dau seama că, dacă ar conține perle rare, mâine dimineață aș trage apa peste o avere! Mama declară că friptura a fost o minune. Sticla de vin a ajuns laminată. Aș fi înclinat să mai violez una, dar Félicie protestează că ar fi exagerat și atunci comand un lichior pe cinste, îmbogățit, ca un cocteil[5].

„*Sunt gata să-mi deschidă ușa*! *O să mă omoare*”.

Cele câteva cuvinte mi s-au ridicat la cap.

Pentru ce nu și-a spus numele acest misterios interlocutor? Nu mi-a răspuns nimic când l-am întrebat cine e. Prea asaltat de spaimă? Sau e vorba de un actor desăvârșit sau era strangulat de o groază indicibilă.

Cer nota de plată. Și știi ce? Amicul meu Baulois, care asigură direcția localului la această oră, mă anunță că a fost achitată.

E noaptea vrăjilor sau ce Dumnezeu se întâmplă?

Dar văd că mămica mustăcește.

— De data asta, te invit eu! mă anunță. Am primit pensia azi dimineață și așa ceva se udă!

Îi face o plăcere așa de mare că nu mai am curaj să protestez.

— Unde o să ajungem, dacă mă las întreținut de mama mea?

•

Ne întoarcem acasă. Noaptea e mai nesfârșită ca de obicei; precum pavilionul Franței la Sevilla, bolta cerească pare să nu se sprijine pe nimic. Rulăm domol în bolidul meu argintiu. În zilele noastre, când ții la mașina ta, trebuie să te mulțumești că știi ce putere poate dezvolta, și în niciun caz nu-i dai frâu liber. Te bucuri de accelerări doar în depășiri. Vrruum! Și pe urmă o lași moale. Băiat cuminte! Într-o zi am să mă duc la Montlhéry să mă satur de viteză. Zic și eu așa, dar n-am s-o fac niciodată. Nu apreciezi apa fiind în piscină.

•

— Băutura a fost delicioasă îmi mărturisește *my mather*; întotdeauna am avut o slăbiciune pentru vinul alb.

Multor femei le place, când nu sunt alcoolice.

Ia o lingură de supă cu bicarbonat de sodiu; o rețetă veche după o masă îmbelșugată. Tata, când se trezea mahmur, își turna în vin roșu. Dacă ai fi văzut ce culoare! Trebuia să ai curaj!

Mami urcă să se culce.

— Tu nu vii, fiule?

— Vreau să mă uit la ultimul jurnal pe 2.

Pupicuri și răspupicuri. Treptele vechi de lemn abia dacă scârțâie sub greutatea ei ca fulgul.

„*Sunt gata să-mi deschidă ușa. O să mă omoare*”.

Evident, e vorba de o glumă! Cea a unui chelner pus pe farse, fără îndoială. Tu îți imaginezi că un tip, căruia niște ucigași îi forțează ușa, nu găsește nimic mai bun de făcut decât să-l alerteze pe șeful poliției, aflat într-un restaurant? Mai întâi, cum de a știut acest om înspăimântat că eu mă alimentam

la *Marius și Jeanette*? Dacă-l amenința un pericol, de ce nu s-a adresat direct poliției?

Mama tropăie mărunt pe sus. Mica ei foială de fiecare seară! Se aud scârțâind ușile șifonierului ei mare din lemn de nuc. Félicie cea dragă, *for ever*! [6]

La tembelizor, un cuplu își spală rufele murdare de față cu zece milioane de spectatori, cărora puțin le pasă. Unul gras și cumsecade, care parcă ar participa la necazul lor, încearcă să le deschidă ochii în ce hal se urăsc, se disprețuiesc și își dau peste bot. Nicio scenă de amor cam de multișor! Ea îi pregătește știucă la toate mesele, și-i ascunde ochelarii ca să se înece cu oasele; el face în vasul de iaurt al nevesti-sii, care ține regim. Cei doi imbecili își otrăvesc viața care mai de care. Nu-ți vine să crezi că a existat vreodată dragoste între ei. Nu s-a mai ales din ea decât latura oribilă: bășinile, Tampax-ul, arsurile, invectivele. Când maioneza nu se mai leagă, un cuplu ajunge să se urască.

Schimb canalul. Nimeresc peste tobele lui Bronx. Simpatic, dar n-o vor lăsa pe Félicie să doarmă. Schimb *again*[7]. Un sirop american. Doi amanți care gânguresc, contrapunct la primul canal vizitat. Aici totul se scaldă în tehnicolor! Te iubesc, sub copaci înfloriți! Săruturi incandescente! Ea poartă o fustă despicată, ticăloasa!

O ultimă tentativă: jurnalul. O tipesă frumușică foc, care trebuie că practică amorul bucal *first quality,* povestește cum că primul ministru s-a dus să-și practice meseria la agricultorii din Sahara și să le transmită mesajul Franței, plus un bonjour din partea lui Alfred. Pe urmă, e arătat unul de la compania republicană de securitate și un micuț magrebian, jucător de baby-foot, într-o cârciumă din mahala, titlu numai bun pentru un articol de fond: oamenii sunt făcuți să se înțeleagă, când nu se măcelăresc între ei.

Sting aparatul. Ecranul devine de un alb lăptos, ca fesele reginei Angliei.

Nu mi-e somn deloc. Cred că mi se trage de la vinul alb din seara asta. O forță indecisă îmi suflă proiecte vagaboande. Îți închipui că am chef de dragoste? Că ar trebui să-mi caut una dintre amicele din stoc? Ar fi destul să dau un telefon. Dar m-aș vedea nevoit „după", să mai stau, să mă țin de mângâieri, ca să nu fiu luat drept un mitocan preocupat numai de sex. S-o gâdil pe ceafă și nu numai.

Îmi pun iar haina și trec în vestiarul de oaspeți ca să-mi perii puțin părul. Reverele încă mai miros a friptură. Nimic mai tenace ca fumul.

•

Douăzeci de minute mai târziu, opresc pe calea George-V. E ora la care mai poți parca o mașină. La *Marius și Jeanette* e încă lumină, dar niciun client. E vremea măturatului și a socotelilor! Mă postez în dreptul geamului înalt, cam în fața locului pe care-l ocupasem. Un muncitor, de pe partea cealaltă a Mediteranei, freacă dușumelele restaurantului cu sârg. Un ultim bucătar își ia valea trăgând de fermoarul bluzonului jigărit. Vraja s-a rupt! Adio sobă, adio sos bearnaise, adio pește flambat!

Mă întorc să privesc strada. Un rând dublu de platani izolează restaurantul de imobilele de peste drum până în dreptul etajului patru. Oare e cu putință ca de la etajul cinci sau șase să fie distinși clienții restaurantului așezați în dreptul ferestrei? Nu cine știe ce, fiindcă în față e o terasă cu gard viu din lemn câinesc, sau ceva de genul ăsta.

Iată că finul copoi, care zace în mine, se prinde în joc. Mă întind mai să mă apuce cârceii ca să stabilesc dacă există o fereastră vizavi, care să fie în priză directă cu *Marius și Jeanette.*

Ei bine, da, există una, închipuie-ți! Nu două: una singură! La cinci. Ea beneficiază de o

deschidere frontală, ca urmare a unei crengi putrede care fusese tăiată.

Fereastra în chestiune e întunecată, totuși, cred că decelez într-unul dintre ochiuri un mic reflex roșu, cum produce beculețul de control al unui televizor sub tensiune.

Acest punct rubiniu, devine pentru mine steaua călăuzitoare.

Traversez strada.

CAPITOLUL III

MASCARON:
figură grotescă folosită în decorațiuni

La etajul cinci, două uși se prezintă intrepidității mele. Stânga, dreapta. Pe care s-o aleg? Încerc să-mi reprezint topografia apartamentelor apărate de ele. Care să posede fereastra cu punctul luminos?

Optez pentru cea din stânga și sun ca măsură de prevedere, dacă se întâmplă să fie cineva… Aștept două minute și sun din nou. Chiar în clipa în care îmi scot sezamul din buzunar, un zgomot de încuietoare acționată îmi taie cheful de a-mi duce gestul până la capăt. Efectiv, ușa se deschide și un bărbat în pijama, dar care rămâne totuși „cadru superior" în costumația lui nocturnă, apare ciufulit à la Laurel, cu ochii în pană de lumini și un capăt de cocoșel roșu lizibil prin răscroiala „cracului" de pijama, cum zice întotdeauna Félicie. În spatele lui, la doi metri, își face apariția o frumoasă femeie adulteră, de un blond cenușiu, într-un déshabillé, care-mi transformă pe dată instrumentul în portmantou[8].

Pentru a împrăștia temerile pe care vizita mea intempestivă le-ar putea provoca, mă grăbesc să-mi prezint legitimația și să-i potolesc (în special pe damă mi-ar plăcea s-o potolesc, de preferință pe la spate).

— Regret că v-am trezit, fac eu. Suntem în urmărirea unui răufăcător care s-ar părea că a pătruns în imobilul dumneavoastră, n-ați auzit nimic suspect?

Neagă amândoi. Frumoasa e cea care-și vine în fire mai repede ca bărbatul ei. Își potrivește părul și-și strânge capotul la gât, toanta!

Îi arunc o privire mortală, prin intermediul căreia îi dau întâlnire, pe mâine după-amiază, ora șaisprezece, la *Fouquet's*, aflat la doi pași de aici.

Soții îmi răspund că n-au auzit nimic.

— Mergeți și verificați ferestrele să fie bine închise, îi recomand cadrului superior.

Și el se duce. Profit de ocazie pentru a confirma pe cale orală întâlnirea vizuală stabilită cu tânăra femeie. Timpul presează, nu mai are când să-mi interpreteze aria „sfioșeniei”: „Vai cum vă purtați! Drept cine mă luați!” și alte prostioare ale genului, pe care o damă luată cu asalt căzăcește se simte obligată să le debiteze. În graba mare, n-are drept decât la două răspunsuri: da sau ba. Și, cum e o senzuală, care citește sexul în ochii bărbaților, beneficiez prin urmare de prima alternativă.

Doamne! ce confortabilă e viața pe care ne-ai dat-o, când îndrăznim să ne eliberăm de acest flagel numit conformism!

Cuplul se ferecă de patru ori (au o încuietoare meșteșugită) și becul cu intermitență se stinge. Profit de întuneric și mă ușurez în suportul de umbrele de pe palier (vinul alb, ascultă ce-ți spun eu!). Apoi sun la ușa din dreapta. De data asta, nu mai răspunde nimeni. Plăcuța de aramă, fixată pe unul dintre panouri, anunță „Casimir Lemercier”[9]. Un nume de bun augur pentru locatar. Ca și mai înainte, insist. *Nobody*[10]. Instrumentul meu familiar e o ustensilă de precizie între degetele mele de maestru. Din ziua în care un răufăcător genial mi l-a oferit, pentru a-mi mulțumi că l-am aranjat cum nu se putea mai bine, mi-a rezolvat o groază de situații încurcate.

N-apuc bine să intru în apartament, că și adulmec un miros de sânge sau ceva asemănător. Traversez un antreu unde sunt expuse pe console vase chinezești de l-ar apuca migrenele pe un mandarin și pe mandarina lui. În plus, te poți bucura de un buda a cărui moacă mi-a rămas în minte: genul de adipos neted, cu ochi înfundați în cap, ca un melc fiert în adâncul cochiliei.

Ușa dublă cu geamuri, care dă în salon, e mare și larg deschisă.

Lumina de pe stradă e suficientă ca să mă pot orienta. Mai e și beculețul roșu al televizorului zărit de pe trotuarul opus.

Aceste surse de lumină îmi ajung ca să disting trupul unui bărbat lungit pe covor cu fața în jos.

Curios! Scena asta nu-i o descoperire pentru mine. Subconștientul o și detectase, asta fiind cauza pentru care mă și aflu aici, pe cuvânt!

Scot stiloul meu lanternă cu raza îngustă și puternică și-i plimb fascicolul peste cadavru. A fost strangulat cu o sârmă de oțel foarte subțire, care i-a pătruns adânc în carne, încât i-a secționat carotida și laringele. Supliciul garoului cum se practica în Spania, nu tocmai de mult. Sârma a fost înnodată de gâtul victimei, apoi s-a introdus sub ea un cui improvizat, (chiar și un creion), răsucit în sensul acelor de ceasornic, până survine decesul.

Această primă constatare stabilită, trec la un examen mai general asupra locului. Rezultă următoarele descoperiri: omul stătea călare pe un scaun în dreptul ferestrei. O gaură rotundă cu diametrul de zece. Centimetri fusese decupată într-unul dintre ochiuri pentru a permite branșarea unui aparat de climatizare portabil, scos din funcțiune, în fața scaunului, sprijinită de pervazul ferestrei, se afla o armă cu lunetă. Pe jos, tot lângă scaun, un telefon prevăzut cu un fir foarte lung (ceea ce-i permite să fie purtat în tot salonul) se învecinează cu o carte de telefon a Parisului, condensată, deschisă la litera „R”, de la restaurant. Agățat de speteaza scaunului, atârnă un binoclu.

Apuc pușca, ținând-o cu o batistă și o examinez. E o armă de profesionist, în a cărei magazie se află patru gloanțe cu vârful crestat, ceea ce provoacă stricăciuni ireparabile în carne, fie ea de om sau de sălbăticiune.

Aceste obiecte, la fel de neînsuflețite ca și mortul, sunt elocvente, și-mi vine ușor să reconstitui scena. Omul e un ucigaș însărcinat să lichideze pe cineva de la această fereastră. Cineva

care trebuia să intre în restaurantul de peste drum (sau să iasă). Mă cunoaște și mă vede. Nu cred să fi fost eu victima indicată; NIMENI nu avea de unde știi că urmam să iau cina la *Marius și Jeanette,* întrucât ne-am hotărât în ultimul moment, Félicie și cu mine. Două lucruri absolut contradictorii în povestea asta: primul, individul din apartament se *pregătea* să ucidă; al doilea, cineva *a venit* să-l suprime. Și-a dat seama imediat. Dispunea de o armă ultraperformantă, dar în loc să se folosească de ea pentru a se apăra, el mă cheamă pe mine la telefon. Asasinii lui intră și-l sugrumă fără ca el să facă uz de pușcă. Găsești că-i logic, ia spune?

Când răspund la apelul lui, ce-mi spune ființa asta smintită? „*Au venit, domnule comisar*”. Ca și cum aș fi putut pricepe ceva din strigătul lui de groază. AU VENIT. CINE să fi venit?

Îl întreb, și în loc de răspuns, adaugă:

„*Sunt gata să deschidă ușa. O să mă omoare*! *Veniți repede*! *Vă implor*!”

Unde naiba o fi vrut să mă duc? De ce mi se adresa de parcă aș fi fost la curent cu identitatea și cu problemele lui? Te înnebunește, nu? Ceva nu se leagă. Trebuie procedat la o serioasă muncă de descifrare.

Fapt e că dușmanii au ajuns la el, i-au răsucit sârma de gât și l-au lichidat, fără ca el să se fi servit de pușcă.

Acum, faptele fiind stabilite, îmi rămâne să-l cunosc mai bine pe „ucigașul asasinat”. Îngenunchez lângă el și-i răstorn trupul pe spate. A pierdut enorm de mult sânge din cauza carotidei secționate. Mă uit la el cu atenție pentru a trezi în mine ceva amintiri, dar nu: memoria îmi rămâne la fel de plată ca electroencefalograma lui Ludovic al XVI-lea. Sunt absolut sigur că nu l-am mai întâlnit pe omul acesta niciodată. E un individ slab, cu o calviție foarte extinsă, în vârstă de vreo patruzeci de ani. Are o bărbuță à la Troțki și ochelarii îi zac

într-o baltă de sânge. Strangularea, care i-a cauzat moartea, l-a forțat să-și scoată limba afară. O spumă verzuie îi iese pe gură. Toate astea sunt destul de cutremurătoare.

Un detaliu interesant: are mănuși de cauciuc, cum poartă chirurgii pentru operații (din cauză de amprente, natural). E într-o cămașă cu mâneci scurte, pantaloni dintr-un serj albastru și încălțări din piele roșcată. Un bluzon de antilopă, asortat cu pantofii, a fost aranjat grijuliu pe speteaza scaunului.

Îl percheziționez. Un portofel doldora conține un pașaport bej pe numele Antonin Petsek, născut la Praga în 1955, ziarist la *Cagade Express* din Bratislava. Bani francezi, mărci germane, franci elvețieni, demonstrează că individul în chestiune se deplasa mult…

De reținut înainte de toate: n-are nimic în comun, la prima vedere, cu numitul Casimir Lemercier, locatarul apartamentului.

Mă uit la ceas: unu și cincisprezece minute.

Ce să fac? Să mă întorc la mine și să intru în scutece sau să-mi previn oamenii și să particip cu ei la demararea anchetei? Pentru a da timp nehotărârii mele să se instaleze într-un fel, îmi povestesc un banc pe care nu-l știam. Ăla cu cei doi studenți la medicină care pun diagnosticul unui trecător de pe terasa cafenelei. Omul în cauză abia mergea, cu picioarele crăcănate și aplecat înainte. Unul dintre studenți îi spune celuilalt: „Nenorocitul ăsta trebuie că are o criză cumplită de hemoroizi!” Amicul lui protestează vehement: „Hemoroizi și el merge aplecat în față! Visezi! Tipul suferă de o dublă orhită[11]! „Hai să-l întrebăm!” Se apropie de individ și-l abordează: „Vă rugăm să ne iertați, eu și prietenul meu suntem studenți la medicină. El presupune că suferiți de o dublă orhită, iar eu pretind că sunteți într-o criză acută de hemoroizi?” Tipul, ridică din

umeri și oftează: „Ei bine, toți trei ne-am înșelat, dragii mei: și eu am crezut că-i doar o bășină!”

Deși bancul e scatologic, mă amuză sau poate că mă amuză tocmai fiindcă-i scatologic?

Ceea ce nu înseamnă că nu am luat o decizie cât timp mi-am autonarat această anecdotă delicată.

Iau telefonul și compun numărul lui Mathias. Mor s-o trezesc pe consoarta lui în miez de noapte, numai de plăcerea de a o auzi cum se înfurie.

Dar de data asta, ceva neobișnuit, am lăsat telefonul să zbârnâie până n-a mai putut, cinci minute, dar nimeni nu ridică telefonul. Mă gândesc să vorbesc cu Jérémie Blanc. Aici se produce exact contrariul. Telefonul lui nu se lasă rugat de două ori. Chiar de la primul apel îmi răspunde Albă ca Zăpada. În jurul lui e o hărmălaie infernală: tam-tamuri, cântece, joc, țipete.

— De la televizor se aude așa sau dai tu o petrecere dansantă, primatule?

— Sărbătorim circumciziunea ultimului prunc născut, împreună cu familia de aici și câțiva prieteni. Nu ți-ar face plăcere să ni te alături?

— Aș prefera ca tu să mi te alături, ripostez eu. Dar văd că am nimerit prost, așa că s-o lăsăm cum a căzut!

— Ce s-a întâmplat?

— O crimă surprinzătoare, în circumstanțe derutante.

— Am și sosit!

— Și ce faci cu fiesta, Jéjé?

— Am s-o reiau din mers, o să țină două zile!

Sunt nemaipomeniți africanii ăștia. Posedă o bogăție inestimabilă, în ciuda indigenței lor: timpul!

Îi dau adresa și-i precizez că voi lăsa deschisă ușa de la intrarea în apartamentul domnului Casimir Lemercier.

•

În așteptare, mă întind pe canapeaua din salon. Afacerea asta bizară îmi pare fără cap și coadă.

Cum e posibil ca un om, stând la pândă ca să lichideze un altul, se poate lăsa strangulat fără să riposteze? Cunoscând, reține, intențiile criminale ale celor care forțează ușa apartamentului unde se ascunde… Și de ce, același individ încearcă să mă alerteze pe mine, un pașnic mâncător de stridii, ieșit în lume cu bătrâna lui mamă? Nu stă în picioare și tocmai fiindcă nu mă prind, am simțit nevoia să fiu asistat de un prieten calificat.

Un sfert de oră mai târziu, apare și Jérémie.

Pătrunde în antreu și emite strigătul discret al unei scoici cu egretă albă.

— Închide și vino în salon, îi arunc eu.

Iată-l. Am impresia că mă aflu pe scena unui music-hall. Imaginează-ți-l pe directorul adjunct al poliției într-un pantalon mulat, până la jumătatea pulpei, tărcat, cu o tunică ușoară de culoare cafenie, pe cap cu un soi de caschetă de polițai din blană de leopard sintetic. În picioare: sandale din piele cu șireturi. Ai putea să juri că are de gând să execute un număr de scuipător de flăcări sau de dresură de șerpi.

— Arăți grozav, îl asigur. Data viitoare când vom fi convocați de ministru, mi-ar plăcea să apari înțolit așa.

— Am crezut că era vorba de ceva urgent, ripostează *my dark*[12] amic.

Și adaugă, arătând spre cadavru:

— Persoana asasinată, presupun?

— Hai să-ți povestesc!

Îmi trag picioarele ostenite de pe canapea ca să-i fac loc și mă apuc să-i relatez totul amănunțit.

Știe să asculte, războinicul savanelor. Lotușii lui mari rămân fixați în ai mei nu inchizitori ci, dimpotrivă, destinși, invitând la confidențe.

Iar eu îmi văd de narațiune: platourile cu fructele de mare, telefonul, spaima laconică a interlocutorului, întreruperea brutală, întoarcerea la Saint-Cloud, gândurile mele nemărturisite, incoercibila dorință de a reveni și de a investiga pe

calea George-V, descoperirea mea, nu: descoperirile mele…

Tăcerea somptuoasă, care urmează, subliniază adevărata valoare a expozeului meu. Domnul Blanc își întoarce ochii și începe să-și examineze interminabila linie a vieții din palma lui foarte albă.

— Te inspiră cumva toate astea, escalador de curmali?

— Am certitudinea că pe undeva e o înscenare; ăsta-i primul meu sentiment. Un om cu o armă – și ce armă! – auzindu-și asasinii venind, nu începe să consulte cartea de telefon ca să-l sune pe un polițist, căruia nu avea să-i spună nimic precis!

— Raționamentele noastre se juxtapun perfect, îl asigur eu.

— Când ți-e viața în joc și ai șansa de a dispune de o asemenea pușcă, pui mâna pe ea și ieși în întâmpinarea agresorilor.

— Citit și aprobat!

— Ai pătruns aici cu sezamul tău, încuietoarea nu fusese forțată?

— Absolut deloc.

— Pentru că asasinii aveau cheia. Zgomotul unei chei în broască poate alerta, în mod cert, dar în niciun caz pseudo-ucigașul n-ar fi avut timp să răsfoiască anuarul, să telefoneze, să te cheme și nici să-ți vorbească mai înaintea pătrunderii agresorilor în această cameră.

— Da: astea au fost basme! Ce concluzii tragi?

— Că tipul sugrumat nu-i cel care stătea la pândă cu arma asta performantă.

Dau să-i mai pun întrebări, dar el mi-o ia înainte:

— Ascultă, șefule, eu văd lucrurile în felul următor: niște indivizi au pus ochii pe acest apartament pentru că fereastra de aici constituie un post cheie pentru atacul banditesc pe care-l organizează. Studiind topografia, unul dintre ei te zărește la *Marius și Jeanette* și te recunoaște.

Acești domni se gândesc să se folosească de coincidență pentru a acorda un plus de securitate manevrelor lor dubioase.

— Adică?

— Vor să dea de înțeles că Antonin Petsek, aici absent, e un ucigaș plătit suprimat de niște oameni însărcinați cu protecția persoanei pe care el voia s-o lichideze. Strigătul lui de ajutor, ai spus-o chiar tu, nu-i convingător. Habar n-ai de unde provine; doar după ce cadavrul va fi descoperit ei știu că meningele îți vor intra în acțiune și vei înțelege că el era misteriosul interlocutor. Cartea de telefon deschisă la pagina cu restaurantul de peste drum contrasemnează faptele!

Îi cântăresc teoria fără entuziasm.

— Crezi tu, Jéjé?

— M-ai întrebat ce părere am și ți-am răspuns! Nu-i sigur că aș avea dreptate.

— Nu-i deloc sigur, confirm eu.

— Dar e o posibilitate?

— Asta da. Ceea ce-mi frământă creierii e că nu s-a folosit de pușcă. O victimă a existat, ăsta-i lucru cert, dar ea a fost sugrumată aici în loc de a fi doborâtă pe stradă.

— Ce te face să crezi că n-au utilizat o alternativă pentru a antrena anchetatorii pe o pistă falsă? Cea a unui ucigaș ascuns. Ce te face să crezi că nu era chiar falsul ucigaș omul care trebuia lichidat?

— S-ar putea, opinez eu, nu foarte convins.

— Ai ceva îndoieli?

— Un portbagaj de mașină americană plin ochi! Dacă nu-i vorba decât de un simulacru, ce rost mai are apartamentul ăsta?

— Păi, știu eu, așa…

— Nimic nu se face „așa”, creștule; totul corespunde unor scopuri precise. Îmi vine în minte o altă ipoteză.

— Sunt numai urechi.

— Atacul viza un client din restaurant; totul era pregătit pentru ca acesta să fie răpus; dar a apărut un ghimpe.

— Tu?

— Ai nimerit-o. Pe când observau sala, au dat cu ochii de mine. Și atunci n-au îndrăznit să-și pună proiectul în execuție. Își vor fi spus că vor rata avantajul confuziei, din cauza prezenței mele; ca polițist bun ce mă aflu, aș fi reacționat imediat, aș fi stabilit după traiectoria lor punctul de plecare al proiectilelor, i-aș fi mobilizat pe polițiști, pe scurt, le-aș fi pus atâtea bețe-n roate încât și-ar fi asumat un risc prea mare urmându-și programul.

Războinicul savanelor (al cărui ecou devin) nu-i un încăpățânat. Numai proștii sunt.

— Nu-i de neglijat, e de părere el, calmându-și testiculele care au tendința să-i scape din nădragul lui tărcat.

Și adaugă:

— Va trebui să verificăm lista convivilor de ieri seară de la *Marius și Jeanette –,* cel vizat, în mod obligatoriu, făcuse o rezervare cel puțin din ajun, pentru că ei au avut timp să pună la punct această operațiune. Am observat că apartamentul este pe numele unui anume Casimir Lemercier, n-ai vrea să afli mai multe în legătură cu acest domn?

— Q.E.D![13]

Jérémie se ridică și pleacă la vânătoare prin celelalte camere.

În ceea ce mă privește, încep s-o fac pe Sherlock ghemuit pe jos, adulmecând ca o potaie, pentru a încerca să descopăr indicii. Oamenii care stau un timp în același loc lasă în mod fatal și urme. Ar fi groaznic să nu dau nici măcar peste un muc de țigară!

Scotocesc peste tot și rămân perplex. Doar niște vagi urme de pantofi, imprimate în mocheta groasă, și, tot ce pot decela e că sunt diferite de ale noastre. E necesară o echipă a laboratorului care să le descifreze, deși nu ne-am alege cu mare lucru.

— Antoine!

Jérémie a apărut în cadrul ușii. Nu-i mai lipsește doar o lance ca să fie aidoma gărzii de corp a regelui Ziguli-Zigula.

— Vino să vezi ceva!

Mă ridic.

Problema e în sala de baie. Domnul Blanc îmi arată cada în care un moșneguț gol zace mort, înecat în apa care trebuie că fusese cu spumă, dar acum nu-i decât verde ca smaraldul.

— Domnul Casimir Lemercier, face prezentările amicul meu negru.

— De unde știi?

— Du-te și uită-te în dormitor; e plin de fotografii de-ale lui, începând cu ziua nunții și până a fost făcut ofițer al Legiunii de Onoare. Colonel! Văduv, dacă e să mă iau după portretul nevesti-sii, deasupra căruia e fixată o rămurică de cimișir.

Mă uit la bătrânul ale cărui coaste împung. E nebărbierit. Partea de sus a pijamalei, de culoare galbenă, e agățată de cuierul din baie ca și halatul ecosez. Pâslarilor li s-a urât așteptându-l pe… Godot.

— Moarte naturală, după ce i-a fost ținut capul sub apă, rostește sarcastic domnul Blanc.

Cineva a sunat la colonelul care trebuie că ducea singur o existență tihnită de om bătrân. Probabil că acel cineva s-a servit de un pretext bun, dacă el i-a deschis ușa. Să-l neutralizeze și să-l înece în cadă n-a constituit decât un exercițiu de stil pentru musafirii lui.

Oameni fără Dumnezeu!

De ce au plecat de aici lăsând arma cu lunetă? Jérémie să aibă dreptate când presupune că ar fi vorba de o înscenare?

Telefonez la serviciul de permanență a poliției și dau instrucțiuni să-mi trimită rapid o echipă. Ancheta mă interesează în mod deosebit; să fie din

cauza acelui telefon absurd care, de bine de rău, m-a implicat?

— Întoarce-te la petrecerea ta! îi ordon lui Jérémie. N-are rost ca băieții de la criminalistică să te vadă aici în ținuta asta idioată. Crezi că într-o zi ai să ajungi să te civilizezi și tu? În ciuda doctoratului în litere și a tezei asupra lui Montaigne, am impresia că educația ta occidentală e un fiasco! Dar contribuie totuși la farmecul tău, cimpanzeu bătrân ce ești!

Jérémie ridică din umeri și pleacă să regăsească puțulica însângerată a lui Nèpomucène, negrișorul născut anul ăsta.

Dacă se asfixiază cineva văzându-l, aceia sunt vecinii de alături. După vizita mea, le-a pierit somnul și se află pe palier în clipa în care războinicul meu își ia valea.

Au impresia că sunt pradă unei halucinații.

— Ăsta-i răufăcătorul pe care-l căutați? mă întreabă soțul.

— Nu. E unul dintre oamenii mei, care-și riscă viața infiltrându-se într-o sectă de negri, îi liniștesc eu. Acestea fiind spuse, aflați că în apartamentul vecin s-au consumat niște drame. Voi primi întăriri și veți fi interogați; nu vă temeți și nu vă stricați buna dispoziție; rutină polițienească.

Cei doi mă ciuruiesc cu întrebările la care nu răspund decât evaziv. Se scurge foarte puțin timp și brigada de șoc își face apariția sub direcția comisarului Honnissoit, un tânăr plin de impetuozitate a cărui ambiție rașchetează parchetul cu dinții ei lungi.

Un rezumat succint al evenimentelor pentru oamenii mei. Mă ascultă cu respect. Cuplul trezit din somn se află în continuare pe ștergătorul de la ușă, pasionat și năucit.

— Ange, mă adresez eu lui Honnissoit, procedează la interogarea domnului, eu mă voi ocupa de cel al doamnei.

Subordonatul meu râde din ochi: reputației mele i s-a dus buful!

— Ia-i depoziția în acest antreu! mai adaug eu, indicându-i apartamentul răposatului Casimir Lemercier.

După care intru în cel al familiei Masturbeaux (așa-i cheamă, ce-s de vină eu!).

Fermecătoarea fără somn și în déshabillé (așa merge mai repede) închide ușa cu cheia. De ce? Dacă poți să-mi spui, câștigi un acvariu, plin de piranha[14], radical pentru înmuiatul mâinilor și îndepărtarea pieliței moarte din jurul unghiilor.

Să fie vorba de un gest mașinal? Sau de „o precauție înțeleaptă”?

Cu un pas hotărât se îndreaptă spre dormitor, uitând brusc că mai dispune și de un minunat salon Charles X. Să fi simțit că detest stilul ăsta nesuferit pentru un rege al Franței în tranzit?[15]

Camera miroase a vizuină. Din clipa în care omul nu mai e în activitate, începe să pută. Carnea omenească nu-i făcută să staționeze. Culcă-te un ceas și imediat se instalează duhorile; noi, bipedele, suntem dintotdeauna gata pregătiți pentru descompunere. Unul dintre blestemele noastre. Mai sunt și altele, multe altele!

Din punctul meu de vedere, nu mă deranjează cu nimic să dispun de dameză pe urmele umede ale soțului, deși s-a mai și pârțâit, neghiobul! Un vânt care ar avea nevoie de unul mai puternic ca el pentru a-l evacua din încăpere.

— Luați loc, mă invită dama.

Îmi indică o banchetă la piciorul patului, iar ea se tolănește pe spate susținându-și bustul cu brațele, déshabillé-ul nereușind să facă față sânilor, porniți să bată clopotele. Fără scrupule își ridică picioarele; pe scurt, un număr de *exciting* în forma lui cea mai reușită.

— N-am auzit, și n-am văzut nimic! mă previne ea, subliniindu-și spusele cu un fermecător surâs de știoarfă în călduri. Dormeam amândoi. De luni

de zile, asta facem cel mai bine împreună, Allbert și cu mine.

Gata, a început să-și bârfească bărbatul. Toate fac la fel când mariajul începe să le apese pe umeri. Maestrul nu mai face nici două parale, izmene îndoielnice, conținutul lor de cea mai proastă calitate. Eu nu suport ca un soț să fie denigrat mai ales în clipa în care este înșelat. Femeia, care-și vorbește de rău bărbatul încornorat, se depreciază pe ea însăși. Ce victorie mai e și cea repurtată asupra unui neputincios! Dama nesatisfăcută, care ciocăne la șlițul tău, întrebându-te dacă n-ai cumva un foc, nu-i decât o cerșetoare într-ale amorului.

Dimpotrivă, femeia împlinită, care îți laudă performanțele cazacului ei, cum că ar avea-o de zece ori pe zi de sus în jos, de la stânga la dreapta, prin față, prin spate și utilizând cele zece degete, soția care-ți mărturisește dragostea de nespus față de bărbatul ei, radiind de calități uluitoare, aceea da, face ca partida de jamboane cu ea să fie prestigioasă. Devine o cucerire eroică.

Mă dau în vânt după cele care țipă în timpul îmbrățișării, care rostesc în lacrimi numele soțului înșelat cu un Casanova irezistibil.

Am avut de a face cu una care gemea „Louis! Oh! Louis, iartă-mă” pe când îmi introduceam ustensila, iar în timpul coitului țipa și urla „Oh, așa! oh, așa! oh, așa! Încă! mai repede, ce bine e!” Asta înțeleg și eu o treabă făcută ca lumea! Simți că ți se dilată mândria în același timp cu boașele. Te învecinezi cu apoteoza senzorială. Ești bărbat, ce mai!

Tipa îmi spune:

— Mă numesc Nathalie, ridicându-și mai sus picioarele dinapoi, ca să-și descopere și mai bine foile de ceapă (e cazul să-ți spun).

Și adaugă:

— Mai rămâne valabilă întâlnirea noastră de mâine la *Fouquet's*?

— Din păcate, nu: acum, când am pus mâna pe o afacere așa de groasă nu-mi mai aparțin.

Se întristează. Ar prefera o afacere groasă în pantalonii mei decât în apartamentul vecin.

— Poate altă dată? speră ea.

— Fiți convinsă.

— Mă placi?

— Nu se pune problema deocamdată.

Fă-o să înțeleagă așa ceva pe o tipesă care-i moartă după tine!

— Ieri seară, o întreb eu, ați fost acasă?

— Da.

— N-ați constatat nimic anormal?

— Nimic, doar că vecinul a făcut o baie, ceea ce nu i se întâmplă niciodată. Instalațiile sanitare n-au mai fost reparate de la armistițiul din 1918 și fac un zgomot cumplit, ca în anumite hoteluri rău famate.

Își mușcă buzele (cele ale gurii, nefiind acrobată). Din fericire, maimuțoiul ei nu trage cu urechea!

Îi zâmbesc complice.

— Altceva care să te fi tulburat, Nathalie?

Știi ce-mi răspunde, șmecherița?

— Da: dumneata!

Categoric. Când îți iese numărul câștigător, nu-ți rămâne decât să ridici banii, lăsând un bacșiș acolo, pentru bunele servicii.

Dintr-o rotire a mâinii își leapădă halatul de pe ea, îngenunchează, desfăcută larg și începe să-și maseze molusca cu nerușinare, scoțând niște gemete care ți-ar șunta contorul electric.

— Vino, mă imploră! Vino repede, ard de dorință!

Deși nu-s prea convins că rugămintea ei e formulată într-o franceză foarte corectă, trebuie să-i acord serviciile mele calificate, deoarece, șef de poliție sau nu, sunt mai înainte de toate un bărbat demn de acest calificativ, și, să refuzi o ofertă așa de generoasă ar însemna o măgărie fără seamăn.

— Întinde-te! îmi ordonă ea.

Mă execut.

Îmi desface chesonul etanș, scotocește printre scutece și scoate triumfal în lumina gălbuie a veiozei, o splendidă lostriță jucăușă, în măsură să inspire o nouă versiune a capodoperei lui Schubert, el care a compus atât pentru Yvette Horner.

Ca să domesticească salomonida, îi ia capul în gură să-i decupleze vitalitatea. Apoi, draga Nathalie se așază călare și îndrumă peștele cu carnea fină, pe care-l știe dornic de văgăuni și scorburi ale pâraielor, în comoara ei umbroasă, la adăpost de cascade. Această pescăriță de păstrăvi e dublată de o călăreață vertiginoasă la figurile libere.

Ce fantezie, *mama mia*! Fără un oscilograf montat în locul cu pricina, ar fi imposibil de determinat numărul de d-v m[16]. Noroc că nu-i trebuie mult timp să atingă fericirea supremă, altminteri simt că aș lua foc!

Exact în clipa în care tipa ajunge la paroxism, cineva sună la ușă. Ridic stindardul pentru onoruri, mă șterg cu cearșaful de deasupra și-l trimit pe Popol la creșă.

Comisarul Honnissoit e cel care clopoțește.

— Regret că vă deranjez, domnule director, dar treburile se complică.

— Ce înțelegi prin asta, Ange?

— Veniți cu mine!

Mă întorc la moș Lemercier. Subordonatul meu mă conduce până în dormitorul fostului ofițer.

Toate așternuturile zac pe jos: o pilotă de pe vremuri, două cuverturi de lână pură, un cearșaf de in brodat. Sub cearșaful de pe pat, se află cadavrul unei băbuțe, cu fața constelată de negi încântători, prost bărbierită. Seamănă cu Charles Dullin în *Avarul.* I-a fost zdrobit capul pe când era întinsă în pat. Cearșaful e plin de un sânge negru, amestecat cu câteva așchii de os și particule de materie cerebrală. Dezolant!

— Inspectorii mei au găsit-o pe „asta” în timpul percheziției, mă pune în temă Honnissoit.

„Asta”, fără a marca lipsa de respect față de răposată, este exact prenumele demonstrativ care se impune. Creatură minusculă, lipsită de viață, bătrână, slabă și zdrobită, nu reprezintă decât o grămăjoară de oase și de zdrențe.

Examinez cadavrul și-l strig pe Aldebert Masturbeaux, care așteaptă cuminte să-mi termin treaba cu nevastă-sa.

— E nevoie de dumneata, dragă domnule! îl avertizez.

Intră în cameră, se apropie de patul lângă care stă comisarul Honnissoit cu unul dintre peonii lui, cască ochii și leșină.

Așa cum presupuneam: slab de inimă.

— Mergeți s-o căutați pe doamna Masturbeaux! ordon eu, exasperat de fasoanele tâmpitului ăsta.

Mi se satisface cererea și iat-o pe frenetica Nathalie, îmbrăcată într-o rochie de casă mai austeră decât déshabillé-ul de cocotă, că vine să ne dea ajutor. Își vede jumătatea pe parchet și întreabă fără să se piardă cu firea:

— A murit?

— Doar a leșinat, o liniștesc.

Se abține să zică „păcat”, dar îi citesc cuvântul în priviri.

E grotesc, bietul soț sensibil, cu pijamaua lui căscată, care-i descoperă „Micuțul” și „Cele două orfeline”.

Nathalie pășește peste el și se apleacă asupra patului.

— Dar e madam Macahuète! ne spune calmă, fiind o femeie cu sânge rece.

— O cunoașteți?

— E portăreasa noastră; făcea menajul la vecinul.

— Avea cheile apartamentului?

— Bineînțeles: colonelul mergea la cercul lui în fiecare zi și pe deasupra e surd.

— Două motive excelente ca să bea Contrex, admit eu.

Totul se explică; băbuța a intrat în momentul în care agresorii lui Lemercier erau în exercițiul funcțiunii; surprinși, n-au altă soluție decât s-o suprime.

— Situația e gravă, nu-i așa? observă pertinent madam Masturbeaux.

— Destul de gravă, mulțumesc.

— Aveți vreo idee?

Nerăbdătoare! *Vox populi.* Publicul ăsta e infernal. Ar vrea să i se recite pedigriul criminalilor mai înainte de comiterea nelegiuirii. Singura „idee" pe care o am în prezent se referă la culoarea părului ei pubian și la lărgimea buzelor australe.

Nătăfletul își vine în simțiri. Elegant, comisarul Honnissoit îl ajută să-și recapete verticala. Prostănacul începe să geamă și fuge de lângă pat.

— Luați-vă de aici jigodioara, o sfătuiesc pe Nathalie. Îmi zgârie timpanul cu scheunatul lui.

Femeia îmi răspunde nemulțumită:

— Dacă v-aș spune că schimbă canalul ori de câte ori e un film de groază la televizor!

Îmi aruncă o ocheadă de mare circulație.

— Pe curând?

Semnul de întrebare vibrează ca accentele grave ale unui corn din Alpi, seara, în munții Bernei.

— Fără îndoială, o liniștesc eu (fiindcă, hotărât lucru, îmi place s-o liniștesc).

•

Băieții de la laborator își fac apariția cu tot materialul de camping. În vreme ce ei se instalează, Ange Honnissoit mă ia de-o parte:

— Trei cadavre deodată, ăsta-i masacru în toată legea!

— Dacă nu obțineți nimic pozitiv în următoarele patruzeci și opt de ore, toate ziarele au să vă ia în tărbacă, declar eu rece, cu acea proverbială lașitate

a șefilor care aruncă găina moartă în curtea subordonaților.

Șefii nu vor să fie decât infrastructură când e vorba de furtună. Baza sistemului, dar în niciun caz o roată a angrenajului!

Evident, bietul băiat își spune că, ticălos cum mă știe, aș vrea să mă urc eu pe podium; îi adresez un surâs care se vrea dezarmant.

Îi apuc clapeta fermoarului de la jacheta lui de piele și o trag în sus.

— Să asasinezi două persoane ca să poți dispune de un apartament, care ar fi trebuit să servească unui atentat, dar n-a fost folosit decât pentru lichidarea unui cetățean ceh, nu-i ceva la ordinea zilei, nu?

— Aveți dreptate!

— Ăsta-i misterul care va trebui elucidat, Ange.

Mă îndrept brusc spre palier. Alde Masturbeaux sau și încuiat. Se aude gălăgia unei altercații. Eu, curios ca o veveriță (dar eu n-am coada pămătuf), le descui ușa ca să aud mai bine.

Îți reproduc în caractere de imprimerie cuvintele pe care le captez:

El: – Să știi că polițistul ăsta nu-mi place deloc! E de o suficiență! Ce te-a întrebat?

Ea: – Dacă am auzit ceva anormal în seara asta.

El: – Și tu ce i-ai răspuns?

Ea (râzând): – Că bietul colonel a făcut o baie, fapt cu totul neobișnuit pentru el.

El: – N-ar fi trebuit!

Ea: – Nu-i nimic rău în asta.

El: – Ba da!

Ea: – Ce anume?

El: – Știi prea bine!

Ea: – Zău că nu-mi dau seama.

El: – Ei bine, eu da! Și pe urmă sunt sigur că adonisul ăsta îți face ochi dulci!

Ea: – Dacă ar fi adevărat, aș mai scăpa puțin de mutrele tale!

O femei perfide!

El: – Nu te fac fericită?

Ea: – Nu tocmai!

El: – Caută-ți altul!

Ea: – Mulțumesc pentru sfat!

El: – Vrei o labă peste bot?

Ea: – Doar acolo ești în stare s-o pui!

Zgomotul unei palme cosmopolite.[17]

Ea: – Bruto!

Un nou zgomot de palmă, extrinsecă de data asta.[18]

În acest moment, Cavalerul Alb intervine.

Un salt al lui San-Antonio până în dormitor. Nătângul e furios ca un cocoș gata de luptă, cu penele zburlite. Ar trebui să-și supravegheze decolteul inferior al pijamalei, fiindcă ciucurelul lui a ales calea libertății. Când dă cu ochii de mine, își lasă mâna în jos, pornită să-i aplice a treia palmă bietei femei. Eu, dimpotrivă, o ridic pe a mea până la gulerul lui, îl înșfac zdravăn și-l trag spre mine. Capetele noastre se ciocnesc. Eu dau noroc cu creștetul împădurit, el cu mandibula, nasul și un pomete lipsit de interes. Dintr-o izbitură îl expediez pe pat.

— Niciodată n-am suportat ca un bărbat să-și bată nevasta, în prezența mea! îi spun.

Și știi ce-mi răspunde larva?

— E nevasta mea!

— Dacă-ți închipui așa ceva, bătrâne, înseamnă că ai un simț al proprietății total greșit.

Zace pe așternutul matrimonial (devenit prin strădania mea unul adulterin). Apoi se ridică și își pipăie obrazul.

Se uită la degete.

— Dar!… se bâlbâie el năucit… Dar!… Asta-i spermă!

— Ce tot vorbești! pălește consoarta.

— Domnul are emisiuni seminale nocturne? întreb eu, fără prea mari speranțe, dar cu încornorații autentici nu se știe niciodată, merită să riști.

— Ticălosule! sare el în sus. Te-ai culcat cu nevasta mea!

Aici, îmi abordez masca de zile mari, cea care-i vindecă de sughițuri pe crocodili și le provoacă avort femelelor de cimpanzeu.

— Retrage-ți insulta precum și acuzația că altminteri te umflu pe loc pentru injurie adusă organelor legii.

Asta îl cam bagă în sperieți. Continuă să-și întindă pe fața lui de șobolan acea spermă de primă calitate, pe cale să mă dezonoreze, contemplând balta numitului produs lăsată în receptacolul cearșafului de pe pat.

— Păi eu… Ce-nseamnă… Ce-i asta?

— Ar trebui să consulți un medic în loc să faci o scenă ridicolă, reiau eu cu severitate. Când glandele devin incontrolabile, se impune o operație. Ejacularea inconștientă e o manifestare incontestabilă a alterării funcțiilor cerebrale, Masturbeaux! Așa începe și se termină într-o lădiță.

Vehemența și aplombul meu îi dau de gândit, e limpede.

— N-a mai făcut de mult dragoste? mă interesez eu pe lângă soția amuzată.

— De luni de zile!

— Și metrese ioc? îl întreb pe bietul om, care continuă să-și facă mașinal o mască de înfrumusețare cu sămânța mea inestimabilă.

— Păi… nu!

Puțin convingător, trebuie că minte, dar nu prea mult.

— Bagă de seamă și îngrijește-te, bătrâne. Crede-mă, timpul lucrează în defavoarea dumitale. Te îndrepți cu pași repezi spre atrofierea glandelor sexuale și, prin urmare, către epuizarea ireversibilă a testiculelor. Acum aș dori să-mi spui ceva: de ce soția nu trebuia să-mi aducă la cunoștință faptul că nefericitul vecin a făcut ieri pe seară o baie? De ce te-ar fi deranjat să aflu?

Am procedat abil punându-i întrebarea după o scenă foarte distanțată de subiect. Primește lovitura drept în plex, ca un fotbalist în castaniete când face zid pentru o lovitură de la zece metri.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți?

— Ascultă, tipule, în ciuda suficienței mele, am auzul fin; la ce bun să negi evidența?

Trece un timp; celălalt devine stacojiu și înghite în sec, avid.

— Cu ce te ocupi dumneata, domnule Masturbeaux?

— Sunt agent general la compania de asigurări „Urgențe și Viață”.

— Vei deveni un agent mai puțin general când numele îți va fi terfelit la rubrica de criminalistică a informațiilor.

Și adaug:

— Lucru care se va produce negreșit dacă vei ascunde poliției adevărul sau o parte a lui.

Mă întorc spre Nathalie:

— Avertismentul e valabil și pentru dumneata, doamnă, te informez cu regret.

Femeia e șocată și privirea ei se umple de decepție. Sexul meu încetează pe dată să i se mai reflecteze în privirea desfrânată.

— Preferați să vă conduc la poliția judiciară, dragi prieteni, unde vom avea timp berechet să pălăvrăgim?

Nu, nu par să aibă asemenea preferințe. Netotul începe să ciripească, și-i curg puțin balele când vorbește. Nu-i deloc o încântare, băiatul!

— Am cinat devreme, pentru că vream să urmăresc la televizor „Cum merge secolul”, spune el.

— Excelentă emisiune, îl aprob. După „Prețul exact” e tot ce poate fi mai instructiv. Deci, ați luat cina devreme, și?

— Pe când eram la masă, am auzit curgând apa în cadă, la moș Lemercier.

— Și pe urmă?

— În timp ce apa curgea, a urlat: „Niciodată, mă auziți, niciodată!”

— Extraordinar ce interesant devii când îți dai silința! Și?

Aldebert se uită la Nathalie; de data asta fără urmă de animozitate.

— Asta-i tot, nu?

— Nu! ripostează frumoasa amazoană, care m-a încălecat pe deșelate. Știi că a mai adăugat „Bandiților” cu o voce care se sufoca.

— Da, o aprobă încornoratul de serviciu, s-ar putea.

I-aș trage bucuros un pumn în bărbie. E tentantă ca o târtiță de pui la rotisor, pentru cei cărora le place.

— N-am presupus că era important, răspunde Aldebert.

— Și dumneata, doamnă, când ai amintit de baia bătrânului, de ce ai trecut sub tăcere aceste detalii capitale?

— După prima dumneavoastră vizită, soțul meu a decis să nu pomenim nimic.

— De ce, mă rog? mă îndrept spre Masturbeaux.

— Ei bine, mă… mă temeam.

— Asta era, vă temeați. Trebuie că vă e frică de o groază de situații și de oameni.

Îl privesc cu dispreț.

Îmi vine în minte o replică pe care o trec sub tăcere pentru că-i prea indecentă. Cum? Vrei să ți-o spun la ureche? S-a făcut! „*Nu pentru că ai o moacă de idiot trebuie să te mânjești în continuare cu spermă*!” Îți dai seama că nu puteam să scriu așa ceva în plină carte! Nu mă citesc numai cocotele, mai sunt și tineri, și preoți, și diplomați!

Îi părăsesc pe cei doi descumpăniți. N-aș paria pe un pumn de jetoane Monopolis că vor ajunge la nunta de aur.

•

Înainte de a părăsi imobilul, arunc o privire spre ghereta portăresei. Un anunț lipit de geam atrage

atenția:

Portăreasa e absentă din
Cauză de Deces

Mai sunt și asasini cărora nu le lipsește simțul umorului. Prudenți, „invadatorii” de la etajul cinci au retezat din rădăcină orice căutare posibilă a bătrânei, organizată eventual de locatari. Au încuiat ghereta cu cheia, dar n-am nevoie să fac nicio percheziție. Iau însă cu mine înscrisul. Orice indiciu merită să fie colectat; scrie negru pe alb în manualul polițistului perfect din colecția „Marabout”.

CAPITOLUL IV

OBSTETRICĂ:
ramură a medicinei
care se ocupă cu nașterile

Félicie. Cafea. Cornuri.

Destul ca să mă smulg din scutece, în pofida celor abia patru ore de somn.

Mami poartă șorțul ei frumos tricolor, pe care i l-am adus de la o masă la Bocuse[19]. Seamănă cu o bătrână Marianne care și-a pierdut boneta frigiană (Béru zice „boneta frigidă”). A pus cornurile la cuptor ca să nu se răcească.

— Ai dormit bine, fiule?

— Excelent, mami.

Nimic nu-i poate face mai multă plăcere. M-ar vrea o marmotă, i-ar conveni să hibernez. Corpul are nevoie de odihnă, îmi repetă ea fără încetare. Și mai adaugă de fiecare dată că-i contraindicat să arzi fitilul la ambele capete. Tipul care a descoperit zicala asta, dacă ar beneficia de drepturi de autor, ar circula într-un Aston Martin!

Înfulec. *France Info* difuzează știrile zilei. Politică, declarații de toate neamurile, de război, de impozite, de dragoste; porția obișnuită de prostioare. Ca un tors monoton. Din când în când, se mai întâmplă câte ceva care aruncă în aer capacele și provoacă unde de șoc o zi două. Apoi, totul reintră în cotidian.

— Cornurile sunt mai bune ca de obicei, mami.

— Le-am cumpărat de la noua patiserie deschisă pe strada Colonel Chabert, îmi răspunde Félicie. Miroase în tot cartierul.

Ceea ce mă face să reacționez e cuvântul „colonel”.

Îl dau uitării pe cel al lui Balzac, pentru a reveni la al meu; colonelul Lemercier, înecat în cadă și care și-a consacrat ultimele forțe pentru a-și

invectiva asasinii. Iată că și coana Macahuète se prezintă ca martie în post. Asasinată și cumătra. Cineva pune un anunț pe geamul gheretei.

Îmi las micul dejun ca să caut sus la mine hârtioara cu pricina. Ceea ce mi se pare interesant e că în mod obligatoriu biletul a fost redactat de unul dintre ucigași. Cu litere de tipar: „Portăreasa e absentă din Cauză de Deces”.

Termin cel de-al patrulea corn: un ospăț în toată legea! Félicie e încântată; de acum înainte nu le va mai cumpăra decât de pe strada Colonel-Chabert.

Anunțul referitor la absența coanei Macahuète a fost redactat cu o cariocă pe spatele unei coperte de caiet.

— Mai ai lupa bunicii, de care se folosea în timpul din urmă ca să citească ziarul? o întreb pe nemaipomenita mea mămică.

Ce părere ai! Félicie păstrează întotdeauna totul. Strângătoare ca o furnică.

După câteva secunde țin mânerul de fildeș al lupei vechi și ochiul mi se mărește enorm în spatele lentilei groase. Ura! Ultimele două litere ale cuvântului „Deces” s-au prelins, ceea ce se întâmplă adesea când te folosești de o cariocă groasă. S-au întins din cauza degetului mijlociu care a derapat și a cărui amprentă e superbă, ca fotografia în chip de miner a lui Gustav Le Pen.

— Nu cumva ai un plic mare, draga mea?

Orice! Are orice și-ar putea dori fiul ei, n-am să contenesc să-ți spun!

Protejez frumoasa amprentă de colecție, nu mă decid să mai mănânc încă un corn, al cincilea, renunț, și plec după ce am băut ceașca de cafea.

— Vii la prânz? mă întreabă găina mea ouătoare.

— Nu știu sigur, am să-ți dau un telefon.

Mami, riscă perfidă:

— Aveam de gând să pregătesc o friptură înăbușită în sos de vin.

— Jeanne Hachette![20] glumesc eu. Fă-o totuși, se poate reîncălzi.

•

Nepoata prin alianță a lui Mathias, pe post de asistentă a lui, și cu care face dragoste ca un bolnav, mă informează că Roșcovanul e internat în spital pentru o operație de chist anal. Nimic grav, se va întoarce la muncă în două zile. Îi dau anunțul improvizat, însoțit de câteva explicații. Și ea e de părere că amprenta e superbă, ca o rozetă din Lyon (de unde e originară). Se va regala cu ea (se mănâncă bine la Lyon). Luând cunoștință de text murmură:

— N-a scris un neamț, toate astea?

— De ce?

— Toate substantivele sunt cu majuscule: Portăreasa, Cauză, Deces.

— Mulți analfabeți au meteahna asta.

— Știu, numai că scrisul lor denotă incultură și fac greșeli de ortografie enorme. Aici nu-i cazul.

E tare, fetița; urâțică, dar teribil de competentă. O minte care funcționează rotund. Precis că acest aspect l-a cucerit pe Roșcovan; de aia o iubește la nemurire.

— Îți las documentul, dragă. Stabilește-mi pe tema lui un raport exhaustiv.

— Contați pe mine, domnule director…

Ca s-o încurajeze, domnul director o palpează prin halatul alb. Se trage puțin înapoi, roșie ca racul și bâiguie:

— Oh! Domnule director…

Jena o înfrumusețează, dar ea este în fond o modestă; fetița e conștientă că așa urâțică cum e, n-ar fi în stare să provoace dorința unui bărbat frumos de importanța mea.

— Într-o zi ai să-ți pui ciorapi negri și o să facem dragoste pe biroul meu, îi spun. Ai să vezi, suspensia e grozavă!

•

„Triplul asasinat de pe calea George-V”.

Asta-i, a și început! Televizorul din biroul meu a considerat nimerit să întrerupă programul pentru o ediție specială. Dacă ar fi fost numai doi morți, n-ar fi făcut-o, dar trei, e un început de măcel!

Afacerea care, încă de la început, se anunță misterioasă: un fost colonel al armatei franceze, un cetățean de origine cehă și portăreasa unui imobil, ca să pună capac. Arma cu lunetă găsită la fața locului! Binoclu. Era prevăzut un atentat. Q.E.D!

Secretara mă anunță prin telefon că reprezentanții mass-media iau cu asalt clădirea curcănăriei. Reclamă o declarație a „Ilustrului". Știu că nu servește la nimic să-i trimiți la plimbare; se supără și te pândesc la cotitură. Exersează și ei o meserie care are nevoie de combustibil. Eu trebuie să li-l furnizez, chiar și atunci când nu-i de calitate: turba nu-i ca antracitul, totuși degajă căldură!

— Adunați-i în sala de conferințe, vin și eu într-un sfert de oră. Îl sun imediat pe comisarul Ange Honnissoit ca să aflu în ce stadiu se află ancheta. Avansează frumușel. Vitejii mei au început să roadă de jos în sus. Au dat peste niște șoferi care așteptau la coadă în seara zilei de ieri. Unul dintre ei, un chinez pe nume Tu Dan Ton Ku, a făcut o depoziție interesantă. Când a coborât din troaca lui, ultima la rând, a văzut sosind un Jeep Cherokee, de culoare neagră cu trei oameni la bord.

După ce au parcat corect mașina, indivizii au ieșit ducând cu ei o valiză îngustă de formă lunguiață și au pătruns în imobilul cu pricina. Era puțin peste ora 19, după opinia chinezului. Nu i-a mai văzut plecând, pentru că a părăsit stația zece minute mai târziu.

Acest cantonez serviabil se află actualmente la serviciul de Identificări, ajutând la întocmirea portretului robot al celor trei.

Asiaticii au o memorie luxuriantă, de invidiat.

Pe de altă parte, echipa comisarului Honnissoit bate din ușă în ușă în imobil pentru a încerca să găsească eventuali martori. Materialul rămas la fața locului (pușca, binoclul) se află în curs de analizare (amprente posibile, identificare). Cu ce a fost crăpat capul cumetrei Macahuète? Ciudat, obiectul extrem de contondent, care a servit la comiterea crimei, nu se află în apartament. Și atunci, cum se face că oamenii veniți cu pușca au lăsat-o acolo? La sosire au fost trei și la plecare doi. Unul dintre membrii trioletului fiind strangulat.

Mă duc în sala de conferințe, mobilată doar cu o imensă masă ovală și cu douăzeci și șase de scaune. Pe ziduri, fotografii de Jean Mulatier, reprezentând crânguri și tufe de flori, format poster, pentru a împrimăvăra ambianța rigidă a locului.

Așteaptă vreo zece ziariști și doi tipi cu microfoanele pregătite, iar unul de la televiziune mă pândește cu camera pe umăr, gata să mă filmeze. La intrarea mea: iau proiectoarele în plin. Încerc să fac o figură frumoasă, și să nu-mi pun mâna ecran în fața ochilor. Trebuie să mă obișnuiesc cu strălucirea. Lansez curtenitor „Bine ați venit”. Răsucesc spătarul scaunului aflat la îndemână, îl fac să pivoteze și mă așez.

Reflectorul mă ia din profil. Așa e mai suportabil. Două microfoane se află în fața mea, de o parte și de alta și probabil că-mi compun o mustață groasă, suprarealistă. O avalanșă de întrebări. Îi calmez cu amândouă mâinile, planând ca un șoim.

— Dragi prieteni, fără panică, ajunge pentru toată lumea!

Bătrânul se descurca foarte bine când ocupa locul meu actual. Totul era pe moaca lui. Demnitate stăpânită! Ghețărie naturală, grație privirii lui polare! Un profesionist de mare clasă. Cât despre mine, am eu ceva de negustor

ambulant. Mă împotmolesc în atitudini grave, neconvingătoare!

Trebuie că o fac pe șmecherul în felul meu. Pentru a comanda, se cuvine să-ți lași la garderobă elanurile sincere, bunăvoința spontană, căldura de tip disponibil. Numai că eu nu pot. Prea le înțeleg pe toate ca să pot juca un rol de personaj solemn. Îmi continuu introspecția și ajung s-o iau pe zeflemele, fatal.

— Liniștiți-vă, măi caraghioșilor! îi interpelez eu, și puțin îmi pasă de consecințe. Ce se concepe bine se enunță limpede, lăsați-mă să enunț!

Toată lumea tace. Le prezint o dare de seamă succintă a evenimentelor, trecând sub tăcere intervenția mea pe calea George-V, și în special telefonul primit la *Marius și Jeanette.* Sunt sobru, dar eficient. Da! a existat o armă cu lunetă, o gaură în geam, un scaun de pândar cu binoclu. Niște oameni au forțat apartamentul colonelului Lemercier, datorită poziției lui geografice. L-au lichidat pe colonel și apoi pe femeia de serviciu, care i-a surprins. A avut loc între ei o altercație? Dovadă că unul dintre cei trei a fost ucis prin strangulare și că atentatul pus la cale nu s-a mai produs. Se anchetează în jurul complicelui asasinat, un ceh, pe nume Antonin Petsek. Interpolul e alertat. Sper să le pot spune mai multe peste patruzeci și opt de ore.

Aceleași amânări, același mod de a fenta data scadenței. Mizarea pe formidabila facultate de a uita a oamenilor. Până și cele mai cumplite evenimente, dacă le lași puțin timp, ele se dizolvă frumușel în uitare. Altele vin să le ia locul. Viața în colectivitate n-ar fi cu putință dacă oamenii și-ar păstra memoria intactă. Nu s-ar mai crede în nimeni și nimic. Lumea n-ar mai putea spera și n-ar mai putea merge înainte. Ar realiza o dată pentru totdeauna imensa superficialitate a lucrurilor.

Încă o jumătate de oră de trăncăneală alunecoasă, punctată de gesturi ferme, de priviri sigure și domnii se retrag, pregătindu-și titlul, fiecare în speranța că al lui va fi mai captivant decât al celorlalți: „Măcel misterios pe calea George-V”; „Trei morți: un mister”, „Masacrul de la un colonel în retragere!” etc.

Domnii ies, prin urmare, dar nu și dama care participase la „conferința de presă”. Dama? Nu: e o fată! O fată tânără. O brunetică de vreo douăzeci de ani, dar s-ar putea să aibă mai mult. Un chip pur și sănătos. Păr tăiat scurt. Foarte ușor fardată, dar nu-i foarte sigur. Jachetă roșie, fustă și bluză negre. Bine făcută, în pofida tinereții ei. În loc să se retragă, stă îngenunchiată pe mocheta păcătoasă, cenușie, adunând niște foi cu o încetineală pe care o ghicesc studiată. Pui pariu că ea-i cea care le-a împrăștiat ca să aibă un motiv să mai întârzie?

Mă așez pe colțul mesei, bălăbănind un picior și încercând să trag cu ochiul în decolteul ei, dar pot să circul: nu se vede nimic.

— Gata, au plecat, îi spun, vă puteți aduna toate notițele.

Ridică spre mine o fețișoară frumoasă, pe care mai întârzie încă anumite „ingratitudini” ale adolescenței. E roșie de jenă. Îi fac cu ochiul, ceea ce o destinde și-mi surâde.

— Dacă ați rămas aici, înseamnă că aveți ceva să-mi spuneți sau să mă întrebați. Deci, vă ascult.

Iat-o în picioare, cu blocul de note sub braț. Își pune stiloul (cu cerneală) în poșeta agățată de umăr.

— Sunteți perspicace, rostește ea.

— Obligatoriu: polițist-șef! Pentru ce ziar lucrați?

Redevine fetiță cuminte și se prezintă:

— Marie-Laure Pontamousson, de la *Libé.*

— Scrieți cu cerneală? E foarte bine; stiloul e pe cale de dispariție ca și ciorapii de damă.

— Eu port ciorapi.

— În acest caz, ai drept la profunda mea recunoștință, Marie-Laure. Dacă nu mi-ai inspira un respect instinctiv, datorat tinereții dumitale, aș pretinde o dovadă a celor susținute.

Îmi surâde din noii și o luminiță amuzată trece peste fața ei proaspătă.

— Mulțumesc pentru dispensă, face ea.

— Bun. Ce dorești să mă întrebi?

— E în legătură cu afacerea asta, bineînțeles, ați omis niște lucruri.

— Ce spui! orăcăi eu aflat la strâmtoare.

— Înainte de a veni aici, la poliția judiciară, m-am dus la fața locului, pe calea George-V, împreună cu confrații. Evident, am fost respinși. Atunci, mi-a venit ideea să merg la restaurantul de vizavi, și am aflat că ați cinat ieri acolo în compania mamei dumneavoastră. Aproximativ în momentul producerii crimelor. O coincidență?

Jos pălăria, fetițo! Simt că Marie-Laure e bine înfiptă în ziaristică.

— N-ai să mă plictisești acum cu asemenea fleacuri, drăguțo! Știu că i-ar face plăcere redactorului șef; numai că asta ar risca să-mi bage bețe-n roate. Hai mai bine să încheiem un târg: treci sub tăcere această informație care, cinstit, e lipsită de importanță, și mă oblig să te țin la curent cu programul anchetei. Corect?

Clatină din cap.

— Colegii mei, albiți în meserie, pretind că promisiunile unui polițist n-au nicio valoare. Iertați-mă: nu fac decât să le reproduc cuvintele.

Mie, precum și distinsului Jean Giraudoux, „îmi plac fetele tinere și traiul în provincie” dar cu condiția ca fetele tinere să fie liniștite, iar traiul provincial nu prea plictisitor.

Îmi las mâna deloc paternă, pe umerii puștoaicei.

— Ascultă, fetițo, aș vrea să-ți dau un sfat bun: Ia-ți la spinare picioarele în ciorapi sexi, stiloul cu

cerneală, și continuă-ți cariera pe alte meridiane.

„Vezi tu, puicuțo, în meseria noastră trebuie să știi să negociezi, să te prinzi unde-i răul și unde-s avantajele. Aleargă la ziarul tău și propune următoarea manșetă: Asasinat pe calea George-V. Directorul Poliției Judiciare cina în restaurantul de peste drum în timp ce trei persoane erau ucise”, vei avea succes.

O las, stacojie, încremenită, și plec să-mi reiau postul de comandă.

Jérémie mă așteaptă. Nu mai e costumat în războinic al tribului Guzy-Guza, ci într-un costum albastru în coaste, conform unui șef de întreprindere.

— S-a terminat cu petrecărania? îl șicanez eu.

— Pentru mine da, dar continuă pentru invitați.

— Și toată tevatura asta fiindcă i s-a tăiat un căpețel de piele ultimului tău născut! De fapt, cine l-a circumscris?

— Un văr de-al lui Ramadé, coafor în arondismentul optsprezece.

— E în regulă: el măcar știe să mânuiască foarfecele.

— Ceva nou în AFACERE?

Domnul Blanc a devenit un veritabil polițist. Munca îl mobilizează. Ar fi putut foarte bine să-și ia un concediu de 48 de ore ca să-și circumscrie negrișorul, dar el: serviciul înainte de toate.

Îl pun la curent cu ultimele informații referitoare la triplul asasinat. De comun acord, urcăm la colegul de la Identificări, unde inspectorul Larigot se străduie să creeze chipuri sub directivele taximetristului chinez.

Comisarul Honnissoit a avut înțelepciunea de a se proceda la alcătuirea portretului robot al lui Petsek, deși dispunem de original, pentru a putea aprecia fidelitatea descriptivă a Galbenului și, într-adevăr, asemănarea rezultă într-o proporție de 80%.

Cer funcționarului mai multe variante ale celorlalți doi indivizi, și-i ordon să le difuzeze cu „forța 5”, ceea ce înseamnă că în câteva ore, toți polițiștii din Franța vor primi portretele. Vreau o vânătoare de proporții. Mai ales în aeroporturi și gări. Comunicarea dosarului la Interpol, supravegherea excepțională a frontierelor, ajunse acum niște strecurători! Și hotelurile trebuie să fie pe picior de război. Agențiile pentru închirieri de mașini, stațiile de benzină! Un dispozitiv de excepție, ce mai calea valea! Dacă cei doi criminali mai sunt pe teritoriu francez TREBUIE găsiți cu orice preț. Pentru mine e o chestiune de onoare.

Fiindcă ticăloșii ăștia m-au implicat în afacerea lor murdară cu o nerușinare care-mi zburlește părul de pe brațe.

Mă întorc în biroul meu, după ce l-am însărcinat pe Jérémie să verifice în ce stadiu se află cercetările verișoarei-metrese a lui Mathias.

Surpriză! Așezată lângă ușa dublă a misteriosului meu lăcaș, pe o bancă de lemn, lustruită prin frecarea a sutelor de mii de fese, micuța Marie-Laure Pontamousson, cuminte ca o studentă care-și așteaptă rândul să intre la oral!

A venit să-și recunoască greșeala, mina ei pocăită o mărturisește din capul locului.

— Intră, o invit.

Mă trag într-o parte și ea pătrunde în sfânta sfintelor, puternic intimidată. După ce am închis ușa, mă întorc cu fața spre ea. Măi să fie! Că șucară mai e fetița. O mireasmă de crâng se degajă din ea.

— Ai reflectat, țânțarule?

Fata încuviințează. Îmi aduce aminte de Marie-Marie, când era de vârsta ei, acum câțiva ani în urmă… Pe vremea când încă nu purta pe chipul ei decepțiile pe care i le-am provocat. Viața e dură, dacă ai și ti! Chiar când adori pe cineva îl jupoi frecându-te de el. În prezent, copila mea de altă

dată, a devenit o femeie de acțiune, autoritară; cineva căruia nu-i mai sufli în borș!

O apuc pe Marie-Laure (ia te uită: tot Marie) de după gât.

— Îmi amintești de o fetiță pe care am iubit-o, mă bâlbâi eu.

— Și care probabil vă adora?

— De unde știi?

— Ușor de înțeles, când se apropie omul de dumneavoastră.

Îmi las gura peste a ei, pentru ca viața să continue a fi o eternă reluare. Îmi acceptă sărutul. Regăsesc buzele Mariei. O intensă emoție îmi înjunghie sufletul. În loc să-i mănânc gura și să-i strecor mâna grosolan între picioare, continuu să-i mângâi buzele cu ale mele, ca atunci când iubești cu adevărat, când iubești cu inima. Răsuflarea ei caldă mă îmbată. O strâng în brațe. Suntem ca „o insulă". Ceea ce vrea să însemne că nu mai existăm decât noi doi pentru o fărâmă de timp fugar. Noi doi, ca Antoine de Caunes cu câinele, odinioară, pe insula lui pierdută.

Rămânem așa o vreme. Amețeală sub control. Clipă de grație acordată de destin la capătul unor zile zbuciumate. Refugiu.

Și pe urmă, se întoarce prostul ăla de Blanc. Ne despărțim. Așa-i mai bine. Nimic nu durează. Vezi oameni în plină formă, îi saluți voios: „Bună ziua!" „Bună ziua". Și după un timp nu-i mai vezi: au murit! Dacă ai noroc, tu ești cel care pune niște cruci în dreptul cunoștințelor tale din carnețel, dacă n-ai, o vor face ele.

Și să mai ai chef să obții Legiunea de Onoare, Prostule? Hai noroc!

•

O prezint cu un ton absent.

Marele primat ține o mapă bleu cu diverse hârțoage. Nu îndrăznește să vorbească în prezența puștoaicei.

— Poți discuta de față cu domnișoara Marie-Laure, îl invit eu.

Fostul culegător de nuci de cocos ridică din sprâncene. Privirea lui pare să declare: „Ho! Ho! Abia a început și e de pe acum grav! Ce te-a apucat, Tonio?”

Fără un cuvânt îmi întinde dosarul.

Scot o fișă antropometrică pe numele de Hans Scheunburger, cetățean din Germania de Est, care aparține unei bande. Specialist în atentate cu bombe. A participat la o groază de acțiuni care au făcut vâlvă prin Europa: Italia, Germania, Franța, Anglia, bănuit și de alte multe atentate sângeroase. Fotografia alăturată corespunde unuia dintre portretele robot, și în acest caz asemănarea fiind izbitoare.

— Frumoasă treabă, îi spun. Eficientă, femeiușca lui Mathias.

Îi prezint fișa și ziaristei.

— Eu îmi țin promisiunile. Iată identitatea unuia dintre asasini. Ziarul dumitale va beneficia de exclusivitate.

Dacă ai vedea-o cum își desface mapa cu notițele, Ninette! Îi tremură mâna scriind!

Apoi pleacă.

•

— Ești bolnav, sau ce-i cu tine? mă ia la zor Jérémie, sever. Mai înainte de a da vreo dispoziție, tu transmiți o informație excepțională în exclusivitate ploșniței ăsteia? Pentru tine fundul trece mai înainte de toate!

— Nu-i vorba de așa ceva! îi răspund. În orice caz, nu încă!

Parfumul proaspăt al fetei îmi stăruie în nări, undeva sus de tot, aproape de sinusuri.

CAPITOLUL V

A DEPLAFONA:
operarea deplafonării

Trebuie că ți-am spus. În cazurile grave, dorm la poliție. Un mod de a mă menține pe picior de război. Privându-mă de *my home*[21], (o, casă a mamei mele, o, casă iubită) am impresia că-mi continuu ancheta. Deci, mă culc într-o minusculă garsonieră amenajată de bătrânul Achille lângă biroul lui. Atât că el o folosea pentru ca demoazele Zouzou cu picioare lungi și morala scurtă să-i fricționeze glanda.

În ciuda ventilatorului, e cald și dorm în slip. Locul e propice voluptății datorită tapetului bleu de pe pereți, a gravurilor „malițioase", a canapelei extensibile capitonate în catifea purpurie. Ansamblul realizează un bordel șic, și de aici i se trage atmosfera care ți se urcă la cap. După ce am citit o sută de pagini din *Verbatim,* ultima carte voluminoasă a lui Jacque Attali[22], consacrată mitterrandniadei, am sfârșit prin a mă lăsa furat de somn.

Mami a fost foarte decepționată că nu mă întorc acasă, nu numai din cauza fripturii ei înăbușite, ci și pentru că îmi pregătise un drob, cum n-ai mai mâncat din Evul Mediu. Am consolat-o cum am putut mai bine.

Prin urmare, apuc să trag un somn bun până ce îmi sună cineva la ușa biroului. Domnul director e imediat în picioare! Ora? Două douăzeci.

Mă duc să deschid cu slipul proeminent în partea din față, fiindcă în fiecare noapte beneficiez de erecții interesante.

E Ange Honnissoit, comisar cu facultate (și în toate facultățile). Are privirea fiartă de nesomn și de oboseală; costumul lui de gabardină, găinat de gâscă, e mai mototolit ca o bucată de hârtie

igienică după exploatare și stomacul îi ghiorăie de foame cum huruie apa trasă într-un hotel de rendez-vous!

— S-a făcut! îmi spune într-un horcăit de orgasm.

— Ați pus mâna pe ei? ghicesc eu cu acea perspicacitate care este cea mai mică dintre calitățile mele.

— Se află într-un han din Valée de Chevreuse.

Apoi, fără alt avertisment (și de ce mă rog ar fi fost nevoie de un avertisment) adaugă arătându-mi ceva dincolo de ușă.

— Ce-i acolo?

Îmi scot capul de intelectual surmenat, și știi ce? Ascultă, îmi cad brațele (nu și restul): Marie-Laure Pantamousson doarme pe bancheta aia păcătoasă, cu capul sprijinit de sacoșa ei.

Spectacol înduioșător! Și grațios!

Examinarea mea o trezește. E cât pe ce să cadă. Mă vede și îmi zâmbește! Apoi încetează să mai zâmbească când dă cu ochii de halebarda care-mi întinde slipul. Îmi dau seama, încerc să acopăr grosul cu amândouă mâinile și o rog să intre.

Scena ar putea fi descompusă în felul următor: la sediul poliției, directorul în slip, încearcă să-și mascheze erecția cum poate (dar coada e mai mare decât mâinile) și se trage într-o parte pentru a lăsa să pătrundă în prestigiosul lui birou o guralivă șifonată, a cărei fustă s-a ridicat în timp ce dormea pe o bancă, precum și un comisar dinamic, dar frânt de oboseală.

— Luați loc, îi invit, trăgând pe mine un halat care aparținuse Bătrânului și ar fi putut fi cel al unui mag (albastru închis, ornamente aurite, cordon terminat cu pompoane).

Înainte de toate, o întreb pe Marie-Laure ce caută în anticamera mea la o oră care sfidează orice concurență.

— Știam că veți dormi aici și țineam să fiu prima când vă sculați.

Dacă cineva se întreabă (și își răspunde) care sunt relațiile mele cu fata, acela e bravul Honnissoit.

— Vreau explicații! intervin eu abrupt.

Își deschide sacul și scoate o tăietură de ziar.

— M-am gândit că această fotografie de arhivă v-ar putea fi utilă. Toată seara am răsfoit colecția ziarului meu.

Imaginea îl reprezintă pe Antonin Petsek, cehul strangulat la colonelul Lemercier, alături de un bărbat cu păr bogat și alb; stă lângă un al treilea personaj, care nu-i altul decât amicul meu Bruno Masure[23], cu casca pe urechi. Microfoanele ridicate formează un parter de lalele metalice între cei trei. Titlul articolului, care escortează fotografia:

„Profesorul Anton Raspek, premiul Nobel pentru fizică, e la Paris”. În legendă: „Profesorul Anton Raspek, de la facultatea de fizică din Praga, s-a oprit în Paris la întoarcerea din Suedia, unde i s-a decernat premiul Nobel pentru fizică de către regele Carol XVI Gustav. Iată-l intervievat de Bruno Masure, însoțit de un ziarist ceh, care-i servește de interpret”.[24]

— Bravo, fetițo! De când datează acest articol?

— De anul trecut.

— Ce anume te-a îndemnat să-l cauți?

— Când am văzut fotografia lui Petsek mi-a amintit ceva.

— De aici și până a răscoli un maldăr de ziare perimate…

— Un ziar nu-i perimat niciodată, mă asigură cu înțelepciune dulcea copilă. Ceea ce mi-a declanșat memoria e un detaliu. În ciuda calviției lui avansate, Antonin Petsek posedă o meșă albă deasupra tâmplei stângi.

— Exact, recunosc eu, întinzându-i poza lui Honnissoit.

Tânăra continuă:

— Și tata are așa aproape în același loc: când i-am văzut atunci fotografia faptul m-a frapat, iată de ce mi-am adus aminte. O succesiune de flash-uri! Amintirile sunt ca un domino, când împingi una, toate celelalte îi urmează.

Surâde. I-aș mânca gurița, scumpa de ea. Ramura mea cu caise e mai rigidă ca oricând, sub mătasea halatului. Întotdeauna m-a excitat mătasea, e ca o piele!

— Bun, dă-i drumul! atac eu, întorcându-mă spre comisar.

Printr-o ridicare a bărbiei, punctată de o ocheadă disperată, îmi amintește de prezența ziaristei.

— Poți vorbi de față cu domnișoara Pantamousson, îi spun eu, am încheiat o învoială cu ea; așa cum ai constatat numai ce, mergem mână în mână amândoi.

Astfel rezolvat secretul profesional, Ange îmi povestește că am avut parte de un noroc bun[25]. Ceea ce se cheamă „o baftă insolentă”. Să-ți povestesc? Știi de portretele robot? Imaginează-ți că directorul imprimeriei noastre a fost invitat ieri seară de un editor să cineze la *Relais du Val Fleuri.* De cum și-a lăsat mașina în parcarea luxosului hotel-restaurant, iată că trage alături de el un BMW negru, din care coboară doi indivizi. Bietul de el a crezut că-i victima unei halucinații când ia recunoscut pe tipii cărora lucrătorii lui le-au imprimat mutrele.

Își mai face puțin de lucru și-i urmărește. Fiecare dintre cei doi duce câte o valijoară. Se prezintă la recepție, unde probabil au telefonat ca să facă rezervarea și sunt imediat conduși în două camere care comunică între ele. Directorul, care lucrează mult pentru noi și ne cunoaște metodele, nu suflă o vorbă, dar sună la poliția judiciară. Și cere serviciul comisarului Honnissoit, socotind că-i mai nimerit, fiindcă acesta din urmă a imprimat afișele de căutare.

Asemenea hazarduri se întâmplă mai des decât își imaginează publicul, altminteri poliția n-ar obține prea multe rezultate pozitive!

Ange conchide:

— I-am trimis de urgență pe inspectorii Geoffroy Homiche și Franck Audeport, care sunt elemente de încredere, la fața locului. Mi-au confirmat exactitatea informațiilor. Într-adevăr, e vorba de ucigașii noștri. Au luat o cină delicată în camerele lor, s-au uitat la televizor până la unu noaptea, și s-au culcat. Propun să trimitem întăriri, și să-i ridicăm la ora legală, domnule director.

— O.K. pentru prima parte a programului, Ange, dar în ceea ce privește ora legală, știi ce am să-ți spun?

— Puțin îmi pasă mie de ea? încearcă să ghicească Honnissoit, care îmi cunoaște perfect metodele.

— Ai câștigat un gin-tonic, pe care să ni-l servești în timp ce eu dau fuga să mă îmbrac. Barul e sub Larousse-ul în douăzeci de volume.

— O.K., patron. Gin-tonicul tare?

— Nu, Ange: dozat! Jumate gin, jumate tonic.

Honnissoit se ridică pentru a proceda în consecință.

Eu intru în minusculul cabinet de toaletă, alăturat garsonierei. Un bărbierit electric rapid, trebuie să fii pus la punct când dai un asalt. Uită-te la elevii de la școala militară în nouăsute paișpe: își puneau mănuși albe înainte de a pleca la atac.

Când obrajii mei au devenit ca pielița de piersică, ies. Iar dau peste Marie-Laure! Stă în picioare în cămăruță.

— Ați început să mă considerați ca pe un scai, nu-i așa? mă întreabă ea.

Mă eschivez printr-un zâmbet ambiguu.

— Aveți de gând să asediați hanul?

— Tu le ghicești pe toate, fetițo!

— Mă luați și pe mine?

— Asta-i bună, știi că-ți merge mintea? Ți-i imaginezi puțin pe colegii tăi dacă te-ar nimeri un glonț rătăcit? Aș ajunge să vând scoici în Tamanrasset![26].

— Cariera proprie vă preocupă mai mult decât viața mea, observă Adorabila.

— Urmărești o recompensă?

— Poftim?

— Tăticul nu te-a învățat cu așa ceva când erai mică? După bărbierit, îi acordă fetiței lui o „recompensă” lăsându-se sărutat!

Îmi dă un pupic.

Pe obraz.

I-l întorc.

Pe gură.

Nu-i exclus ca mirosul meu de bărbat s-o fi amețit: se lipește strâns de mine, încât o simt în întregime prin stofa fustei.

Bun, fără îndoială, vom ajunge și la inevitabil, numai că nu suntem singuri și aici e școală!

CAPITOLUL VI

A DA FRÂU LIBER INIMII:
a lăsa sentimentele să se
manifeste cu toată încrederea

E aproape patru dimineața când ajungem la *Relais du Val Fleuri.* Împrejurimile sunt bucolice, hanul aflându-se lângă o moară de apă, și deci pe malul unui râu romantic. Se aude murmur de cascadă, strigătele păsărilor de noapte, un ușor freamăt al frunzișului înfiorat de o adiere. Lamartine ar face pe el savurând tihna înconjurătoare, în așteptarea dulcineei lui, oare cum o chema? Elvire, parcă?

Nu se disting, datorită luminii aprinse, decât veiozele bleu de pe culoare și cea portocalie de la recepție.

Honnissoit dispune de un walkie-talkie (radio portativ) și cât a durat drumul a rămas în contact permanent cu inspectorul Homiche. Acesta din urmă ne asigură că „totul e-n ordine”; cu excepția unei secretare, care face amor pentru a treia oară cu patronul ei și țipă ca o întreagă maternitate, hotelul e liniștit.

— Ai neutralizat BMW-ul „clienților”? îl întreabă comisarul.

— Am bujiile lui în buzunar, domnule comisar.

— Spatele hotelului?

— E asigurat de Craquelouise și Pudube.

— Ai și câștigat o cutie de bomboane cu agenți bioactivi! îl complimentează tânărul meu coleg, care încearcă să-mi imite limbajul melodios.

Abia am oprit, că un cap mare, masiv (i se trage din conformația feței: între buza inferioară și vârful bărbiei sunt 20 de centimetri) apare dintr-un tufiș de lemn câinesc. E Frank Audeport, partenerul lui Geoffroy Homiche. Are patru copii biodegradabili, pe care-i crește cu o cumnată

(nevastă-sa luându-și valea în compania unui mânuitor de pirogi, ugandez), un automobil Renault de capacitate cilindrică mică, trei costume, unul mai obosit ca altul și un loc de veci în Ivry-Ville în al cărui mic cimitir, orice ai face și-ai desface, vântul care nu mai tace spune că aicea zace: Gabriel Péry.

Miroase a cârnați prăjiți, Audeport, hrana lui aproape în exclusivitate și pe care o agrementează cu o ceapă tocată, excedentară. Are un ochi acoperit cu albeață, ceea ce-i supără vederea.

Mă salută aproape milităreşte.

— Totul e în ordine! declară el.

Honnissoit se întoarce spre mine:

— Ce decideți, domnule director?

— Eu? Nimic. Dumneata conduci ancheta, dragul meu Ange; mă aflu aici doar în calitate de spectator.

Schițează un zâmbet amestecat cu teamă.

— Sunteți un om prea de teren ca să poată cineva decide o acțiune în prezența dumneavoastră, domnule director.

Îl bat pe umăr.

— Ei bine, procedează de parcă n-aș fi aici.

Resemnat, cedează în fața capriciilor șefului cel mare.

— Audeport, transmite și celorlalți următoarele directive: liniște, discreție, suplețe. Și mai ales, fără vărsare de sânge! Craquelouise și Pudube rămân la posturile lor sub ferestrele celor doi, în spatele hotelului, gata să intervină dacă vor încerca o fugă precipitată pe acolo. Ai cheia hotelului?

— Afirmativ, domnule comisar.

— Ce numere de camere au?

— 114, 116, domnule comisar.

Honnissoit i se adresează șoferului, care ne-a adus până la locul acțiunii:

— Scoate materialul din portbagaj, Bourreloeil!

— Imediat, domnule comisar.

— E pasionant! îmi șoptește Marie-Laure la ureche. Ce drăguț ați fost că m-ați luat!

Îi mângâi ușor crupa, în intenția de a-i aminti că totul are un preț în lumea asta și că în curând îi voi prezenta factura.

„Materialul” adus de Honnissoit constă din două puști mitralieră marca „Elegance” de la Ponchaud și Villas, din câteva grenade cu gaz soporific și un clește care ar permite spargerea unui seif din Banca Națională a Franței.

— Iată ce intenționez să fac, îmi spune Honnissoit.

Și cum eu schițez un gest de refuz cu mâna îi sare țandăra:

— Lăsați-mă măcar să vă expun planul meu, domnule director! Dacă am fi fost la dumneavoastră în birou, ați fi primul care mi-ați cere să vorbesc!

Are dreptate, admit; un șef care nu-și recunoaște greșelile își ridică subordonații în cap.

— Geoffroy Homiche va rămâne afară, în fața intrării principale a hotelului, să asigure acoperirea, ca și cei doi din spate. Eu urc spre camerele lor cu Bourreloeil și Franck Audeport. Bourreloeil, care-i puternic ca un taur… (un muget orgolios al taurului menționat, aflat pe aproape) forțează una dintre uși, continuă comisarul, și eu arunc două grenade cu gaz în cameră, obligându-i astfel să iasă afară. Punem mâna pe ei și dacă sunt recalcitranți, mitralierele noastre îi vor incita la calm. Ce ziceți?

Îi zâmbesc.

— Măi comisarule, planul ăsta de acțiune s-ar potrivi poate ca să-i capturezi pe Jo-le-Stéphanois și pe Martin-la-Vache în cazul în care ar fi evadat din închisoare. Dar aici, aveți de a face cu experți abili ai crimei. Adu-ți aminte de cele trei cadavre de pe calea George-V! Trei ființe suprimate cu un sânge rece machiavelic. Clienții noștri sunt indivizi dintre cei mai periculoși, teroriști duri,

antrenați, pregătiți să facă față celor mai grele situații. Nici n-o să ajungeți voi să forțați ușa că riposta va veni de o manieră pe care nici n-o bănuiți! Vă expuneți ca niște iepuri în timpul unei goane din Sologne! În plus, ia aminte că sunt două camere care comunică între ele: Ai de gând să forțezi două uși simultan? Da?

Cam plouat, Honnissoit. Practic, acuzat de incapacitate de față cu doi dintre oamenii lui și cu fermecătoarea ziaristă, omul se borșește.

Mă aprobă slugarnic. A venit clipa să-i insuflu puțin oxigen de bună calitate în plămânii năclăiți de rușine.

— Cu toate astea, îți salut curajul, dragul meu: hotărârea de a arunca chiar dumneata grenadele e hotărârea unui bărbat care are boașele mari ca doi pepeni verzi, bravo!

I se însorește inima!

Iar eu urmez:

— Singurul mod de a pune mâna pe cei doi criminali e de a-i lua prin surprindere, Ange! Prin surprindere. Punct! trebuie să iasă afară DE BUNĂ VOIE. Fără a recurge la numărul cu băiatul de pe etaj, că nu ține!

— Atunci, să așteptăm să se facă ziuă?

— Nu, pentru că ar fi prea mare vânzoleala din hotel, iar ei ar putea să doarmă până mai târziu.

Își saltă umerii puternici, învins de lipsa lui de imaginație.

— Presupun că patronul hotelului e prevenit?

— Am fost nevoiți.

— Are un telefon privat?

— I l-am cerut.

— Înțeleaptă precauție.

Îmi dă numărul și intru în mașina care e prevăzută cu un aparat. Patronul localului probabil că n-a închis ochii în această noapte de veghe, pentru că îmi răspunde imediat.

— Aici cine știți, îi spun. Mi-ați putea indica numărul camerelor situate exact deasupra lui 114

și 116?

Nici n-are nevoie să se gândească:

— 214 și 216, bineînțeles!

— Presupun că și sălile de baie sunt suprapuse?

— Desigur!

— Trebuie că aveți ceva unelte în localul dumneavoastră.

Spaima spontană a tipului care se teme pentru hotelul lui.

— La ce v-ar trebui?

— La nimic important. Deci?

— Avem un atelier alături de garajele noastre personale, dar e încuiat.

— N-are nicio importanță, dragă domnule.

— Ce trebuie să fac eu?

— Să stați liniștit în pat și să așteptați, dezmierdându-vă soția. Nu vreau să văd pe nimeni pe culoare.

Închid.

— Așteptați-mă toți aici! le recomand subordonaților mei.

Honnissoit mă întreabă neliniștit:

— N-ați vrea ca cineva să?…

— Nimic. Merg să caut ce-mi trebuie în clădirea anexă pe care o zăriți la marginea grădinii de zarzavat, apoi voi pătrunde în hotel ca să fac ceva. După ce am intrat, socotiți cinci minute și apoi mergeți să vă postați în fața numerelor 114 și 116 cu mitralierele pregătite. Țineți minte ce vă spun: dacă cei doi ticăloși nu ridică imediat mâinile, trageți! Ori ei ori voi! Marie-Laure: stai și ascultă cum cântă broaștele în parc, așteptând ca totul să reintre în normal. S-a înțeles?

Toți îl aprobă pe șef!

Eu sunt meșterul de strică
Ce drege de frică!

Ce vorbești, Pierrot! Ai deșurubat vreodată o țeavă datând de când lumea? E nevoie de energie

nu glumă! Dar mai ales de tehnică. Asta-mi lipsește cel mai mult, tehnica. Nu-s în stare să-mi folosesc mâinile nici cât un melc!

Din fericire, unealta pe care am descoperit-o în atelier e de genul monumental: fălci de aligator, lanț cu cremalieră, mânere de optzeci de centimetri. Am deșurubat sifonul de la cadă (care spre norocul meu e de epocă, deci ușor accesibil). Pe urmă, deschid la maximum robinetele, apa curge într-o cavitate tencuită, deci va da rapid rezultate. După ce-a umplut-o se răspândește în sala de baie. Mă grăbesc să ies afară și, înarmat cu toate prosoapele, încerc să astup pe sub ușă; fără a-mi face prea mari iluzii, cert, dar apa mai e stăvilită cât de cât. Acum, nu-mi rămâne decât să aștept. Inundația e un flagel de prim ordin. Cuprinde tot, se strecoară pretutindeni. Într-un timp mai mult sau mai puțin lung, dar pe care-l limitez la un sfert de oră, va ajunge la etajul de jos, adică în baia unuia dintre țipi. Nu se poate să nu audă ceva și să nu se ducă să vadă ce se întâmplă. În castelele vechi, restaurate, genul acesta de mici catastrofe e frecvent.

Constatând sinistrul, ce vor face? Observi, aici adopt un stil de foileton din secolul trecut, în care găsești fraze ca acestea:

„— Pentru ce Hervé Cap pătrat avea imperativ nevoie de două sute de franci?”

„— Vom afla curând”.

Asta se cheamă „a trage de pagini”.

Eu, care lucrez cu contract, când recurg la un asemenea procedeu, o fac numai în scopul sporirii dramatismului povestirii.

Reiau, deci, imperturbabil:

Constatând sinistrul, ce vor face? Nu există treizeci și șase de soluții, tipule. Vor face ce ar face orice client al hotelului în situația unei atari neplăceri: vor alerta recepția, respectiv paznicul de noapte. Și ce va face acesta din urmă?

Va veni să evalueze dezastrul înainte de a lua măsurile care se impun. Concluzia: cuplul meu de criminali îi va deschide ușa și, exact atunci, Honnissoit și băieții lui vor lua cu asalt Fortul Alamo.

Bravo, San-Antonio, tu rămâi geniul poliției!

•

Cei trei isteți sunt la post. Honnissoit ghemuit în unghiul format de o comodă enormă (stil Ludovic al XIV-lea, dar din epoca mitterrandniană), cu pușcuroiul țintit spre ușa 116. Bourreloeil e lipit de perete, lângă ușa 114, cu cea de-a doua seringă în mână. Nu va trebui să execute decât un salt de 45 de grade pentru a cadra intrarea când ușa se va deschide. Al treilea peon, omul cu bărbia ca sabotul unui negustor de scoici, e în îmbrățișarea ferestrei, cum ar spune Bérurier, a cărui absență mă îndurerează.

Liniștit, îmi scot camaradul Tu-ucizi din teaca lui de piele, ca să-l bag în pantalon, de unde rezultă două țevi de mare calibru suprapuse.

Când ajung în josul scării, ce zăresc în capătul opus al culoarului? Miss Pantamousson stă așezată într-o litieră plasată acolo ca să decoreze intrarea în hol. Acest foarte vechi mijloc de locomoție îi emoționează pe clienți: îi admiră garnitura din mătase roz, perdelușele cu ciucuri, bancheta delicată, ușițele pictate în motive delicate. Eu nu văd în litieră decât o brancardă retrasă de pe piață din pricini estetice și mi-i imaginez pe cei doi valeți în livrea trăgând la jug cărnurile domnului sau ale muierii lui. Într-o zi, în China, am închiriat o ricșă cu bicicletă, tractată de un culi voinic cât degetul meu mic, și mi-a fost așa de rușine, că mi-am lăsat grămada de măruntaie trasă de un alt semen, încât am recitat la nesfârșit Tatăl nostru ca să implor iertarea Domnului, care și-a cărat crucea pe jos, purtând pe cap o coroană de spini și stimulat prin lovituri de bici!

Simt cum mă cuprinde furia constatând că mica jurnalistă mi-a încălcat instrucțiunile.

Inconștientă sau temerară? De-amândouă, domnule colonel! Vrea să fie în mijlocul evenimentelor, femeia. Cu orice preț! Într-un fel e simpatic, nu, o fată așa curajoasă, când te gândești la acei duri doar cu numele, plini de orgoliu, dar care se scapă în șalvari de îndată ce un ciobănesc german le miroase fundul pantalonilor! De departe o mustru cu degetul. Ea îmi adresează din litieră un gest mărunt care vrea să spună mare scofală, dar cu drăgălășenie.

În liniștea care domnește, ciulesc urechea mea de indian. Se aude limpede șuruitul apei în camera de baie. E imposibil ca doi oameni, obișnuiți să le fie viața primejduită, să nu-l audă. Vor reacționa dintr-o secundă în alta.

Totuși timpul se scurge la fel de repede ca apa și nu se întâmplă nimic. Nu găsești că-i bizar, Balthazar?

Schimb cu Honnissoit priviri de vaci surprinse de întârzierea T.G.V.-ului[27] pe platourile din Bourguignon. Îmi place ca previziunile mele să respecte programul.

Ne continuăm așteptarea până ce un pârâiaș începe să se infiltreze pe sub ușă. Și crește, se mărește, se extinde. Doar n-am să mă apuc acum să demolez bietului om hotelul *Relais du Val Fleuri.* Să fac o Veneție din Ile-de-France.

Ocheadele lui Honnissoit încep să devină ușurel ironice și foarte curând sardonice. Tânărul comisar își zice că supermanul poliției a cam dat-o în bară cu meșterelile lui.

Mă îndrept spre litieră, o deschid cu precauție, fiind cam hodorogită ca vehicul. Mercedes-ul meu 600 SL e cu mult mai zdravăn.

— Spune, dragă marchiză, dacă tot faci războiul cu noi, ți-aș cere un serviciu?

Ochii ei adorabili strălucesc de plăcere.

— Bați la ușa de 116, spui că ești camerista și că s-a spart o țeavă la etajul de deasupra. Compune-ți un glas de femeie simplă, agitată, dacă poți, dar mai ales să nu stai în dreptul ușii când vorbești, pentru că așa ceva ar putea să aibă consecințe teribil de neplăcute.

Mă aprobă (foarte bine de altfel), și se îndreaptă spre ușă, dar rămâne mai într-o parte, apărată de zid.

Miss își joacă rolul la perfecție! Tonul e potrivit, cuvintele simple, agitația perfect simulată. Ceva totuși nu-i în regulă.

Să-ți spun? Nimeni nu răspunde. Asta-i culmea, începe să se oțetească vinul, am impresia. Marie-Laure insistă. Nimic! Hotărât lucru, toate inițiativele mele sunt sortite eșecului! Situația devine intolerabilă, un mare șef căruia circumstanțele îi dau cu tifla!

Pocnesc din degete și-i fac semn inspectorului să scoată ușa din țâțâni, fiindcă a fost bizon într-o existență anterioară.

Plăcerea lui! Se simte excitat și puțin îi lipsește să nu-și ofere o mângâiere camaraderească, ca să se descarce înainte de a șarja.

Dispune de lărgimea culoarului (de aproximativ trei metri) ca să-și facă vânt. Și-l face. Se aruncă! Ușa trosnește ca o goeletă care percutează un iceberg și se cască (de stupoare). Năvălim de comun acord, Bourreloeil, Audeport și cu mine. Honnissoit rămâne pe loc pentru a acoperi ușa vecină. Cât despre Marie-Laure, nu știu de ce, dar am încredere în ea.

Camera 114 e goală: Ușa care dă spre 116 e deschisă. Îi fac semn lui Audeport să cerceteze sala de baie și, flancat de Bourreloeil, pătrund în al doilea apartament. Aici ne așteaptă o surpriză mare cât clădirea Operei. La prima vedere, camera pare goală, dar la a doua descoperim o femeie, goală, legată și cu gura astupată, întinsă pe patul cu baldachin, mormântul strămoșilor mei și cuibul

amorurilor mele. N-arată rău deloc. Bine făcută, cam mare-n tender, dar nu-mi displace când e vorba să intru și nu să ies în oraș. E legată așa de strâns încât a început să se învinețească. Are gura astupată cu un plasture cât o palmă, care abia îi permite să mai respire pe nas, nefericita fiind la cel mult cincizeci de metri de apoplexie galopantă. O dezlegăm (de parcă am avea de-a face cu un jambon), îi scoatem plasturele și îi oferim un pahar cu apă minerală. Strig răcanilor mei să sune la direcție pentru a opri inundația asta inutilă.

Apoi mă adresez femeii:

— Unde sunt cei doi tipi care locuiau aici.

Biata femeie e traumatizată. Într-adevăr frumoasă și din față și din spate. Cam plinuță, ceea ce înseamnă că ai pe ce pune mâna la o adică. Ochii îi sunt mânjiți de farduri: negrul s-a amestecat cu roșu și cu bleu. Are o rană în șold, provocată s-ar părea de o lamă îngustă, dar nu pare să fie adâncă. Când o zărește pe Marie-Laure, care a apărut și ea, îi face semn să se apropie. Micuța ziaristă se supune. Cealaltă îi șoptește ceva.

— Are nevoie de baie! îmi spune coechipiera mea de-o noapte.

O susține pe femeie până la încăperea aflată sub apă. În prezent ne bălăcim în limonadă.

Când se întoarce Marie-Laure ne spune posomorâtă:

— A fost violată și trebuie să-și facă puțin… toaleta.

Înțelegem perfect și o imensă jenă masculină ne îndeamnă să părăsim camera.

Microcosmosul nostru e în fierbere din cauza inundației. Directorul e sătul până peste cap de expedițiile polițienești nocturne, ne mulțumește din suflet, toată plăcerea e de partea lui. S.O.S. instalatorul, pompa… Foarte nimerit pentru renumele localului său! Crezi că directorii generali, în căutare de metrese, vor merge să facă amor în locuri mai puțin lacustre și mai tihnite?

Ne adunăm cu toții într-un salon de pe etaj, care nu-i folosit probabil niciodată.

Ange Honnissoit seamănă cu o fantomă, apărută parcă de pe altă lume.

— E într-adevăr uluitor! rostește el.

— Nicidecum, mârâi eu: oamenii dumitale sunt niște incompetenți din care cauză cei doi netrebnici și-au luat valea înaintea sosirii noastre aici.

Franck Audeport, lăsând la o parte orice respect ierarhic, începe să strige că de când e acilea ar putea jura pe Biblie, respectiv pe sarcina intrauterină a ex-nevesti-sii, că niciunul dintre cei doi bandiți n-a plecat, ca dovadă, mașina lor e la locul ei în parcare!

Se întoarce Marie-Laure, care continuă să o asiste pe dama violată. Aceasta din urmă, decentă, a îmbrăcat un halat din prosop, furnizat de *Relais du Val Fleuri.*

O așezăm într-un fotoliu atât de Ludovic al XV-lea că Bien-Aimé și-ar comanda o duzină.

O mână binevoitoare și altruistă îi întinde un pahar de alcool din care ea nu bea decât două degete.

Se frânge într-un plâns cu sughițuri lungi, ca cele ale viorilor toamnei.

— Domnilor, domnilor, hohotește ea, soțul meu nu trebuie să afle nimic, vă implor, ar însemna sfârșitul căsătoriei noastre și avem doi copii, dintre care unul, cel mare, cu un handicap motor. El mă crede la o prietenă bolnavă. Dacă află că am venit să mă întâlnesc cu doi bărbați în localul ăsta și mai ales, mai ales că am fost violată de un al treilea…

— Liniștiți-vă, dragă doamnă, mă înduioșez eu. Onoarea vă va fi salvată. Povestiți-ne cu calm ce vi s-a întâmplat.

Vocea mea caldă, privirea plină de o infinită milă creștină, îi dau încredere și ea începe să vorbească.

Ce ne spune?

Nu depinde decât de tine ca să afli; pentru asta e destul să citești paginile următoare.

•

După-amiază, pe când își lua ceaiul în cartierul Madeleine, a făcut cunoștință cu doi străini: niște argentinieni, înstăriți judecând după aparențe. Cam de vreo treizeci de ani, băieți frumoși și simpatici. Conversația a căpătat repede o turnură deocheată. I-au spus doamnei Maxance (prenumele ei e Maxance) că erau ahtiați după amorul sexual, că o găseau fermecătoare și le-ar face plăcere să participe la o partidă de dragoste în grup.

Această ofertă, prima de acest gen pentru Maxance, în loc s-o indigneze a tulburat-o, și a acceptat să se întâlnească împreună cu ei în seara zilei (după ce copiii vor fi mers la culcare) în acest han și castel cu reputație.

Împinsă de diavol, a venit cam pe la nouă seara. Tocmai își parca mașina când doi bărbați, care vorbeau șoptit în umbră, au abordat-o. I-au adus la cunoștință fără menajamente că o vor ucide dacă nu va face punct cu punct ceea ce-i vor ordona.

Ca dovadă că nu le ardea de glumă, unul dintre ei a scos un cuțit și a împuns-o în șold. Celălalt i-a cerut cheile și actele mașinii; ea le-a întins poșeta și ei i-au reținut-o. Apoi, tipul cu pumnalul a condus-o în camera 116, unde a obligat-o să se dezbrace. I-a suportat asalturile, cum se zicea pe vremea când bărbații erau bărbați. A fost așa de groaznic că nici nu poate povesti! Îți dai seama? N-o să mai fie în stare să meargă călare, crede-o! Și cu atât mai puțin cu bicicleta! Un sadic, individul! Când el și-a terminat mica istorie (care era o afacere groasă) a legat-o și i-a astupat gura, după care s-a îmbrăcat în hainele ei, fiind un om slab, și-a înnodat basmaua de mătase pe cap și a părăsit camera.

I-am mulțumit pentru palpitanta povestire. Pune din nou placa cu încornoratul ei, care sub niciun pretext etc… Îi reiterez cuvântul meu de donator,

că poate conta pe noi, gentlemani ai poliției franceze. Să ne lase coordonatele pentru a o putea contacta discret în orele în care omul ei e la lucru și inspectorul Bourreloeil, aici prezent, o va conduce la Paris. Ar avea un loc unde să găsească niște haine înainte de a se întoarce acasă? Da? La vila lor din Montfort – L'Amaury? Doar că n-are cheile! Nicio problemă, Bourreloeil rezolvă el problema.

Ne părăsește în lacrimi, total deșelată de ticălosul individ.

CAPITOLUL VII

PREZERVATIV:
dispozitiv dintr-un material
suplu utilizat în scopuri
contraceptive și profilactice

Ceea ce pronunță Honnissoit, după ce madam Maxance… (stai să văd cum o mai cheamă)… Devache, după ce madame Maxance Devache a plecat, poate figura printre replicile celebre, stil: coana Cambronne către fiul ei: „Mănâncă”; sau regele Henri III: „Întoarceți foaia, vă rog”.

Spune:

— Am luat plasă, domnule director!

E aspru, dur și rezumativ. Da, foarte rezumativ! Încurcătura mea e așa de mare că nici nu îndrăznesc s-o privesc pe Marie-Laure. Ca demonstrație a unor polițiști de mare clasă, e reușită nu? Cine a intrat adânc în rahat? San-Antonio, frumosu’, fetelor!

— Au luat-o urgent la picior, observă Geoffroy Homiche. Trebuie că ceva le-o fi trezit bănuielile mai înainte de a sosi noi aici!

— Și s-au ferit să-și ia mașina lor, adaugă Franck Audeport.

Honnissoit mestecă o țigară stinsă, fiindcă a decis să nu mai fumeze (în majoritatea serialelor de televiziune, al căror erou este un polițist, acesta renunță la tutun la începutul filmului, ca pe urmă să cedeze datorită unei mari bucurii sau a unei emoții puternice, să respectăm, deci, moda).

El e cel care ne rezumă situația:

— Acești doi criminali periculoși sosesc aici, se instalează, mănâncă în cameră și brusc decid să spele putina la bordul unei mașini furate de la o femeie pe care unul dintre ei, deși grăbit, își găsește timp s-o violeze înainte de plecare. Trebuie că-i unul cu temperament!

— O! Dumnezeule mare! strig eu, ceea ce mi se întâmplă foarte rar, pentru că nu iau niciodată numele Domnului în deșert.

Notează că-i vorba de o exprimare mașinală, fără nicio intenție de blasfemie! Și Dumnezeu o știe prea bine.

Dau fuga în camera 116 unde personalul, trezit în grabă șterge, evacuează, colectează în căldări mari apa declanșată de Sana idiotul.

Inima principală îmi bate în gât, producându-mi un rău amețitor. Mă simt mânat de o voluptate neagră. Apuc un scaun, îl duc lângă pat, și mă salt pe el, fiindcă sunt foarte săltăreț din fire.

Nici nu mi-a ajuns bine capul în dreptul baldachinului că un clănțănit înăbușit răsună și un glonț îmi scrijelește obrazul cu riscul de a mă desfigura!

Rapid sar de pe scaun și încep să trag ca un nebun prin panoul pictat de deasupra patului, reprezentând un cuplu de îndrăgostiți, costumați ca pe vremea lui Ludovic al XV-lea și, așezați pe o bancă-nacelă dintr-un parc; băiatul cu perucă o învață pe frumoasa lui să cânte din flaut mai înainte de a trece la chestiuni mai serioase.

Archebuza pe care o car permanent după mine e de un calibru care practică găuri de aerisire uite așa de mari în plămânii unui tip.

Individul ascuns se trage la marginea piedestalului ca să mai scuipe niște gloanțe. Fața lui e strâmbată de ură și durere: l-am atins cu siguranță! Dar e genul fiarei sălbatice care nu admite să crape singură! Are nevoie de companie în barca lui Charon[28]. Își dă drumul de pe baldachin și înșfacă o cameristă magrebiană de păr.

— Aruncă pistolul sau o omor! lansează el.

Iar eu îmi spun că, o dată dezarmat, mă voi pricopsi cu o salvă de prune în magazinul alimentar.

O pată mare se extinde pe hainele omului în dreptul burții și mustul îi curge pe pantaloni în jos. Fără discuție, camera asta e plasată sub semnul inundațiilor.

— Dacă tragi, ești un om mort! intervine inspectorul Geoffroy Homiche, stând în picioare, în cadrul ușii.

Tipul îi trimite un glonț în cap, la fel de simplu cum ai sufla flacăra unui chibrit după utilizarea lui. Homiche se prăbușește pe spate, ceea ce nu-i semn bun. Eu nu-l pot lichida pe bandit din cauza brunetei care-i servește drept scut.

În clipa aceea îl observ (dar mă forțez să nu-i atrag atenția rănitului în acea direcție) pe bravul comisar Honnissoit care apare din 114.

Brusc îmi vine în minte că a câștigat concursul de tir al ofițerilor de poliție anul trecut; o cupă frumoasă din oțel cizelat i-a fost oferită de ministrul de interne împreună cu un discurs.

Înțelegând că adversarul meu mi-a pus gând rău, fac un salt într-o parte, adică în spatele panoului de la piciorul patului.

Gloanțele care răpăie smulg urlete din valetul portughez, în limba maternă, destul de melodioasă în alte circumstanțe.

Apoi răsună alte împușcături, diferite de primele. A intrat în acțiune Honnissoit. Un zgomot mat. Nu se mai aud decât bocete (ale arăboaicei) și gemete (ale valetului portughez). Mă ridic. „Baronul cățărat” are capul sfărâmat. Un glonț al lui Ange l-a nimerit în ceafă.

Camerista e traumatizată, iar omul de serviciu va trebui să fie internat.

Honnissoit dă fuga pe coridor.

— Geoffroy e mort! anunță el cu o voce guturală, care ar fi putut fi englezească.

Așezată pe jos, cu spatele sprijinit de perete, drăgălașa Marie Laure, care a primit botezul focului, își ține mutrișoara în mâini și lacrimile i se preling printre degete.

Mizerabilă vreme pentru libelule.

•

Peste cadavrul inspectorului s-a întins o cuvertură. Colegii lui, foarte palizi, nu-s în stare să scoată o vorbă. Mai stăpân pe sine, Honnissoit telefonează să ceară un doctor, ambulanțe și servicii calificate.

Patronul fermecătorului *Relais du Val Pleuri* își dă frâu liber furiei. Să fie uciși banditi în localul lui! Doar niște polițiști smintiți, care nu-s capabili să se exprime decât prin gura unui revolver, pot face așa ceva.

Îi sar în spate:

— Noi ți i-am adus aici, sac de rahat? E vina noastră că bordelul tău e deschis unor criminali de cea mai cumplită speță? Uite aici, unul dintre cei mai strălucițI inspectori, plin de calificative la superlativ și de copii, începe să înțepenească. Eu sunt directorul poliției judiciare și am să-ți închid taverna asta mizerabilă!

Patronul pleacă să verse în cel mai apropiat closet.

O ajut pe Marie-Laure să se ridice. Are privirea ovală pe lungime.

— N-am sesizat ce v-a apucat adineaori? murmură ea. Ne-ați părăsit în fuga mare.

— Pentru că mi s-a luminat mintea, puricel. Cuvintele comisarului au „sfâșiat vălul" cum se spune în cărțile de o calitate inferioară alor mele. Cronologia care nu se potrivea. Și de asemeni încă ceva…

— Ce anume?

— Intrând în camerele comunicante, după forțarea ușii de la 114, am văzut fără să dau atenție pe momentul constatării, atât eram de ambalat, *că patul nu fusese desfăcut. Concluzia*: *cei doi bărbați dormeau împreună în cel din 116.* Deci: Homosexuali? Gândirea mea a mers mai departe: dar dacă era vorba de un cuplu, cum nu se poate mai ortodox, dintr-un bărbat și o femeie? Femeia

fiind deghizată în bărbat? Ticălosul pe care l-am neutralizat e un as al crimei. Nu numai că-i de un curaj absolut, dar în plus, posedă acel instinct care-i avertizează pe oameni că-i paște un pericol.

„Dormea cu dulcineea lui când a fost trezit de „inundație". Prea diabolic ca să cadă în cursă, a aruncat o privire pe fereastră și a văzut oamenii noștri la pândă. I s-a înfățișat adevărul crud: era prins în capcană. Am să-ți fac o comparație sugestivă: șobolani prinși în cursă! Frumos, nu? Vreo putință de salvare? Pentru el, la fel ca pentru ingenioșii și vitejii francezi, care avem fericirea să fim, cuvântul „imposibil" nu există. În fuga mare a eșafodat acest scenariu care ar putea fi vândut pe bani grei unui producător, dacă producătorii de film ar avea bani, în loc de datorii.

„O leagă fedeleș pe concubina lui, îi astupă gura, o învață ce trebuie să spună și se ascunde deasupra baldachinului înalt al acestui pat, destinat secretarelor de direcție și coafezelor. Știe că dacă tipesa își va juca bine rolul s-ar putea să scape. Dacă ea acreditează fuga „celor doi" care au tras la han, îi va fi suficient să-i fenteze pentru moment pe polițiști și să se evapore în natură, victorios. Isteț, nu? Actele cele mai îndrăznețe sunt cele care reușesc cel mai bine. Puțin a lipsit să-i funcționeze planul până la capăt".

Fetița îngână:

— Sunteți genial, domnule di…

— De acord, dar n-o mai repeta, o ironizez eu. Aștept cu nerăbdare vești de la Bourreloeil ca să aflu unde a lăsat-o pe demoazela noastră.

— Trebuie să vă îngrijiți, domnule director, declară Honnissoit autoritar. Când va veni ambulanța după valetul portughez, mergeți la spital pentru pometele dumneavoastră.

— N-am timp. Dă-mi bujiile de la BMW-ul cuplului ca să mă întorc la Paris. Când sosesc, predau mașina serviciului de expertiză. Mă duc la birou, mă puteți contacta în orice moment. Îmi

pare tare rău pentru bietul Homiche. Cui îi revine îndatorirea să-i anunțe familia?

— Cui credeți, domnule director? oftează el cu ochii plini de lacrimi.

CAPITOLUL VIII

KABUL:
capitala Afganistanului

— Unde te las?

Marie-Laure moțăie cu capul sprijinit de geam. Bolborosește un răspuns pe care nu-l aud. Luminile farurilor se amestecă cu cea a zorilor, păstrându-și totuși supremația.

— Poftim? insist eu.

Se adună puțin și repetă inteligibil:

— Locuiesc cu părinții, dar n-am luat cheile și nu-i pot trezi la ora asta!

Bun: ea a vrut-o.

Sediul poliției în zorii timpurii e urâcios prin tăcerea lui vâscoasă, prin clar-obscururile administrative și mai ales prin miasmele stătute de tutun, picioare nespălate și haine prea purtate.

Ofițerul de serviciu doarme pe birou, amestecându-și sforăitul celor șase cilindri ai lui cu sonoritățile odioase ale locului.

Îmi regăsesc biroul cu bucurie. M-am adaptat în cele din urmă și amintirile Bătrânului ajung să se estompeze așa cum mai târziu se vor estompa ale mele. Nu trăim pe lumea asta pentru a cuceri locuri ci pentru a le lăsa altora.

Însoțitoarea mea, care știe de existența garsonierei, îmi cere permisiunea să facă o baie. După ore în șir în același harnașament, trecând prin emoții concentrate și pășind peste cadavre, simți nevoia să te împrospătezi.

Ca bărbat, a cărui castitate a ajuns proverbială, nu pot decât să-mi manifest ospitalitatea. În vreme ce ea se spală, mă instalez în fotoliul meu directorial cu picioarele pe birou (lucru pe care Achille nu l-a făcut niciodată), îmi împreun mâinile pe burtă și-mi derulez filmul evenimentelor. Au cam galopat, nu? S-a lăsat cu

focuri de armă! Ia te uită, asta mi-a amintit că încă n-am pus nimic pe pometele meu. Îl pipăi cu vârful degetelor. E aproape uscat, dar tot îmi mai rămân urme roșii pe fălănguțe. După ce-și spală puștoaica fundul, am să pun puțin alcool pe rană. Câțiva centimetri mai spre stânga și ticălosul mi-ar fi făcut felul! Unul, care n-ar fi avut îngerul păzitor vigilent, ar fi rămas acolo!

Gândurile mele se înșiruie ca mărgelele pe ață. Contorul însă începe să încetinească. Mă uit la ceas: cinci și ceva. Adică ora nimănui. În afara câtorva pescari cu undițe, decișii să atace crapul fără drept de apel, oamenii sforăie la ora asta, în zorii unei zile de duminică.

Carnetul meu de adrese!

Am două: unul mic și vărzuit în buzunar și altul mare cu coperte dintr-un box fin, pe birou. Întotdeauna însă fac apel la cel jumulit.

Litera B, pentru Bruno Masure. Prietenii îi clasez după prenume. Cu un deget neglijent îi compun numărul. Sună. O dată, de zece ori. Ridică receptorul și așteaptă.

— Bruno?

— Cred, articulează o voce alterată de somn, dar nu sunt absolut sigur.

— San-Antonio la telefon.

— Foarte plauzibil, e de părere amicul meu. Efectiv, faci parte dintre cei trei, patru nebuni capabili să mă sune la o asemenea oră matinală.

— Te-ai culcat târziu?

— Nu, devreme: la patru jumate dimineața.

— Deci, te-am sculat din primul somn!

— Și poate ultimul dacă mă mai bați mult la cap. Ai insomnii?

— Profesionale, iepurașule. Îți amintești să fi intervievat anul trecut un premiu Nobel, pe nume Anton Raspek?

— Bineînțeles, cel care a murit ieri seară? Vom transmite pasaje din întrevederea noastră în necrologul de azi.

Noroc că telefonul meu e legat de un fir, altminteri m-aș fi prăbușit.

— Profesorul Raspek a murit?

— Nu știai?

— Când, cum, ce fel?

— Ieri, în vreme ce omologii lui francezi îi sărbătoreau o declarație în legătură cu nu știu ce.

— Criză cardiacă?

— Așa s-ar părea. S-a prăbușit în clipa în care i se ura la mulți ani, ceea ce-i un sfârșit destul de glorios!

— Îți mai amintești de tipul care i-a servit de interpret anul trecut, un anume Antonin Petsek?

— Vag. Un ziarist inteligent cu o măciulie cheală.

— Exact. Cine l-a mandatat să vă traducă discuția?

— Era un intim al lui Raspek.

— Anton. Antonin, o poveste de amor?

— Du-te și află, Charles! Deși printre oamenii de știință sexualitatea se dezvoltă mai puțin bine decât în haut couture[29].

— Să-ți anunț și eu un deces, Bruno: cel al lui Petsek, mort alaltăieri. Prieteni nedespărțiți, nu-i așa?

— Va fi un regal pentru tine! precizează deliciosul meu prieten, al cărui farmec juvenil n-are ca egal decât spiritul lui, fiindcă presupun că nu-i o afacere tocmai catolică?

— Cehul meu a sfârșit prin strangulare.

Bruno reacționează.

— Nu-i cumva una dintre victimele de pe calea George-V?

— Iată că ți-ai câștigat dreptul să mai tragi un pui de somn, comoaro! Dar mai înainte, lămurește-mă puțin asupra operei lui Raspek; cu ce se ocupă cercetările sau, mai exact, găselnițele lui?

— Cu explozivele.

— Acum înțeleg de ce i s-a decernat premiul Nobel[30], adaug eu lăsând jos receptorul.

•

Ți s-a întâmplat să termini o convorbire și să auzi imediat sunând telefonul? Curios, ca efect. Ridic receptorul, bănuind că-i vorba de o greșeală, dar nu: eu sunt cel căutat. Comisarul Honnissoit. Cu vocea devastată. Ai zice că numai ce a înghițit un pumn de cuie de tapiserie.

Presimt imediat o nenorocire. Și așa și este!

— Bourreloeil e mort! mă anunță colaboratorul meu. Un camionagiu i-a descoperit cadavrul pe drumul spre Chartres; zăcea la marginea taluzului cu un cuțit înfipt în inimă. Informația a fost transmisă brigăzii mele. De unde mi-a fost repercutată.

— Pseudoviolata? întreb eu.

— Fără nicio îndoială, domnule director.

— Transmite imediat numărul și semnalmentele mașinii cu care circula femeia.

— Cu asta am și început.

— Unde anume pe drumul spre Chartres?

— Înainte de Pontchartrain.

— Ne întâlnim acolo, am plecat.

Părăsesc biroul fără a o informa pe Marie-Laure.

•

În locul acela, șoseaua se lățește, probabil pentru a servi de refugiu când camioanele grele trag pe dreapta, pentru a putea fi depășite de mașinile care vin din urmă. Un vehicul albastru al jandarmeriei e la fața locului, cu girofarurile cuprinse de demență. Se mai află și un camion înmatriculat în Calvados.

Șoferul lui, un om zdravăn, cam jegos, îmbrăcat într-un bluzon de piele neagră, pe care probabil că-l are din vremea primei comuniuni, și un pulover roșu găurit, discută posomorât cu doi jandarmi.

În lumina farurilor, se deslușește distinct, ceva mai jos, corpul sărmanului Bourreloeil, întins cu capul în vale, brațele în cruce, picioarele îndoite, și mânerul unui pumnal ieșind din piept. Honnissoit a

venit în același timp cu mine, doar că eu am trecut primul linia de sosire.

Polițiștii ne salută. Unul dintre ei mă recunoaște și-i șoptește calitatea mea confratelui, brigadierul Moilassusse, iar acesta îmi acordă un salut, mai milităros, mai lung, mai vibrant ca primul.

Șoferul, care ghicește în mine un om cu greutate, îmi relatează că, oprindu-se o clipă pentru a-și lăsa „gigantul să plângă", a zărit în cursul micțiunii acest mort, prins în fascicolul de lumină al farului din dreapta. Imediat, jetul lui, impetuos din fire, a devenit maladiv. Cum are telefon la bordul bolidului, a prevenit jandarmeria: arcașii regelui au descoperit identitatea mortului: un membru al poliției judiciare, și au alertat-o pe aceasta din urmă.

— Credeți că aș putea pleca repede? ne întreabă camionagiul. Am căpșuni în cele zece tone ale mașinii mele, și nu-i frigorifică.

Honnissoit, care se dă în vânt după căpșuni, îi dă drumul; ne ocupăm de Bourreloeil.

Nu-i nevoie să fii prea deștept, ca să te prinzi ce s-a întâmplat. I-a făcut avansuri pasagerei lui care s-a prefăcut că-i acceptă curtea. Bourreloeil a tras pe dreapta. Ticăloasa ascundea un cuțit în mânecile largi ale halatului. Copoiul, foarte excitat, a lăsat volanul ca să-și aprindă pipa. Trebuie că s-a instalat pe locul pasagerului, pentru confortul extazului, cu picioarele în exterior.

Presupusa Maxance a îngenuncheat între ele. Astfel, rarii automobiliști care circulau la acea oră ultramatinală, fiind încă întuneric, nu puteau să observe ce se petrece în interior. Hiena (cam grandilocvent, poate, calificativul dar amplu meritat) l-a indus în eroare pentru a pune mâna pe cuțit și a-l înfige în pieptul lui Bourreloeil. Apoi, nu i-a mai rămas decât să-l tragă de picioare jos din mașină și să-l rostogolească pe taluz. Această versiune mi-a inspirat-o șlițul deschis al nenorocitului nostru coleg, pe unde iese un

păstârnac arătos de copoi cinstit, obișnuit să călărească.

— Să pierzi doi oameni în afacerea asta e greu, greu, oftează Honnissoit.

Le cer jandarmilor o hartă a regiunii și examinez drumul parcurs de cei doi din clipa în care au plecat de la han.

— De fapt, se îndreptau spre Paris, determin eu.

— Nu-i sigur, îmi răspunde Ange. Femeia avea probabil unde să tragă prin partea locului. O vedeți intrând în Paris în halat de baie?

— Dacă oprește în zori înaintea casei ei, cine s-ar formaliza? De data asta, hai să ne odihnim, adaug eu.

— Am două văduve de anunțat, se plânge Honnissoit.

— Veștile rele pot aștepta câteva ore.

Ne despărțim, iar eu mă întorc la birou.

•

Totul e cufundat în liniște și întuneric. Nici urmă de Marie Laure. Nemulțumită că am părăsit-o, trebuie că s-a întors la ea acasă.

Intru în garsonieră și aici inima mi se aprinde ca o torță, când o descopăr pe această fată, aproape adolescentă, culcată la piciorul patului cu două prosoape mari peste ea în chip de cuvertură. Este emoționant și tulburător. Ce grație în somnul ei. Doarme cu o mână sub cap, drept pernă. Respirația ei e imperceptibilă. Mă aplec și o ridic în brațe.

Gestul meu o trezește; scoate un mic țipăt de spaimă.

— Nu te speria, îngerașule, eu sunt.

O așez în patul desfăcut și o acopăr nu cu sărutări, ci cu cearșaful. E așa de cald în cămăruța asta strâmtă, că nu-i trebuie mai mult.

Abia trezită, șoptește nu știu ce și se cufundă în unda caldă a uitării de sine, așa cum scrie marchiza de Lamotte Fendu în *Memorii de Război.*

Mă dezbrac dintr-o piruetă, păstrându-mi slipul și mă lungesc alături de ea peste cearșaf, acordând

somnului nostru comun o castitate care face cinste poliției franceze.

În ciuda gândurilor tumultuoase și a surescitării mele, mă cufund într-un neant reparator, păstrând la periferia subconștientului doar noțiunea unei erecții nebune, aproape dureroase, urmare a oboselii, dar mai ales a prezenței tinerei fete alături de mine.

CAPITOLUL IX

ANDANTE:
moderat

Fântână de catifea.

Titlu vechi, concis și totuși remarcabil al „Serie Blème”, îmi revine în minte în clipa în care mă întorc la realitate. Mă aflu într-o fântână adâncă, îmbrăcată în catifea groasă. Mă simt bine acolo. Știi de ce? Marie-Laure mă ține de coadă (nu pentru a mă arăta altora ca într-un joc de-a ala-bala-portocala), în timp ce eu am o mână sus de tot între coapsele ei. Am făcut asta aproape cu inocență. Dormind, am smuls cearșaful care ne despărțea și un elan inconștient ne-a împins spre părțile noastre vii.

Dacă ai ști ce bine e, Gaston! Cum? Știi? Ai trăit și tu așa ceva? Când? Cu nevastă-ta? Nu, n-ai avut timp în douăzeci de ani de însurătoare să remarci ce moacă are, Ninette a ta! Ochi învinețiți, pleoape groase ca niște cochilii de melc, uger necomestibil de treizeci de kile, pulpe cu varico-celulită, fiecare având diametrul superior cât talia doamnei Simone Weil[31].

Nu suferă comparație, dragul meu. Ceea ce ai trăit tu în patul plin de pârțuri reci nu înseamnă voluptate, ci măruntaie la un preț derizoriu! Să nu confundăm un lucru fără valoare cu prima comuniune! Ingres cu Botero! Reține că-l prefer pe Botero lui Ingres; dar numai în picătura lui, fiindcă altminteri mi-ar conveni mai mult să mă culc cu un model de-al lui Ingres, decât cu un model de-al lui Botero.

Dar la ce bun să digresionăm? Suntem aici amândoi, unul cu mâna pe sexul celuilalt. Spirit de cuceritori. Ea mă ține și eu o țin. Primul care va râde are s-o încaseze! Și fiindcă ea e cea care pufnește, o și primește! Ce trezire somptuoasă!

Animalică. Năclăiți de somn și nu tocmai *clean*[32]! Dar să fiu al naibii, că bine mai e! Fără înfloriturі premergătoare. Direct stâlpul în mortar! Caz de urgență. Ori asta ori ambulanța te mănâncă. Îmbrățișare spontană. Doar cât am avut timp să-mi umezesc instrumentul pentru cazul în care… E însă un reflex de profesionist absolut superfluu. Balizajul e gata operat de dorință. Și, cum s-a declarat oraș deschis, îmi fac intrarea în chip triumfător. Aclamațiile publicului, națiunea în sărbătoare. Demoazela Pantamousson îmi face o primire de neuitat: eliberarea Parisului, prin comparație, n-a fost decât o biată chermesă.

Fetele astea de familie bună sunt pasiunea în stare sălbatică, atunci când le fracturezi pușculița. Înaltă tensiune concentrată!

Demarez cu o încetineală savantă, centimetru cu centimetru. Ea încearcă să accelereze ritmul, ușurel puicuțo! Îi frânez dezlănțuirile, neîndurător. „Mai repede, mai repede!” mă imploră adorabila ca înecatul care cere ajutor cât nu i s-a umplut gura de apă. Știe el Antoine ce știe, stăpânirea asta, neîndurarea asta storc actului maximum de intensitate! Când tipa atinge faza critică, încep să negociez, accelerând ușor ritmul.

Plângi! Roagă-te! Scrâșnește din dinți, fetițo! Rămân inflexibil. Faci dragoste așa cum ar trebui să fii. Vreau să-ți controlez pasiunea, să-ți domolesc impetuozitatea. Așteaptă să arunc lestul. Ah! te-ai prins care-i manevra, șmecheriță! Să știi că o să fie strașnic! Nu mai scâncești, copilă! Da, asta era: pune-ți călcâiele pe spinarea mea și dă-mi pinteni. Oho! ce talentată ești! Ce călăreață în sens invers!

Ei comedie, dar ce-s bubuiturile astea! Cine îndrăznește să bată la ușă când sunt în plin coit gigantic? Trebuie să fii un mare împuțit ca să-ți permiți așa ceva!

Scuză-mă Marie-Laure. Te las ca să deschid, folosește-ți patru degete pentru a rămâne în formă,

mă întorc mintenaș.

La ușă, dau peste zbanghiul de negru. Se uită la mădularul meu enorm, care deocamdată seamănă mai mult cu o pătlăgică vânătă decât cu fotografia prințului Charles.

— Prezența mea e inoportună? mă întreabă Jérémie.

— Da' de unde, îi răspund sarcastic, erai așteptat de întreaga trupă pentru actul final! În afară de faptul că îmi tai cheful, ce altceva mai vrei?

— Te mai interesează afacerea de pe calea George-V, în pofida numărului tău hipic?

— De ce?

— Am noutăți, dar am să ți le povestesc după ce te vei descărca.

Închide ușa iar eu merg să-i urmez sfatul neformulat.

•

Prima caracteristică a unei îmbrățișări e înlăturarea pudorii dintre cei doi parteneri. Cu o clipă mai înainte erau „domnul" și „doamna" și, fiindcă au făcut amor îi regăsești pe cale de a-și spăla împreună bijuteriile: madam călare pe bideu, domnul în picioare în fața chiuvetei. Gata, magia s-a terminat. Albert Cohen[33] a înțeles bine aspectul când preconiza ca amanții să aibă fiecare baie separată (vezi romanul *Belle du Seigneur*).

Dintr-o partidă de amor se naște fie o mare pasiune, fie o melancolie animală, (exprimată pe latinește în paginile roz ale Larousse-ului).

Spălându-l pe Popol, mă întreb care vor fi relațiile dintre mine și Marie-Laure. Am impresia că vom adopta o atitudine intermediară. Pe de o parte jubilație senzorială, ale cărei unde vor continua să ne parcurgă, și pe de altă parte, răceală sentimentală, urmare a serviciilor loiale prestate de domnii Jacob și Delafon[34], care într-o zi și-au unit sensibilitățile (îmi permit să le presupun semite și

ariene) pentru asigurarea confortului sudic al unor numeroase generații de amanți.

Mă pun la patru ace și merg să-l întâlnesc pe negrul meu pulman. Stă de vorbă cu Frédéric Mouchame, șeful armurăriei.

Salutări excesiv de politicoase ale acestuia din urmă care, de când aparține poliției centrale, linge sistematic pe toată lumea în speranța că-i va pica și lui ceva. Semne particulare: o pată vineție pe obrazul stâng, care descrie precis contururile unei hărți a statului Burundi (compară, e frapant).

Zăresc o armă cu lunetă de-a curmezișul biroului și cred că o recunosc.

— Pușca găsită la colonelul Lemercier? întreb eu ca un șef bine informat, care face cât zece.

— Exact, confirmă domnul Albescu.

— Mouchame are ceva să ne spună în legătură cu ea?

— Și încă ce! exclamă negroteiul.

E supărat că mi-am permis o relație cu muierușca asta tocmai în momente atât de febrile. Consideră această „recuperare” ca un soi de crimă comisă în exercițiul funcțiunii; puțin i-ar lipsi fostului sclav să nu mă defere Tribunalului suprem pentru înaltă trădare.

— Ei bine, te ascult, dragă Mouchame.

Armurierul ia pușca. Îmi plac gesturile de profesionist care nu se compară cu cele ale neavizaților. Astfel, o soră de la maternitate nu ține în brațe un prunc cum ar face mama lui, o târfă nu suge ca o mare doamnă, iar un armurier apucă o armă de parcă ar fi o bijuterie.

— Priviți acest Gognot-Frézett, domnule director. Aparent ar fi o armă cu lunetă clasică, făcută să doboare un vânat mare.

— Și nu e cazul?

— Ba da; însă are o dublă folosință.

— Ce tot vorbești acolo, Mouchame! dau eu drumul la glotă cu grandilocvență.

Conștient de importanța lui: cea conferită de lucrul știut, față de cei în necunoștință de cauză, armurierul o face pe importantul.

— Piesă unică, probabil, și deci de muzeu, reia el. Ceea ce m-a surprins examinând-o este această cutiuță neagră plasată sub lunetă și care pare s-o susțină pe pușcă. N-am mai întâlnit ceva asemănător, de unde și curiozitatea mea, care m-a determinat s-o demontez.

Comentând, deșurubează obiectul din oțel înnegrit, al cărui volum e de mărimea unei cutii de chibrituri. Dar când e demontat, nu se desprinde de armă: un fir minuscul bleu, de tipul celui pentru condensator, o traversează. Una dintre extremități urcă în carena lunetei, cealaltă intră într-un orificiu infim străpuns în grosimea țevii pentru a merge apoi în crosa puștii.

Foarte aferat și doctoral, Mouchame se apucă să demonteze placa de oțel plasată ca element de ranforsare sub crosă. O dată înlăturată, această placă scoate la iveală un întreg sistem miniaturizat plasat într-un locaș rectangular care ar fi înnodat urechile unui neavizat. Însăși descrierea lui ar necesita un vocabular tehnic pe care nu-l posed. Unui om simplu nu-i rămâne decât să se uite la acest minuscul ansamblu de fire reunite prin suduri arahneene, la bateriile liliput, prismele tăiate în chip de diamant, la soluțiile misterioase conținute în rezervoare mai mici ca un degetar și la alte obiecte heteroclite, scornite de o minte superdotată.

Caut cuvinte pe măsura stupoarei mele.

Le proferez:

— Asta-i culmea!…

— Nu-i așa? supralicitează armurierul.

— La ce servesc toate socotelile astea?

Aici, își exprimă sincerele regrete prin priviri.

— N-aș putea să vă spun, domnule director. Dar e important, nu?

— Ba chiar mai mult! Pușca își conservă, cu toate astea, facultățile de pușcă?

— Absolut: am experimentat-o. Pentru asta trebuie acționată rotița dințată pe care o vedeți în spatele trăgaciului, asemănătoare unei piedici suplimentare. E vorba de un inversor. Poziția A, arma e operațională în mod clasic; poziția B, capătă proprietățile pe care nu i le știu încă. Ar trebui să fie încredințată unui eminent fizician, cred.

— Mathias! intervin eu brusc…

Mă întorc spre Blanc.

— Nu-i disponibil deocamdată: a suferit o operație la anus, obiectează Jérémie.

— Doar nu gândește cu gaura curului! i-o întorc eu tot ca obiecție. Du-te și arată-i comedia asta, tuciuriule, și precizează-i în ce împrejurări a căzut în mâinile noastre. Ar trebui să fie în comă ca să nu reacționeze la o pușcă de felul ăsteia!

Îi trag lui Mouchame peste ureche un bobârnac napoleonian, în schimbul căruia soldații din garda lui dădeau năvală să li se înfigă în boașe baionetele prusacilor, urlând cât îi ținea gura „Trăiască Împăratul!”

Ca și Corsicanul, adaug:

— Mouchame, sunt mulțumit de dumneata!

O aureolă închisă la culoare i se lățește sub capota pantalonului. Se retrage de-a-ndărătelea, dansându-și servilismul cu grațiile de balerină cârnățăreasă.

După ce s-a închis ușa în urma lui, amicul meu Blanc îmi aruncă o privire lungă, cum numai o bovină poate consacra unui tren omnibuz.

— Interesant, nu-i așa? glumește el cu amorul britanic propriu celor din tribul lui.

— Absolut.

— Știi că profesorul Raspek a decedat?

— Am aflat vestea.

Nesuferitul de păros adaugă:

— Am fost la *Marius și Jeanette* ca să verific numele celor care reținuseră o masă în seara de pomină în care și tu ai cinat acolo.

— Bună inițiativă.

— Raspek se afla în restaurant în același timp cu tine!

Dacă ar trebui să reacționez la toate surprizele pe care mi le rezervă meseria, m-aș fi căptușit de mai multe decenii cu dansul Saint Guy[35]. În plus, self controlul trebuie prelucrat. Acum, nici zgomotele puternice, nici veștile teribile nu mă mai fac să tresar. Un chelner căruia îi scapă un teanc de cincizeci de farfurii nu atrage nici măcar o privire din partea mea, iar dacă m-ai anunța că a fost furat noaptea trecută turnul Eiffel aș rămâne de piatră.

Eu, către domnul Blanc:

— Te-ai informat și ce masă ocupa?

Domnul Blanc, către mine:

— Cea alături de a ta.

Mulțumesc, doctore. Știu că după asta hemoroizii mei se vor simți mai bine!

M-a apucat setea. Îmi ofer un bloody-mary tare cu suc de lămâie și un jet de tonic apetitiv.

— Vrei și tu unul? îl întreb pe liftierul cocotierilor.

— Cu plăcere, dar înlocuiește alcoolul cu ardei iute.

Se îndreaptă spre fereastră. Afară, soarele și-a pus straie de duminică și toată lumea e mulțumită.

— Trebuie ordonată autopsierea profesorului, care precis n-a murit de o banală criză cardiacă, îi spun.

— Mă ocup eu.

— Nu ți se pare incredibil că doi ucigași au abandonat o armă așa excepțională la locul nelegiuirii lor? Au avut-o cu ei când au sosit și au plecat fără ea. Și cu toate astea, nimic nu i-a silit la o fugă precipitată, după câte știu.

Trece o vreme.

— Aș da o avere s-o revăd pe femeia „violată”, mai adaug eu.

Replica mea e secondată de apariția ziaristei care iese din garsonieră, lustruită pe toate părțile, ruj pe buze, coafura șmecheroasă cu breton stufos pe frunte.

Abia îndrăznesc să recunosc, dar toate aceste *news*[36] stupefiante m-au făcut să uit de ea. Ceea ce nu înseamnă că… Ei? Ești de acord? O întâlnire frumoasă, foarte emoționantă, călduroasă și gata! O fată tânără talentată în dragoste. Curajoasă. Pricepută în meserie? Aștept să-i citesc articolele. Dar n-aș sări dintr-un avion în zbor ca să-i dau un pupic. Cinic? Nu. Blazat, poate? O! asta în mod sigur. Știi ce înseamnă viața! Femeile se perindă una după alta, mai mult sau mai puțin brunete și cârlionțate. Prin forța împrejurărilor, ajungi să nu le mai deosebești în amintirile tale. Bucuriile cărnii se estompează. În adâncul memoriei tale se operează o imensă ridicare de chiloți. *To close for lunch*![37] Cade cortina! Nu-ți mai rămân decât câteva fire de păr pubian între dinți.

Frumoasa căpriță e surâzătoare.

— Care-i programul pe ziua de azi? se informează ea.

Asta-i bună, dar ce-și închipuie? Că am devenit siamezi, noi doi?

Jérémie îmi aruncă o privire mai neagră ca partea dorsală a mâinilor lui (cea ventrală e albă because negrii au palmele decolorate).

Mă apucă o lentă grosolănie ereditară. Cea a tuturor bărbaților agasați de o tipesă.

— Tu te duci la plimbare, frumoaso: te așteaptă părinții și ziarul. Cât despre mine, îmi voi continua treburile cu echipele mele valoroase.

La început, știindu-mă poznaș, își închipuie că glumesc; dar privirea mea îi spulberă îndoielile.

Iese fără să scoată o vorbă.

Aș fi vrut s-o opresc.

Dar n-o opresc.

Dezgustători mai sunt bărbații!

CAPITOLUL X

ÎNȘEPTIT:
cantitate de șapte ori mai mare

Cineva bate la ușa mea. Curios, pentru că plantonul nu mi-a anunțat pe nimeni, deși a primit ordin expres în acest sens.

— Intră! strig eu mânios.

Nimic. Pur și simplu, ciocăniturile se repetă.

— Du-te și vezi cine e, îi spun lui *all-black.*[38]

Jérémie deschide ușa. Rămâne nemișcat în cadrul ei, apoi se întoarce spre mine și-mi face semn din cap să mă apropii.

Sunt intrigat, trebuie să recunosc.

Un adevărat spectacol.

Pentru a începe, și în prim plan, un gigantic coș cu crini (floarea mea preferată)[39].

În clipa în care apar, tandemul iubit începe să strige aproape într-un glas:

— La mulți ani, Antoine!

Câțiva inspectori și santinele care i-au urmat (din cauza sticlelor de șampanie) reiau în cor:

— La mulți ani, domnule director!

Cu niște mutre de lingăi, nu-ți zic mai mult!

— Sunteți drăguți, le spun eu încurcat, dar v-ați înșelat asupra datei, băieți: aniversarea mea e pe 29 iunie!

— Știm noi asta, declară Alexandre-Benoit, dar ne-am decis să-ți urăm azi, biscote eu și Pinuche plecăm în croazieră pe 29 iunie.

Față de acest caz de forță majoră, nu pot decât să mă înclin.

Pupături, strângeri de mână.

— Ia deschide pachetul! îmi zice Grasu, care, ca un copil, arde să mă vadă desfăcând voluminosul lor cadou.

Desfac panglica, rup hârtia și mă aflu în prezența unei cutii. Ridic capacul ajutat de

brigadierul Courtepine și din cauza surprizei execut un pas înapoi, în timp ce Courtepine scapă o înjurătură.

În cutie, o fermecătoare fată goală stă turcește pe o pernă. O asiatică. Poartă pe umeri în chip de eșarfă un șarpe piton. Reptila mi-a provocat reculul, iar brigadierului înjurătura.

Pinaud ne explică:

— Am vrut să-ți facem un cadou original, Antoine. Dânsa e miss Chian Li, care a obținut premiul de fornicație feminină la festivalul filmului porno. Am închiriat-o pentru tine și poți dispune de ea până mâine seară. Am aici lista specialităților ei, cărora le datorează recompensa în chestiune.

Scoate din buzunar un document și se străduie să-l potrivească vederii, îndepărtându-l și apropiindu-l de nasul lui ascuțit. Dar Béru enervat, i-l smulge din mână cu un gest rapid.

— Când cineva nu vede, nu citește! bombăne Obezu.

El, care ar putea citi fără ochelari (dacă ar citi) se pune pe treabă și începe decriptarea:

— Automobilul mongol! Suflul mandarinilor! Limba de cameleon în spirală! Coada de dragon! Aripa de rechin cu piper roșu! Degetul de aur! Cleștele crabului! Bobocul de bambus cu clopoței! Litiera găurită! Inelul de jad! Pipa înțeleptului!…

— Mulțumesc, îl întrerup eu. Atenția voastră e delicată, dar o anchetă de mare importanță mă mobilizează total. Dacă miss Chain Li ar binevoi să-mi dea un bon de ordine, aș consuma-o la o dată ulterioară.

— N-o să accepte, mă asigură Pinaud, are o agendă încărcată. Eu am făcut rezervarea acum două luni. În plus, onorariul ei a fost achitat în avans și, deși știu că nu se cade, pot să te asigur că-i foarte piperat.

— Bun, voi face imposibilul să uzez de acest dar delicat, César. Unde aș putea beneficia de

această grațioasă creatură?

— Nu poate să te aștepte aici?

Fac o strâmbătură:

— Tu îți imaginezi prostituata asta de lux, și șarpele ei în biroul directorului poliției?

— Nu vă bateți capul, tranșează Béru: o iau la mine acasă. Grasa mea moare după o ședință de safism, ca să mai schimbe placa. Dacă-ți dă inima ghes, n-ai decât să treci pe la mine pentru o chinezărie expres.

Zis și făcut.

Bem pe îndelete șampania împreună cu toată asistența. Așezăm coșul cu crini pe măsuța joasă din biroul meu. Un moment euforic de trăncăneală, de strigăte și sorbituri. Pârțuri comprimate, altele puternic exalate (șeful coralei Alexandre-Benoit-Bérurier). „Cadoul" meu se prelinge pe canapea în compania reptilei, a cărei limbă bifurcată sâsâie fără oprire, groaznic. Creatura asta e făcută să-și exploateze corpul, atingând nivelul unei arte. Nu mai puțin decât felul cum stă răsucită pentru a-și arăta frumoasa fantă roz bombon, epilată cu grijă. Îndreaptă pitonul încolăcit pe coapsă să-i alunece spre sex. Oamenii mei, cu privirea fixă și glota blocată, își plimbă limba încărcată peste buzele arse, „închipuindu-se" deja.

— Bun! declară deodată Béru, trebuie să fim atenți și s-o luăm din loc, că pe urmă n-o să mai fim în stare nici să mai pășim!

•

Coana Mathias e la căpătâiul soțului ei, cu privirea mai puțin echivocă decât cea a șarpelui pe care numai ce l-am părăsit. E plină de coșuri pe față. Pentru ea a se farda înseamnă a-și desena o violetă pe gura fără buze. Proiecte de ganglioni limfatici inflamați i se văd pe gât. Părul bățos, pielea gălbejită, nasul subțire și lung, femeia pare să caute cuvinte greu de pronunțat.

Operatul ei e redus la tâmpenie în prezența soției. Trabucul îi fumegă pe pernă. Sosirea mea

nu-i face plăcere, pentru că știe că nu-s dus la biserică și că-i trimit urgent consoarta la origine când mă calcă pe nervi.

— Pari în formă! îi spun.

— Fiindcă nu ești în locul lui! scrâșnește girueta lui ruginită. Dacă ai suferi o asemenea operație rectală, n-ai mai arăta așa înfloritor.

— Poate, răspund eu cu o impasibilitate care provoacă admirație, dar eu nu mă pretez la sodomii!

Ciuma sare în sus, lansare oprită la vreo patruzeci de centimetri de scaun.

— Îmi tratezi soțul de homosexual! țipă ea.

— De ce folosești verbul „a trata” care are o conotație peiorativă, puicuțo? A fi homosexual azi nu mai reprezintă un delict. Fiecare poate dispune în mod deliberat de fundul lui; tu, de pildă, dacă te masturbezi cu sucitorul de plăcinte (după ce l-ai uns, presupun), nu încalci întru nimic regulile bunei-cuviințe, din moment ce speli sucitorul după utilizare cu detergenți pentru veselă.

Femeia se ridică. Nu-i prea înaltă, drăguța. O fustă bordo, jachetă bleumarin, bluză albă. Clasic!

— N-ai să te schimbi niciodată! Mitocan te-ai născut, mitocan rămâi, deși promovat în funcții înalte! O deplâng pe nefericita de maică-ta că are un asemenea fiu! Ce calvar!

Îi aruncă soțului:

— Sper ca necioplitul ăsta să nu te obosească prea mult timp! Se îndreaptă spre ușă și iese.

Mă iau după ea și o ajung în genul de sas care izolează camera de culoar.

— Dragă, fac eu cu o voce înecată.

Surprinsă, se oprește. Îi apuc mâna, fără ca ea să-mi opună rezistență, și i-o duc spre șlițul meu.

— Îmi place când te superi, Ninette, asta mă excită. Ia palpează!

Își lasă mâna ghidată, dar nu „pipăie” cu adevărat protuberanța, ci doar o atinge.

— Într-o zi am să ți-o sfâșii, japiță!

Și o las mască, pentru a mă întoarce la soțul ei.

Iau loc la căpătâiul lui.

— Ești prea dur cu ea, diagnostichează Mathias.

— Da, fac eu hotărât: foarte dur, mă excită. Fascinația ororii.

Redevin profesional:

— Ia spune, ai examinat pușca?

— Da! Am ascuns-o în dulap înaintea venirii ei, ar fi făcut scandal că nici aici nu mă lași în pace!

— Ce părere ai?

— Fenomenală!

— Doar atât, Hector?

— Ucigașe: vorbesc de undele lunetei.

— Ești sigur?

— Am experimentat-o, mărturisește Mathias, coborând tonul, de parcă mi-ar fi divulgat o boală venerică.

— Pe cine? mă bâlbâi eu.

— Pe un cățeluș yorkshire.

— Când?

— Acum mai puțin de o oră.

— Cum?

Mă lămurește:

— Natural, câinii nu sunt admiși într-un spital. O vizitatoare, flancată de javra ei, s-a prezentat azi dimineață și a văzut interdicția. Atunci și-a legat potaia de grilajul care protejează o tufă de trandafiri. Am luat animalul la ochi cu pușca și am acționat al doilea trăgaci. Nu s-a întâmplat nimic. Crezând că nu l-am nimerit, mi-am repetat gestul. Tot nimic. Atunci am gândit că arma nu funcționează și în doilea mod. Dar uite că mai adineaori am auzit strigăte disperate. M-am dus la fereastră și am zărit-o pe dameză făcând o criză de nervi alături de hoitul jigodiei.

— Ai ajuns un canicid!

— Mi-e rușine, dar pentru a experimenta pușca aveam nevoie de o țintă vie!

— Și ce concluzie tragi din acest asasinat!

— Razele emise de armă alterează funcția cardiacă, până la oprirea inimii, dar cu întârziere. Încărcătura e reglată pentru suprimarea unui om; asupra unui mamifer micuț a avut un efect mai rapid.

— Ai auzit vorbindu-se de lucrările profesorului Raspek?

Îmi răspunde cu severitate:

— Nu-mi scapă nimic din cercetările științifice actuale.

— Ar fi putut el să fie în stare să inventeze această armă cu dublă acțiune?

Mathias reflectează.

— Se încadrează perfect în domeniul lui de explorare.

— Exact așa gândesc și eu. După cum gândesc că el a fost și prima ei victimă.

CAPITOLUL XI

PURPURA: materie colorantă de un roșu închis, pe care cei din vechime o extrăgeau din anumite cochilii

La sfârșitul zilei, cum nu s-a mai întâmplat nimic, trec pe la alde Bérurier, nu pentru a beneficia de „cadoul meu aniversar” ci pentru a vedea în ce mod se comportă infamul cuplu.

Chiar domnișoara Chian Li e cea care-mi deschide cu pitonul ei fleșcăit, atârnându-i de gât ca eșarfa unui smoching. Îmi surâde misterios. Totul e misterios la asiatici, cred că li se trage de la ochii lor înguști, care le fac privirea oblică. Ai impresia, întotdeauna când îți zâmbesc, că-s gata să-ți tranșeze boașele în felii fine, mai înainte de a le asezona cu nuoc-mam[{40}].

— Prietenii mei nu-s acasă? mă mir eu.

— Ba da, ba da, face puicuța.

Îmi arată dormitorul pestilențial al familiei Béru, unde domnește o dezordine magistrală. Hainele lor, aruncate la întâmplare, zac pe jos, așternuturile smulse, la fel. Dar cel mai înspăimântător e să-i vezi pe soții Bérurier ca și pe César Pinaud, goi și inerți, înconjurați de o harababură respingătoare.

— Ce li s-a întâmplat? mă interesez eu.

— Din cauza mea, răspunde cu simplitate chinezoaica.

— Ce le-ai făcut?

— Dragoste.

— Și pentru asta și-au pierdut cunoștința?

— Cu femeia am procedat de unsprezece ori, cu grasul de opt și cu bătrânul de trei ori.

— Evident, recunosc eu; performanțele dumitale sunt extraordinare, domnișoară.

— Am fost educată de bunica mea, celebra Ka Gi Bi[{41}], care a fost cea mai vestită curtezană din

Pekin. La vârsta menopauzei și-a oprit activitățile sexuale pentru a fonda S.S.P. (Școala superioară de prostituție), iar eu am fost șefă de promoție.

— Ce talent!

— Chiar mai multe! Cărora le-aș mai adăuga și anumite rețete. Cred că știți, China e țara unguentelor, a pomezilor, a drogurilor afrodiziace: limbi de broască, corn de rinocer în pudră, pulpă de cocoș, fără a trece cu vederea, bineînțeles, gândacul cantarid, de care trebuie uzat cu prudență.

Chinezoaica își golește conținutul poșetuței pe plușul ros al unui fotoliu mai dezarticulat decât curul Berthei. Plouă cu borcănașe micuțe, fiole, tuburi de jad.

— Iată, spune ea alegând un flacon minuscul, alb cu dop negru, dacă vă ating sexul cu o particulă din acest produs, îl veți avea mai țeapăn ca halebarda unei santinele pontificale.

— Draga mea, îi spun, nu vreau să mă laud, dar aș putea să te asigur că un asemenea fenomen se produce fără concursul adjuvantelor dumitale.

— Dar nu spontan, domnule director, o anume „stare de spirit” trebuie să vă predispună. Până și partenerii mei din filmele porno, bărbați cu erecții facile și repetative, trebuie să-și asigure condiția mai înainte de a înfrunta camerele de luat vederi. De altfel, puțini dintre ei pot să mă penetreze fără o excitație prealabilă.

— Vorbiți o franceză foarte corectă și mângâioasă, recunosc eu.

— Cine iubește bine, mângâie bine, ripostează demoazela cu omor; să știți că mi-am dat licența în franceză la venirea în țara dumneavoastră.

Și adaugă:

— Îmi permiteți?

Unindu-și vorba cu gestul, mă palpează și acest contact tactil îmi provoacă o plăcere spontană.

— Perfect, mă asigură Chian Li, un adevărat mascul nu-i flasc complet niciodată, rămânând

continuu sub tensiune, ca un aparat de televizor pe care nu te decizi să-l stingi: lumea preferă să păstreze luminița roșie, asta de când cu telecomenzile. Mai degrabă consumă inutil electricitatea decât să facă trei patru pași!

Mă lasă, deșurubează capacul de porțelan negru al flaconului ei miracol.

— Bănuiesc că sunteți un om cu o curiozitate mereu trează. Dați-mi voie să practic mica aplicare, de care v-am pomenit; n-aveți dreptul să refuzați o asemenea experiență.

Cu un gest blând-autoritar îmi scoate tunul de Metz, toarnă un strop cât ar încăpea într-un bob de mazăre pe degetul ei median și-l plimbă apoi pe superba mea venă albastră.

Nici n-a făcut bine o mișcare de dus-întors că iată-mă într-o erecție care mă uluiește: n-am mai văzut încă așa ceva! Obiectul ajunge așa de țeapăn, de orizontal, de dur că-mi devine străin. Îmi port această coadă monumentală ca un maestru de ceremonii bastonul cu măciulie de aramă. Cu un asemenea calibru mărșăluiești în fruntea regimentului, băiete!

— Într-adevăr, îi spun lui Chian Li, produsul dumitale e surprinzător. Dacă l-ați comercializa n-ar mai trebui să faceți filme porno: s-ar vinde scump și în cantități enorme.

— Eu nu-s laborator farmaceutic, domnule director. Prefer să păstrez produselor noastre secrete latura lor artizanală și magia. Rolul meu de preoteasă a dragostei mi se potrivește mai bine decât cel de P.D.G.[42].

— Ai dreptate, dragă Chian Li, și acum, în ce mod mi-aș putea regăsi un aspect ceva mai cotidian?

— Totul va depinde de… vitalitatea de care dispuneți.

— Adică?

— Logic, un bărbat ca dumneavoastră ar avea nevoie de opt zece ejaculări succesive ca să-și

vadă sexul revenit la normal. Doriți să întreprindem imediat această terapie?

— Dar, drăguță prietenă, după ce i-ai „tratat” pe acești trei morți, trebuie că ești și dumneata extenuată?

— Fiți liniștit, mă asigură ea, dragostea nu mă potolește niciodată.

— Nu mai spune! mă mir eu, parodiindu-l pe neprețuitul Christian Rouvidant, care se dă în vânt după această exclamație.

— Pe cuvânt! Vă pot declara cu regret că, până în prezent, mi s-a întâmplat să mă apropii de orgasm, dar fără a-l atinge cu adevărat. Am emis vagi gemete de femeie care speră, însă niciodată strigătele de triumf ale celei care se descarcă. Când am auzit urletele grăsanei de acolo, am încercat un profund sentiment de solitudine. Mai adineaori țipa cât o ținea gura; încă mai răsună imobilul! Dar eu vorbesc și toate astea vă lasă erecția de marmură, dacă mă pot exprima astfel. Hai să plecăm din cocina asta și să mergem în sufragerie unde mocheta e murdară, dar groasă: începeți prin a vă lungi pe spate, iar eu vă voi administra „strapontina birmană”, care o să vă placă în mod cert. E un exercițiu care nu se poate practica decât cu un partener tânăr și suplu, și probabil se va potrivi cu aptitudinile dumneavoastră de bărbat activ.

•

Și uite așa, am ajuns aproape de capătul mizei scontate. Neavând nimic de ascuns față de mine însumi, trebuie să-mi mărturisesc că aș fi înregistrat probabil un eșec sângeros dacă tipesa nu m-ar fi uns în prealabil cu poțiunea ei magică. Grație acestui misterios decoct, datorat Chinei ancestrale, mă țin bine. Îmi conservă duritatea, și nu cedez niciun milimetru. Profesionista mă manevrează cum poftește, conform unor tehnici savante moștenite de la bunica ei. Și, după primul final, chinezoaica îmi acordă câteva minute de

recuperare pe care le folosesc dând pe gât un rest de șampanie caldă, scăpată de lăcomia lui Bérurier. Pe urmă, Chian Li mă ia din nou la muncă. Figuri foarte elaborate, exact pe gustul meu, deoarece, dacă nu resping fanteziile amoroase, nu-mi place totuși ca ele să degenereze în numere de circ.

Plictisit de aceste combinații savante, care nu contribuie cine știe ce la finalitatea exercițiului, preiau cu autoritate comanda operațiunilor.

Îmbrățișarea mea a fost simplă, de un clasicism total. În vreme ce eu mă străduiam (dacă ai vrea să-mi ierți această întorsătură de frază) demoazela începe să scoată câteva sunete, dar cum erau în chineză, nu mi-am dat seama dacă era vorba de cuvinte sau numai de silabe.

— Poftim? o întreb eu în toiul frenezie.

— Nu știu ce mi se întâmplă, scâncește ea.

Îmi sporesc ardoarea, ea își intensifică exclamațiile formulate, vai, în limba maternă și, brusc, în urma unei violente lovituri de piolet, emite un sunet pe care Bérurier l-ar califica de „trident” și mă simt brutal inundat de căldura unei lave „în infuzie” (tot de la Bérurier citire). Chian Li își închide ochii, ceea ce nu necesită un efort prea mare din partea asiaticilor. Respirația ei devine gâfâită. Mâinile delicate, care au mângâiat atâtea și atâtea melesteie, mădulare, bastoane, mandrine, țărușe, mânere, sticle, jumătăți de kil cu os, cozi de lingură, robinete, țevi și tevuști, bâte, stâlpi mustăcioși, da, frumoasele ei mâini experte sunt străbătute de un tremur incoercibil (și îmi cântăresc bine cuvintele!).

E într-o stare vecină catalepsiei (acest teren dezertic).

O plesnesc puțin peste obraji.

— Chian Li, generoasa mea prietenă, tu, al cărei oval al sexului e asemănător cu cel al ochilor, deși se deschide mult mai mult, vino-ți în fire, vino la mine, la viață!

Îmi dă ascultare.

— Mulțumesc, șoptește ea. O! îți mulțumesc la nemurire, Valorosule. Fără dumneata n-aș fi știut ce-i ăla orgasm. Ce satisfacție de nedescris! E o nebunie! O cufundare în fericiri divine! Cum se numește figura pe care ai folosit-o și care mi-e necunoscută?

— Amor cum făcea tata, drăguțo! Și cel practicat de Adam și Eva ca să le dea viață celor doi baistruci ai lor. Cel de care se folosește: plugarul când se întoarce de la câmp, muncitorul de la uzină, sergentul de stradă după prestația lui din intersecție, pescarul revenit din Terra Nova, alergătorul ciclist învingător sau nu în Turul Franței, vagabonzii pe sub poduri, institutorii în vacanță, amicul meu D.D. Sarda, când mănâncă o porție de cușcuș, iubitul prinț Rainier III de Monaco, și alte câteva miliarde de indivizi în echilibru stabil pe globul girator, care ne ține loc de certitudine. Eu cred că bunica dumitale s-a preocupat mai mult de superfluu decât de esențial în educația pe care ți-a dat-o.

Își înnoadă mâinile pe ceafa mea.

— O mai repeți o dată, frumosule mandarin?

— Cu plăcere, îi spun, cu atât mai mult cu cât, conform previziunilor dumitale, acest al doilea finiș n-a modificat consistența aparatului meu reproducător, care ar putea servi de umeraș pentru o capă de vizon.

Mă întorc la treabă cu certitudinea în inimă că îmi aduc și eu tributul (cu atributele mele) umanității în suferință.

Și tocmai când mă lansez în plin galop și mă pregătesc să ajung în dreptul tribunelor, zbârnâie telefonul. Nu-ți dai seama imediat despre ce-i vorba. Alde Béru și-au aruncat de atâtea ori cu aparatul în cap încât timbrul lui nebunatic seamănă cu clinchetul unor clopoței de sanie, iama.

— Nu, rămâi! mă imploră zeița galbenă.

Dar pentru mine, un apel telefonic e la fel de sfânt ca un jurământ.

O dau la o parte și merg să răspund.

— Alo? aici casa Bérurier, anunț eu.

— Știam! răspunde organul lui Jérémie Blanc.

— Ce știai, hermină albă?

— Că te afli la Grasu acasă. Faci dragoste cu chinezoaica, nu-i așa? De cum ai văzut-o ți s-a aprins imaginația! O galbenă! Tu nu ești zdravăn!

— Fără rasisme între noi, te rog. Ce s-a întâmplat?

— S-a dat de urma tipei de la Val Fleuri.

— Unde-i?

— În Brazilia!

— Îți bați joc de mine.

— A luat ieri avionul pentru Pernambuco; fata de la Air France, care s-a ocupat de biletul ei de îmbarcare a recunoscut-o, după ce-i văzuse portretul robot.

— E sigură?

— Absolut.

— Avionul mai e în zbor?

— Din păcate, nu: a aterizat acum patru ore. Ce facem?

— Nu știu…

— Prevenim autoritățile braziliene?

— Ai mai fost la Pernambuco?

— Niciodată.

— Atunci, nu mai pune o întrebare idioată!

Îmi privesc mădularul. Minune! A depus armele! Conștiința mea profesională i-a venit de hac afrodiziacului chinezesc, frumos, nu?

Pinaud, în pielea goală, apare jigărit precum carcasa unui pui dintr-o țară subdezvoltată.

Constatând că sunt în aceeași ținută ca și el, se bucură.

— Deci ai… beneficiat de cadoul nostru? se înveselește heruvimul descărnat.

— A fost cea mai frumoasă aniversare din viață mea, César! Am învins frigiditatea.

CAPITOLUL XII

REMEDIU: mijloc, măsură menită să
combată un inconvenient,
să rezolve o dificultate

Tânăra femeie, o brunețică picantă cu ochi albaștri (stil Anne Saint Claire[43], dar mai puțin extraordinari) își face depoziția la poliție în clipa în care sosesc și eu.

I-o înregistrează bravul Honnissoit în prezența lui Jérémie Blanc, discret, într-un costum bej, cămașă maro și pantofi asortați. Ceva nou, poartă ochelari foarte mari, ale căror lentile fumurii îi luminează ochii.

Drăgălașa funcționară a Air France-ului trece în revistă niște poze pe care nu le știu, format 18x24, reprezentând pentru fotografi, ceea ce Pleiade reprezintă pentru Editura Gallimard.

Ai idee cine este în aceste poze? Maxence! Sau cel puțin femeia care pretindea că se numește astfel: da, complicea răposatului Hans Scheunburger, violata, chipurile, de la han. Maxence în halatul de baie cu fața înecată în lacrimi!

— Visez! nu mă pot abține să nu exclam ca în comediile bulevardiere de dinaintea celor două războaie.

Și să nu strig vehement:

— Cine a luat fotografiile astea, Ange?

— Micuța dumneavoastră ziaristă, răspunde subordonatul meu, avea un aparat ascuns sub haină și a realizat un adevărat documentar asupra „expediției din Valée de Chevreuse”.

— Ticăloasa!

— Nu tocmai, datorită ei am putut da de urma tipesei. Sămânță de ziarist, o să ajungă departe fetița!

Mi-o arată pe falsa Anne Saint Claire pentru nunți și botezuri.

— Doamna Guéridon, aici de față, e absolut sigură că a înregistrat-o pentru zborul companiei Varig. I-am dactilografiat descrierea pe care mi-a făcut-o.

Își răsucește mașina de scris portabilă ca să pot citi textul proaspăt, prospețel.

Potrivit declarației, femeia se numea Elsa Braker, domiciliată în Luxembourg. Adresa de la Paris: *Hotel Barrayer,* strada Sena. Purta o rochie neagră de doliu, sobră. De altfel chiar semăna cu o văduvă tânără: nefardată, mănuși negre, pe cap o toculiță de mătase în tonuri de violet.

O interoghez la rândul meu pe salariata companiei de zbor:

— Ați identificat-o imediat după fotografie?

— Da, domnule, și a fost cu atât mai ușor cu cât era plânsă ca în aceste poze.

— Înțeleg. Părea să fie singură?

— Absolut.

— Bagaje multe?

— Un sac de voiaj mare.

— Ce sentiment v-a inspirat această persoană de-ați reținut-o așa de ușor?

— Milă. Era evident că trece printr-o supărare, o mare supărare.

— De fapt, mă adresez eu celor doi colegi, e cea mai strașnică deghizare. Doamna Guéridon tocmai ne-a spus-o: incita milă, nu poți avea bănuieli față de o femeie în lacrimi.

Toți mă aprobă.

— Dacă madam Braker a mers la aeroport cu un taxi, va trebui să dăm de șofer.

— Am și repartizat trei oameni în această problemă.

Honnissoit ăsta are răspuns la toate întrebările!

Îi mulțumesc doamnei Guéridon pentru depoziția ei și o conduc până la ușă.

— Curva de la han ne-a tras pe sfoară în stil mare, oftează comisarul. Salutare taică și noroc!

— Noutăți de la autopsia profesorului Raspek?

— A confirmat primul diagnostic: criză cardiacă.

— Crezi că el ar fi inventatorul pușții și că ea a fost folosită împotriva lui? face Jérémie căzut pe gânduri.

— Doar un presentiment.

— De ce ucigașii au lăsat arma la colonel?

Foarte celebrul San-Antonio ridică din umeri.

— Ca s-o găsim noi.

— O asemenea descoperire face toate paralele! bodogăne Honnissoit.

Intervin doctoral:

— Să nu ne lăsăm obnubilați de ceva care, mai mult ca sigur, își va găsi explicația pe parcursul anchetei.

— Ce anchetă? obiectează negroteiul. Ultimul membru din triolet, respectiv femeia, se află în Brazilia. După ce era să-și lase pielea la hanul-castel și și-a pierdut tovarășul de aventuri, m-ar mira să se mai întoarcă pentru o plimbare pe Champs-Elysées.

— Când ticăloasa asta l-a înjunghiat pe Bourreloeil s-a întors la Paris. Unde a fost găsită mașina poliției?

— N-a fost încă găsită.

— Ceea ce indică faptul că a fost parcată într-un garaj, o boxă sau un parching privat, deduc eu.

Se aud ciocănituri în ușa lui Honnissoit și ghici cine apare? Ți-ai vinde limba? Ai dreptate: merită, pentru că-i vorba de Marie-Laure. Când dau cu ochii de ea mi se face rușine că i-am făcut vânt ca un mojic după acele clipe inefabile de amor. Sunt momente, crede-mă, când mă apucă nebunia: fac niște chestii fără cap și coadă, pradă unor impulsuri necontrolate.

— Ia te uită, frumoasa mea libelulă! exclam eu. Micuțul fotograf clandestin! Ai venit la țanc!

Dar guraliva nu mă bagă-n seamă. Nu-i pregătită să-mi ierte ieșirea crudă.

Ostentativ, mă face să înțeleg că Honnissoit e cel care a moștenit-o (cel puțin pe plan polițienesc). Lui i-a adus fotografiile, lui i se adresează pentru informații.

— Aș putea să vă vorbesc în particular? îl întreabă ea.

Drăguț pentru mine și Jérémie, nu?

Comisarul se înroșește de confuzie.

— Puteți vorbi de față cu domnul director, răspunde el. N-am nimic să-i ascund.

— Aș putea, dar n-am chef, declară fata. Dacă preferați pot reveni altă dată?

— Să știți că n-avem nimic nou, îi răspunde el jenat la culme.

— Eu însă am! îl asigură Marie-Laure și se îndreaptă spre ușă.

— Noi vă lăsăm, tranșez eu; vii, Jérémie?

•

Ne aflăm pe culoarele sonore ale poliției, Blak și cu mine.

— Are caracter, isteața ta, glumește Jérémie.

— Prea mult chiar, bombăn eu.

— Frumoasă bucățică, nu trebuia să-i dai cu piciorul.

— Nu-mi plac invadatoarele; dacă Honnissoit nu-i atent, în două zile ea are să fie cea care va conduce ancheta.

— În felul cum operează, poate că n-o să fie rău deloc. À propos, chinezoaica merita să faci ocolul?

— Voiajul, Albă ca Zăpada! Voiajul! Închipuie-ți că fata asta ultraexpertă n-a atins niciodată orgasmul!

— Și tu ai făcut-o să aibă parte de unul formidabil!

— Exact!

Jérémie izbucnește în râs.

— Toate târfele le spun așa tuturor guguștiucilor. Și toți guguștiucii le cred!

Mă chircesc de pretutindeni: în pantofi, în slip, în cap! Guguștiuc! A zis guguștiuc! Să fi intrat în această tristă confrerie?

Înțelegând că m-a rănit, primatul savanelor își lasă laba bicoloră pe umărul meu.

— Nu fă mutra asta: cu femeile toți suntem niște proști, Antoine. Toți niște proști!

— Domnule direc-toor!

Cele două cuvinte vibrează în casa scării. Aplecat peste balustradă, zăresc capul atrăgător al comisarului Honnissoit ridicat în sus.

— Fetița a descoperit unde locuia Elsa Braker!

Mai înainte de a coborî treptele de piatră, îmi rotesc periscopul spre *Dark*[44]. Buzele lui enorme, à la Armstrong, umflă o băsică de salivă: așa face întotdeauna când e înmărmurit, am remarcat.

Continuă să mă ignore cu o cruzime puțin ridicolă, după părerea mea. Nimic mai pueril ca încercarea de a te preface că nu bagi de seamă o prezență și de a te folosi de un intermediar pentru a comunica. Sunt reminiscențe „încă de fetiță" ale acestei nestăpânite amazoane.

Honnissoit îmi întinde un ghemotoc de hârtie despăturit.

— Domnișoara Pantamousson a găsit asta în scrumiera BMW-ului răufăcătorilor, cu care v-ați întors la Paris; și totuși noi am controlat mașina.

— Era în cenușă, explică Marie-Laure.

— Citesc: *Parching Juvenal, calea Général André Sarda. Montrouge.* Urmează numărul tichetului cu data și ora, înscrise într-un violet mânjit.

— Ai fi putut să mi-l fi dat! mă adresez eu furios domnișoarei îndărătnice.

Drept răspuns, zâmbește spre picioarele biroului. Nu m-ar mira dacă o să încaseze o labă într-un termen destul de scurt, pe cât sunt de mânios.

Honnissoit reia:

— Domnișoarei Pantamousson i-a venit ideea să treacă pe la parchingul respectiv și să arate fotografia Elsei Braker lucrătorilor. Unul dintre ei a recunoscut-a și-a amintit chiar că era în zori, într-un halat de baie. Femeia i-a explicat că se îmbătase și își abandonase mașina pe un trotuar. Când s-a trezit din mahmureală a dat fuga să și-o recupereze și s-o aducă în parcare, pentru a nu-i fi ridicată.

— Bine adus din condei. Și pe urmă?

Honnissoit oftează:

— Domnișoara Pantamousson a dedus că femeia locuia probabil prin apropierea parcării.

— Q.E.D.

— Cum, în mod hotărât are focul sacru, a întreprins o explorare a cartierului, mergând cu faimoasa ei fotografie pe la negustori, portari de blocuri, vânzători de pe la chioșcurile de ziare.

— Rezultatul?

De data asta mă proptesc în fața puștoaicei.

— Poți să-mi răspunzi direct, am să mă fac că nu aud!

Butada mea o dezamorsează în fine și începe să râdă! Orice s-ar spune, umorul e cel mai bun sezam.

— Rezultatul: o garsonieră mobilată, face ea. Cuplul închiriase una de câteva zile.

— Iată o treabă foarte bună, fetițo. Te-ar interesa să intri în poliție?

— Nicidecum!

— De ce?

— Prea „administrativ”, m-aș plictisi.

— Păcat! Hai să-mi arăți această faimoasă garsonieră; poate că ai și vizitat-o?

— Mi-ar fi plăcut, dar administratorul nici n-a vrut să audă.

•

Un bloc recent, beton și sticlă, cu balcoane dispuse în grupuri de cinci și tocurile ferestrelor vopsite în albastru. Seamănă confuz cu un motel de oraș. În loc de portar, am dat peste „un oficiu”

cu rol de recepție, ținut de un om de vreo șaizeci de ani, cu păr cărunt zburlit și nasul ca macheta unui vulcan de pe Marte. Poartă un costum care lucește de purtat ce-i, o cămașă care lucește de jegoasă și niște ochelari care, dimpotrivă, nu lucesc, fiind opacizați de murdăria acumulată.

Când vede documentele oficiale pe care i le prezint, consimte să mă conducă la garsoniera 26. Aceasta se compune dintr-o cameră spațioasă divizată în două părți: dormitor și living. Chicinetă americană din lemn lăcuit, o minusculă sală de baie. Omul cu ochelari murdari îmi aduce la cunoștință că nu-i pentru prima oară când domnul Hans Scheunburger închiriază această garsonieră. A mai tras aici în numeroase dăți de doi ani încoace. O reține din timp prin telefon și vine fie singur, fie însoțit de un bărbat sau o femeie. Prețul e ridicat, dar el plătește cu larghețe, iar prezența lui nu a provocat nicio neplăcere.

În ajun, „dama", cu care a împărțit locuința în decursul acestui ultim sejur, i-a spus că el a trebuit să plece precipitat în străinătate și că va părăsi și ea locuința mai repede decât fusese prevăzut. A plătit rezervarea în totalitate și a plecat, lăsând o valiză cu lucrurile lui Scheunburger, afirmând că „cineva" avea să treacă s-o ia cât de curând.

— Unde e? îl întreb.

— Într-o debara în care depozităm diferite lucruri.

— V-aș rămâne recunoscător dacă mi-ați da-o.

— Mi-ar trebui o dovadă la mână care…

— Natural, am să vă scriu o chitanță, dragă domnule, pe un imprimat al poliției judiciare.

— În acest caz…

•

În vreme ce eu îl interoghez pe bătrân, Marie-Laure se apucă de o inspecție amănunțită a garsonierei, ajungând chiar să meargă în patru labe pe mocheta cenușie. Îmi amintește de un ogar pe care-l avusese cândva tata. Îl luase de cățeluș și-l

dresa să repereze urmele, deși părintele meu nu era un vânător. Pentru asta, plimba o bucată de slănină pe jos, prin casă și prin grădină, descriind un itinerar numai meandre, zigzaguri și cercuri care-l înnebuneau pe Dick.

După ce i-am semnat descărcarea de răspundere domnului Rambuteau în schimbul valizei, destul de jupuite, o întreb pe tânăra mea „subordonată benevolă" dacă e dispusă să mă urmeze. Obținând un răspuns afirmativ, ne întoarcem la sediu.

— Am impresia că-ți petreci mai mult timp aici decât la ziar, îi spun tinerei.

— Liniștiți-vă, e doar provizoriu, îmi răspunde.

•

Honnissoit e „în anchetă", mă informează inspectorul Herdanflack (de origine flamandă).

Prin urmare, deschid valiza în prezența lui Jérémie și a puștoaicei. Înțeleg de ce complicea lui Scheunburger a lăsat-o la Paris. În afara câtorva haine bărbătești (sport, în principal) conține un revolver, două pistolete, patru cutii cu gloanțe destinate acestor arme diferite, o scară din funie de nailon, care nu ocupă prea mult loc, un radio portativ pentru distanțe mari, o lădiță de aluminiu conținând trei grenade și, pentru a încorona acest arsenal, o trusă de medicamente (le spun la întâmplare „medicamente" fiolelor misterioase din interiorul ei). E clar că teribila Elsa nu putea să ia avionul încărcată cu aceste ustensile!

— Ai idee unde s-a dus Honnissoit? o întreb pe mâna mea dreaptă de un negru antracit, care contrastează cu mâna mea stângă.

— Cred că a fost găsit șoferul de taxi care a dus-o pe Elsa Braker la aeroport; s-a dus să-l vadă pe om la el acasă.

— N-o să ne servească la mare lucru, pentru că știm acum unde locuia.

Mă simt plin de incertitudini destabilizante. Prea multe probleme rămân fără răspuns. Ce caută Braker în Brazilia? Încearcă să se pună la adăpost?

Și alte semne de întrebare îmi iau cu asalt materia cenușie, cum ar fi abandonarea armei, care reprezintă o descoperire așa de senzațională. Și pe urmă, încă ceva: dacă acest cuplu poseda un refugiu în garsonierele mobilate ale lui moș Rambuteau, de ce și-a petrecut noaptea în *Relais du Val Fleuri*?

Escapada unor îndrăgostiți într-un loc „făcut anume pentru așa ceva”? Oamenii care duc o existență de asasini pot fi oare sensibili la acest gen de evadări?

Azi, Marie-Laure poartă un ansamblu dintr-un doc roșu (pantalon, jachetă amplă) și o șemizetă de un verde intens. Mai degrabă o ținută pentru poliție. Dar brunetică cum e îi vine foarte bine. De altfel, cel mai bine îi stă în pielea goală, doar un medalion de la prima comuniune între sâni.

Tânăra îmi spune:

— Întâmplarea de la han nu s-a difuzat decât ieri seară, la informațiile de la ora 20 și abia azi dimineață a apărut în presă.

— Și ce-i cu asta?

Se uită la mine cu o umbră de insolență; când tinerii vor să fie obraznici față de o persoană mai în vârstă, îl rog pe Dumnezeu să facă și din ei moșnegi de nouăzeci de ani! Afurisiții!

— Ce-i cu asta, reia Miss Titirez, e că Elsa Braker a luat avionul ieri și părea a fi „în doliu” potrivit declarațiilor angajatei de la Air France. Era vizibil copleșită de o mare durere. La prima vedere s-ar putea crede că decesul tovarășului ei i-a provocat-o, nu? Dar cum de putea să plângă un om de a cărui moarte habar n-avea?

— Poate că, rămânând fără vești de la Scheunburger, a tras această concluzie?

Dar miss Sherlock e îndărătnică și se cramponează de deducțiile ei.

— O.K.: prietenul ei nu mai dă niciun semn de viață; cu toate astea își face valiza și se îmbarcă pentru Brazilia! Găsiți că e o reacție logică?

Jérémie plesnește brusc din degete și ne părăsește precipitat.

— Încotro, Alburiule?

— Să obțin o informație prin 36-15!

Și pleacă.

Profit ca să mă apropii de madam Pantamousson.

— Te rog să mă ierți pentru ieșirea mea de azi dimineață. Noi polițiștii ducem o existență bizară.

Tânăra se abține de la orice reacție. Bosumflată? Ranchiună veritabilă și tenace? Nu-mi place să mi se facă mutre atunci când îmi exprim regretul.

— Știu ce are de gând să facă prietenul dumneavoastră, mă asigură ea.

— Ce are de gând?

— Se pune în legătură cu serviciul de rezervări al companiei Air France, ca să afle dacă Elsa Braker a plecat precipitat sau locul ei a fost reținut în prealabil pentru zborul cu Varig.

— S-ar putea, frumoasa mea vrăjitoare.

Prind în căușul palmelor adorabilii ei sâni.

— Ai fost mulțumită azi dimineață, noi doi…?

— Mai puțin decât v-ați închipui cu această autosatisfacție de mascul.

— Făceai totuși impresia că ți-a plăcut așa ceva.

— Dacă prin „așa ceva” înțelegi dragostea în sine, mi-a plăcut.

— În concluzie ți-a plăcut dragostea, dar nu și partenerul?

— Exact.

— Am crezut totuși…

— Bineînțeles că ați crezut de vreme ce vă considerați fenomenul secolului!

— Ești răutăcioasă!

— Sinceră.

— Îți răzbuni proasta dispoziție de azi dimineață.

Fata pufnește.

— Arta de a cădea în picioare! Sunteți convins că mint ca să vă pedepsesc! Ce bărbat! Vă

considerați sexul ca pe un sceptru! Monarhul amorului!

— Cred că am să-ți fac vânt de aici, cucoană!

— Foarte bine, am și plecat!

Îmi adresează un salut dezinvolt cu mâna. Nu poate ieși, fiindcă Jérémie blochează intrarea. E radioasă fiara cu dinți albi de carnivor de pradă.

— Mulțumit de dumneavoastră, nu-i așa? îl ia în tărbacă mica muiere afurisită. Ați descoperit că Braker avea bilet pentru Pernambuco rezervat de cinci zile. Și că trebuia să călătorească însoțită de doi bărbați morți și unul și celălalt: Hans Scheunburger și Antonin Petsek. V-am luat-o înainte cu aceste informații, așilor!

Și dispare într-un vârtej, de parcă ar fi fost vorba de un desen animat.

CAPITOLUL XIII

A JUXTAPUNE:
a pune un obiect alături de altul

Privirea lui seamănă cu două anusuri alăturate, gura cu un sex feminin plasat pe orizontală, nasul ca un melc din specia „micul cenușiu”. Tărtăcuța e rasă zero, dar se consolează purtând o beretă de marinar.

— Dânsul e domnul Chtank, mă pune în temă Honnissoit. E șofer de taxi și este cel care a dus-o pe Elsa Braker la aeroport ieri după-amiază. A fost așa de drăguț și m-a însoțit ca să-i înregistrăm depoziția, care nu va întârzia să vă trezească interesul, domnule director.

Privindu-l pe Chtank, mă gândesc la faimoșii taximetriști de odinioară, foști prinți sau ofițeri ai Rusiei imperiale, în cea mai mare parte. Toți au dispărut de pe arterele pariziene pentru a lăsa locul asiaticilor și dragilor noștri negri.

— Era staționat la Gobelins când dama în negru și în lacrimi (ambele fiind adesea complementare) a apărut cărând un sac de voiaj voluminos, din piele, legat în curele. I-a cerut s-o ducă la aeroport, dar după un mic ocol pe calea George-V.

Cele auzite îmi cauzează un fenomen de încingere a testiculelor în zona subtropicală, cu junghiuri în șira spinării, ce să-ți mai spun!

Madam Braker are de gând să plece cu un avion, știind că amantul (presupun) și coechipierul ei nu va participa la această călătorie. Ceea ce înseamnă că-i la curent cu moartea lui. Cine a informat-o?

— La ce număr de pe calea George-V? îl întreb pe omul cu ochii ca un anus dublu.

— Ea mi-a spus: „În față la *Marius și Jeanette,* celebrul restaurant cu specific pescăresc”.

— Ce-a făcut când a ajuns acolo?

— A intrat într-un imobil situat în dreptul stației de taxi.

— A stat mult timp?

— Câteva minute.

— Când a coborât din mașină ținea ceva în mână? Un pachet, o scrisoare, mă rog, ceva?

— Nimic, în afară de poșetă. Îmi aduc aminte fiindcă s-a întors ca s-o ia de pe bancheta din spate. Am și întrebat-o dacă îi era frică să nu i-o fur. A ridicat din umeri și mi-a zis: „Da, mi-a fost frică să nu-mi furi Tampax-urile!”

— Deci n-a lipsit decât puțin timp?

— Aș zice, cinci minute maximum.

— N-ai remarcat nimic în comportarea ei?

— Nu. Știți, nu-mi pierd vremea să-i cercetez pe clienți sau cliente, chiar dacă sunt foarte frumoase, cum era cazul cu dama în chestiune.

— Și după aia, direct la aeroport?

— Exact.

— Altceva deosebit de semnalat? De exemplu, o aștepta cineva?

— Nimeni. Și-a pus sacul pe un căruț, care se afla acolo ca prin minune și m-a plătit gras.

— Zău?

— Aveam trei sute treizeci de franci înregistrați: ea mi-a întins o hârtie de cinci sute și mi-a zis să păstrez restul. A adăugat printre dinți: „Nu voi mai avea niciodată nevoie de devize franceze”. Trebuie că a avut o mare durere aici: a plâns întruna cât a durat drumul cu mașina mea!

•

O dată plecat „cuplul de anusuri”, îmi iau curajos în amonte curentul perplexității.

— Honnissoit, te sfătuiesc să te întorci la *Relais du Val Fleuri* și să continui ancheta acolo. Am impresia că perechea blestemată se afla la han pentru a se întâlni cu cineva și că acest cineva a informat-o mai târziu pe Elsa Braker de moartea iubitului ei. Interoghează în profunzime TOT personalul cât și pe hangiu, natural. O treabă

amănunțită. Treci să-l iei pe Pinaud de la Bérurier, să te asiste, nu există cineva mai nimerit ca această dragă fosilă să-i tragă de limbă pe oameni fără ca cineva să se prindă. Cu el n-au loc interogatorii ci confesiuni.

— Știu, zâmbește Honnissoit, reputația lui a ajuns proverbială, ideea e excelentă, domnule director.

Pleacă.

— Cât despre noi, un *éternel retour* pe calea George-V, nu? mi se adresează sarcastic curmalofagul.

— Senegalezi! strig eu parodiind vocea lui de Gaulle, m-ați înțeles!

•

— E vorba de un ministru negru care se prezintă la Paris într-un minister, pentru a se întâlni cu omologul lui francez, începe Jérémie, așezat alături, în mașina mea 600 SL, gri perle metalizat, cu capota neagră. Aprodul îi întinde o fișă s-o completeze: numele vizitatorului, etc. Negrul se uită la formular cu un aer buimac. „Nu știu să scriu!” îi mărturisește el aprodului. „Nu-i nimic, Excelență, cum vă numiți?” „Bambuli Bambula”. „Faceți două cruci pe rândul ăsta”. Ministrul se execută și aprodul se îndreaptă spre cabinetul ministerial. „Stai așa!” strigă negrul. Ia fișa înapoi și mai trasează o cruce, a treia, în fața primelor două. „Doctor Bambuli Bambula” face el umflându-se în pene.

Jérémie se prăpădește de râs. Eu, mai puțin, din politețe.

— Știam bancul, mă scuz. Dacă ți l-aș fi povestit eu, m-ai fi făcut rasist!

— Bineînțeles, admite amicul meu, și începe să declame din Cyrano[45]:

„Mi-o spun adesea, chiar cu mult umor,

Dar nu mi-ar conveni să fiu luat peste picior”.

Un moment de tăcere. Așteptăm la o intersecție unde un camionagiu în plină alcoolemie tocmai a

lovit mașina unei doamne și tot el o face cum îi vine la gură: „imbecilă”, „tâmpită”, „hoit pe două picioare”, „grămadă de celulită”, calificative jignitoare care lividizează victima, amenințând-o cu o menopauză accelerată.

— Știi ceva, îmi spune Blanc, sunt mulțumit că ne întoarcem să mai dăm o roaită pe la colonel.

— Care ar fi cauza?

— Simt că, în afara crimelor, acolo s-a mai consumat o dramă. S-a întâmplat ceva care a dat complet peste cap programul asasinilor. Ca dovadă: trebuiau să plece toți trei în Brazilia „deci moartea lui Antonin Petsek nu fusese ceva prestabilit. Dar s-a produs un element imprevizibil la colonel, ceea ce a determinat cuplul să-l suprime pe complice.

Ce spune el e adevărat și-ți mărturisesc că și eu învârteam aceleași supoziții în cutia mea craniană cu caroseria ei de mare lux, confecționată de mămica.

Criminalii au fost trei la număr, plus o pușcă și au plecat doi, fără coechipierul lor și fără pușcă! Material de reflecție, nu?

•

Ușa defunctului colonel a fost sigilată. O tăcere abia tulburată de gălăgia străzii cufundă imobilul într-o solemnitate cenușie.

Jérémie rostește, arătându-mi firul cu ștampilele de ceară roșie ca impactul unor gloanțe în carne:

— Ieri, Braker nu a revenit aici: sigiliile sunt intacte.

Așa-i, n-a revenit aici.

Să vedem cine a fost eliminat din joc:

Într-o călimară
este o cerneală…

Atunci, sun la ușa familiei Masturbeaux. Mi-ar face plăcere s-o văd pe Nathalie. O femeie întâia!

Bună în meserie, inițiată în cele mai performante tehnici!

Zbârnâitul soneriei se diluează într-o emisiune de televizor: Role lent gare os[46].

Rusul Buftapin contra americanului Okram Oisy. De pe acum două seturi pentru american, care tocmai a reușit un *ace* de toată frumusețea. Din nefericire, mingea și-a terminat traiectoria în boașele unui arbitru de linie.

Ocupanții apartamentului trebuie că urmăresc meciul cu interes și nu aud soneria. Așa că, reiterez violarea de domiciliu de acum câteva zile; de ce m-aș jena?

Abia am deschis ușa, că-l și zăresc pe blegul de Aldebert lungit pe parchetul din antreu, cu capul zdrobit îngrozitor. A încasat chiar sub nas un glonț care nu iartă! Treabă rapidă, imparabilă. Un singur proiectil a fost suficient pentru a face din acest cadru strălucit un mort obscur.

Pășesc peste el pentru a merge în căutarea frumoasei Nathalie, păcătoasa flămândă de dragoste.

În living nimic, și nici în bucătărie. În schimb, în dormitor, unde am avut onoarea să fac dragoste cu ea, da!

Vedere de ansamblu: un tablou figurativ dat jos, reprezentând Canal Grande din Veneția. În zid, un seif disimulat de tablou. Un vicleșug diabolic, a cărui originalitate mă impresionează. Ușa blindată a dulăpiorului de oțel a rămas deschisă. În interior: două compartimente. Unul e gol, celălalt conține casete cu bijuterii, documente legate cu funde.

Alături de pânza venețiană: Nathalie cu fața la mochetă. Și în cazul ei un singur glonț: în ceafă, acolo unde e plăcut să depui sărutări, înaintea amorului pasional.

„Și toate astea în trei minute! gândesc eu, conformându-mă estimărilor șoferului de taxi, ai cărui ochi sunt ca două găoaze trecute prin

încercări. Frumoasă performanță chiar și pentru o ucigașă de meserie”.

Taxiul o aștepta jos. A sunat, Aldebert i-a deschis. Fără să piardă o clipă l-a lichidat. Apoi, a amenințat-o pe Nathalie, terorizată, să deschidă seiful. A luat de acolo ce avea nevoie și pe urmă a suprimat-o și pe drăguța mea cea senzuală. Pe scurt, a venit pentru a face curățenie înainte de a părăsi iubitul continent.

Ce căuta? Bani? M-ar mira. Jérémie, care a descoperit ororile în urma mea, pare descumpănit.

— Femeia asta nu se dă în lături de la nimic! e de părere domnul Negru.

Sunt pe cale să înțeleg că familia Masturbeaux a fost într-o anumită măsură complicea asasinilor de alături. Iată de ce blegul de Aldebert o certa pe nevastă-sa că se trezise vorbind. Dar Doamne iartă-mă, ce gen de înțelegere secretă s-ar fi putut opera între cele două cupluri? Să-ți pierzi mințile și bandajul herniar!

— Rolul celor doi trebuie că a fost hotărâtor dacă au fost astfel exterminați, observă domnul Blanc.

Verbul „a extermina” mi se pare judicios.

A EXTERMINA: a masacra, a ucide în masă sau în mare număr, cadrează bine cu evenimentele pe care le trăim. Toți acești oameni suprimați cu sânge rece reprezintă în cele din urmă un masacru: colonelul, portăreasa, Petsek, cei doi polițiști, Scheunburger, Nathalie și Aldebert Masturbeaux, dacă nu cumva și profesorul Raspek, în cazul în care faimoasa pușcă a fost folosită. Tipii ăștia din Europa Centrală și-au pus în cap să facă loc pe planetă. Acum, când trio inițial s-a redus la o individualitate (Elsa Braker), misiunea lor se va continua pe alte meridiane.

Explorez seiful mural. Nu conține decât bijuterii de o valoare medie, vreo zece ludovici de aur într-o cutie, două mii de dolari în bancnote de o sută, copia unui act notarial, privitor la o rentă viageră

stabilită cu o rudă bătrână din Périgord și un mic pachet de fotografii strânse împreună cu un elastic și reprezentând cuplul Masturbeaux pe cale de a-și fricționa șuncile cu vreo zece ani în urmă. Imaginile au fost luate de un aparat cu declanșare întârziată. Cea mai reușită îl reprezintă pe Aldebert ocupat să facă dragoste pe la spate cu nevastă-sa. Prostănacul avea impresia că-i dresor de fiare sălbatice. Cu mâna stângă o ținea de păr pe Nathalie, iar dreapta era ridicată cu pumnul în sus ca un fotbalist care tocmai a băgat gol.

— Nu-i vorba de un furt, nu-i așa? intervine Jérémie.

— Nu cred, fiindcă seiful conține bani și bijuterii de aur.

— Ți-ai formulat o ipoteză?

— Vag.

În profesiunea asta căcăcioasă, ne pierdem vremea punându-ne întrebări unii altora, pentru cazul în care ai nimeri peste cineva mai isteț ca tine. În realitate, ne spionăm. Ne urmărim gândurile reciproc, pas cu pas, dacă pot să spun astfel, în speranța că amicul va da de capătul firului și nu ne va mai rămâne decât să depănăm ghemul. În orice caz, fiecare speră că el va dezlega enigma. Ca niște șacali aliniați în cursa pentru dobândirea unei mortăciuni.

— Îmi spui și mie? insistă soțul frumoasei Ramadé.

— Un grup de teroriști sau asimilați lor. Ori, foarte simplu, un cuplu: Scheunburger și Elsa Baker. Însărcinați cu misiunea de a-l neutraliza pe profesorul Anton Raspek. Pentru asta, beneficiază de ajutorul unui complice: ziaristul Antonin Petsek, care-l cunoaște pe profesor și chiar se bucură de prietenia acestuia. Se organizează o pândă în apartamentul colonelului în retragere pentru simplul motiv că ferestrele lui sunt în priză directă cu restaurantul *Marius și Jeanette.* Cei trei

pun stăpânire pe locuința ofițerului superior, și-l suprimă, înecându-l în cadă.

— Îmi permiteți? face Jérémie ridicând degetul ca un pușstan care vrea să iasă afară.

— Da?

— Nu ți se pare că-i o moarte prea elaborată din partea unor oameni obișnuiți să apese cu ușurință pe trăgaci?

— Zgomotul…

— Braker s-a temut de zgomot când i-a ucis pe ăștia doi? Fii convins că a avut un amortizor. Dacă au procedat astfel cu colonelul înseamnă că au vrut să-l determine să vorbească. Tortura cu cada există de pe vremea romanilor.

— Bună remarcă. Să continui eu?

— Te rog…

— Atentatul prevăzut a avut loc cu adevărat? Să fie pușca aceasta cea care l-a ucis cu întârziere pe Raspek? Mathias e convins de acest fapt. Dus până la capăt sau nu, atentatul a creat un diferend între cei trei și Petsek a fost strangulat. Acum, o întrebare de o sută de puncte: Cine mi-a telefonat și în ce scop? Nu pot să-mi storc creierii de pomană!

— Poate că asta s-a și dorit?

— Ce te face să crezi?

Cioroiul clatină din capul lui capitonat cu astrahan:

— Faptul că am ajuns într-un punct incoerent de unde nu vom scăpa decât după ce vom lua totul în considerație. TOTUL.

— Foarte adevărat, mă resemnez eu. Voi tenta să-mi urmăresc lipsa de argumentație. După suprimarea portăresei (în procedură de urgență de astă dată) asasinii plasează un aviz pe geamul gheretei ei pentru a-i justifica absența, dacă ar fi solicitată la Lemercier… Apoi, moartea ziaristului ceh. Urmată de fuga precipitată a ecarisorilor. Acum, o plajă de meditație pentru a încerca rezolvarea întrebării următoare: în ce moment au

intrat în legătură cu familia Masturbeaux? Înaintea pregătirii atentatului? În timpul lui? După?

— Delicat, răspunde Blanc. Nu îndrăznesc să mă pronunț.

— Eu aș spune „în timpul”.

— Ce te face să înclini spre acest punct de vedere?

Mă ciocăn în cap.

— Ăsta, ca întotdeauna. Onorabilul meu subconștient îmi șoptește că incidentul tehnic, care a dus la suprimarea lui Petsek, le-a pus în brațe pe soții Masturbeaux. Trebuie că i-au strâns cu ușa făcând uz de amenințări sau de bani.

— Cele două mii de dolari?

— Nicidecum; conștiințele valorează mai mult de zece mii de franci. Am putea să le percheziționăm apartamentul.

— Exact, am putea!

•

Operațiunea „pieptene fin”!

În cărțile polițiste mereu ai de a face cu sticleți care trec apartamentele sau casele printr-un „pieptene fin”. Autorul e mulțumit să scrie acest lucru și lectorii pasionați să le citească. Face figură frumoasă.

Dar noi tot ce descoperim e arma dublului asasinat și nici măcar nu era „ascunsă” propriu-zis, pentru că funesta Elsa s-a mărginit s-o arunce la gunoi. Nu se putea prezenta la îmbarcarea în avion cu o seringă lungă de 32 de centimetri, din cauza amortizorului.

Dăm drumul pistolului într-o pungă de plastic și-l luăm cu noi.

Din nou pe palier, rămân nemișcat.

— O secundă, Blondule, trebuie să verific ceva.

Pășesc peste cele două cadavre, căutând să nu calc în bălțile de sânge cumplite și intru în baia soților Masturbeaux. Am cercetat-o cum se cuvine, dar acum nu mă interesez de dulapuri și obiecte; întreaga mea atenție se concentrează spre zidul în

dreptul căruia se află frumoasa cadă verde pal a celor doi soți. Peretele e îmbrăcat în flise de porțelan de un verde închis, fixate cu ciment. „Face frumos” cum zic unii isteți. Intru în cadă pentru a studia fiecare plăcuță în parte. Le examinez pe rând până o găsesc pe cea care mă interesează. E la locul ei, la înălțimea la care bănuiam. E prevăzută cu o ventuză de cauciuc de cârligul căreia se agață mănușa de baie. Dacă apuci de cârlig, plăcuța se deschide și poți trage cu ochiul la vecin.

Pun totul la loc și mă duc să-mi întâlnesc Ciocolata, fără cremă.

CAPITOLUL IV

GRAVITAȚIE: forța în virtutea
căreia toate corpurile sunt atrase
cu o forță direct proporțională cu
masa lor și invers proporțională
cu pătratul distanței

Zâmbetul meu enigmatic îl face pe Jérémie să-și lingă labialele. Semn bun. Limba lui seamănă cu o pătlăgică vânătă cojită, iar buzele cu un sandviș.

— Ei? mă întreabă.

— Ei! îi răspund.

Ne ducem la ușa colonelului și azvârlim sigiliul cu gestul august al semănătorului. Cric-crac, sezamul.

Mereu acea miasmă de mort și de sânge. Ar trebui lăsate toate ferestrele deschise și, după o aerisire îndelungată, stropit cu un deodorant pe bază de lămâie, respectiv de pini din Vosgi.

Am spus-o dintotdeauna, ce-au mai rău oamenii în ei este duhoarea. Întruna obligați să se curețe sănătos ca să nu pută a rahat, a murdărie, a menstre și acreli inflamate. Un fel de a-ți ascunde murdăria ca pisica!

Iată-ne din nou la răposatul colonel! Respectele mele, domnule colonel! Hidoșenia neștirbită a unui apartament de văduv bătrân!

— Caută! îi spun lui Jérémie.

— Cu plăcere, dar ce?

— Un aparat foto.

— Zău?

Mă întreabă cu umorul tipului care a coborât dintr-un cocotier pentru a pregăti o teză asupra lui Montaigne:

— Ce marcă?

— Kodak, anii ’30, răspund fără să mă tulbur.

Mă apuc și eu de treabă. Scotocesc! Sertare, dulapuri… Cotu’! Nimic! Treceți un zero mare în

registrul deziluziilor mele.

Antropoidul fructivor îmi râde în nas cu gura mare cât o felie de pepene.

— Marele vrăjitor alb să fi luat plasă? face el adaptându-și accentul la *Pe aripile vântului,* postsincronizat.

Dar eu am în același timp certitudinea și presentimentele mele. Când ele formează corp comun, totul se concretizează.

Îmi apăs lobii oculari cu degetul mare și indescul (Béru). Miroska, ești alături de mine? Simplă chestiune de conexiuni mentale.

— Magul Antonio e în transă? se aude Jérémie. Zărește cumva niște străfulgerări?

— Sala de baie!

— Explorată!

— Pe spatele ușii: două cuiere!

— Și un *Ave*! completează șolticul.

— Un prosop de baie agățat de unul! articulează mediumul. Mergi și-l ridică, sergent!

— La ordinele dumneavoastră, domnule general!

Se duce, se întoarce rușinat, ținând pe degetul îndoit cureaua de piele a unui aparat foto.

— Nu-i un Kodak, încearcă să glumească acest strănepot de urangutan.

Privirea mea, puțin afabilă, îi îngheață măduva spinării. Face sluș, murmurând:

— Jos pălăria!

— Aparatul e încărcat, sergent?

Se uită pe dosul Kekon-ului.

— Este, domnule general!

Pelicula a fost utilizată?

— Parțial.

— Câte fotografii luate, sergent?

— Trei, domnule general.

— Developarea, imediat!

Și ne năpustim în laboratorul poliției.

•

Am fost bine inspirat când am făcut dragoste cu biata Nathalie, înainte de a i se fi spulberat creierii. Înfloritoare la cei treizeci și cinci de ani ai ei, vârstă la care o femeie își mai controlează încă formele, înainte de a le lăsa s-o ia razna, ceea ce se întâmplă inexorabil ceva mai târziu.

Prima fotografie nu-mi permite s-o recunosc decât fiindcă m-a onorat cu trupul ei. E devoalată (devoalat e cuvântul potrivit) din vârful sânilor până la jumătatea coapsei. Triunghiul ei de pluș e înnebunitor: de un negru de cărbune, cârlionțat sobru. Își introduce un deget subtil care-ți pune pe loc cadranul solar exact la ora prânzului!

A doua a fost luată ceva mai de departe și te lasă s-o admiri aproape în întregime. E clar că dama interpretează la mandolină celebra arie din *Bărbierul din Sevilla.* Se știe trasă în poză, în mod evident, și această deviație sexuală acceptată, o excită. Fotografia e luată prin gaura din perete, și contururile ei sunt ușor estompate în jurul imaginii erotice. A treia e luată dintr-un plan mediu. Nathalie a pus un picior pe marginea căzii, ceea ce o obligă să-și desfacă frumoasele coapse, nu-i așa?

— Asta-i teribilă, nu? diagnostichează camaradul meu cu piele de balenă.

— Femeia în rut, în toată splendoarea ei! recunosc eu.

— De fapt, îi oferea un număr tare îndrăzneț colonelului!

— Cine spune că-i „oferea”, frumosul meu diamant negru? Să știi că de multă vreme burghezele își rotunjesc veniturile la sfârșit de lună manifestând „amabilități” față de bătrâni boșorogiți. În Maupassant găsești o puzderie.

— Deci, ea a acceptat ca peretele să fie străpuns pentru ca să facă tot felul de porcării atunci când îi cerea moșul?

— Așa cred.

— Se știa fotografiată?

— Întrebarea e bună, dar mi-e imposibil să-ți răspund la ea.

•

Servesc pentru amândoi câte un Bloodie-mary. Îl bem așezați față în față în fotolii de piele.

— Mi-e foame, anunț eu. Nu-mi mai amintesc de când datează ultima mea masă. Vii să mâncăm împreună la noi acasă? Îi telefonez mamei să ne pregătească o haleală mai puțin obișnuită. Ce-ai zice de o omletă cu ciuperci pentru început? Cu un vinișor roșu parfumat? Pentru felul doi îi las gospodinei câmp liber de acțiune!

— Dacă vrei, acceptă din capul locului amicul meu.

Îmi zâmbește.

— Ciudat, ce loc ocupă mâncarea în existența voastră, a albilor.

— Locul pe care-l merită, bătrâne ghicitor în vise! Mâncăm de trei ori pe zi și această repetiție constantă ne determină pe noi, oamenii civilizați, să variem meniul pentru a-i păstra atractivitatea. Voi ceilalți, nu demult canibali, n-aveți decât grija de a vă umple burta, indiferent cu ce: manioc sau cur de elefant.

— Dacă am fi avut la dispoziție un Hediard și un Fauchon, gusturile noastre ar fi fost în mod cert mai rafinate, dar în regiunile unde apetitul n-are ca garant decât foamea, lucrurile se prezintă altfel, ripostează domnul Blanc. Bunicul meu dinspre tata a mâncat un misionar. Dar a luat plasă, călugărul avea carnea tare, fiind evanghelist protestant.

În momentul în care ridic receptorul ca s-o previn pe Félicie, Honnissoit și Pinaud se întorc din expediția lor.

Ochii le sunt plini de autosatisfacție, ceea ce te face să crezi că au obținut rezultate pozitive.

— A mers ca pe roate! declară comisarul.

Fair-play, adaugă arătând spre César:

— Tipul ăsta are mai mult cap ca tot restul efectivelor de care dispune onorabila noastră

instituție. Știți ce-a făcut în vreme ce noi puneam pe jăratic întreg personalul hotelului? A cerut lista rezervărilor pentru data în care cuplul de asasini se afla la han. Apoi, a telefonat la *Marius și Jeanette* și a cerut să i se citească mesele reținute în seara crimei de peste drum. Țineți-vă bine, domnule inspector…

— Același nume figura pe ambele liste? intervine Jérémie.

Honnissoit abia se abține să nu-l facă idiot, fiindcă i-a carbonizat efectul, dar ochii lui sunt plini de blesteme și mai rele.

— Exact, aruncă el cum ai scuipa o așchie de os, provenind dintr-o friptură de iepure în sos de vin.

— Ba mai mult! face Pinaud, sigur de bomba lui.

— Tipul în chestiune se afla în compania profesorului Raspek? ghicesc eu, ceea ce pune capac dezamăgirii noilor veniți.

— Da, rostește lamentabil Fosilizatu.

Întind mâna ca un rege cerșetor, sigur de obolul ce-l va primi.

Honnissoit e cel care scoate o foaie de carnețel și mi-o întinde.

Seminal Tabriz.

— Asta-i tot? îi întreb.

Înțepat, comisarul bodogăne:

— Păi, numai ce-am venit, e cald încă, trebuie să introducem numele în calculator.

— Atunci, la treabă băieți, și dați-i bice, e urgent!

CAPITOLUL XV

A EȘAFODA: a elabora, combinând
elemente adesea complicate

E o expoziție vastă de covoare în cartierul Gării de Est. Nu cine știe ce. Trei vitrine cu geamuri prăfuite. Fațada coșcovită, de culoare brun-caca, pe care câinii din arondisment vin pe rând să-și marcheze teritoriul. O firmă mare anunță în litere întortocheate, ca să aducă a orientalism: „La Palatul Covoarelor”.

Intrăm, domnul Blanc, Béru și cu mine. Înăuntru miroase a usuc, a covoare îngrămădite și a naftalină. Locul e prost luminat. Cantități monstruoase de covoare sunt îngrămădite pe jos sau agățate de pereți. Altele atârnă și din plafon pe suporturi de lemn. O mie și una de nopți pentru bazaruri și ospețe haiducești cu berbec la frigare!

Un angajat „de acolo”, îmbrăcat într-un frumos costum bej cu dungulițe albe, se apropie de noi respectuos.

— Am dori să vorbim cu domnul Tabriz, îi spun eu. Pentru o afacere comercială foarte importantă.

— Pe cine să anunț?

Jérémie declară cu autoritate:

— Bakmar El Samul, din Bagdad.

Un negru, în aceste împrejurări, dacă mai este și bine înțolit, cu ochelari fumurii și rame de aur, e luat în serios. Omul în costum cu dungulițe albe dispare în profunzimi prăfoase și obscure.

Revine imediat după aceea, escortând un tip predispus la chelie, ale cărui ultime fire de păr, lipite cu disperare, îi compun un soi de plasă neagră arahneană. Noul venit, lucru ciudat, are sprâncenele complet albe, foarte stufoase, tenul bronzat, nasul puternic, agrementat cu o cicatrice datorată probabil unui bărbier neîndemânatec, dinți strălucitori. Poartă o tunică fără mâneci din mătase

neagră cu broderii de aur și argint, îmbrăcată peste o cămașă albă și un pantalon european, gri cu dungi.

— Bună ziua, domnilor. Mi s-a spus că doriți să mă vedeți?

Vorbește o franceză ciripitoare, gângurită și ușor zâzâită.

Decid să-l atac frontal și nu pe căi ocolite. Îi întind cartea.

De vizită.

Pe care e gravat în caractere elegante, plăcute la pipăit: Directorul Poliției Judiciare.

Tipul ia cunoștință și îmi adresează o plecăciune ceremonioasă.

— Foarte onorat, face el, dându-mi-o înapoi.

O bag în buzunar: la cât te costă această imprimerie de lux nu-ți mai poți permite să faci risipă și nici să notezi pe dosul ei adrese de cocote.

Ne aruncă o privire rapidă. Mutrele noastre impenetrabile îl descumpănesc puțin.

— Doriți să mergem în biroul meu? propune domnul Seminal Tabriz.

— De ce nu, admit eu.

Ne croim drum printr-un stoc incredibil de covoare, unele din orient, altele dezorientate; sunt și chinezești, cumplit de grele, și nordice, mirosind a țap în călduri. Se face din ce în ce mai întuneric de-ai crede că sultanul acestui palat economisește la sânge energia electrică. Dar cum zărim la capătul unui tunel lumina zilei, haloul ei ne atrage ca pe niște fluturi într-acolo.

Caravana noastră se apropie de capătul drumului. Un conducător de cămile apare silențios din beznă cu o tavă de aramă cizelată, purtând pe ea păhărele decorate în auriu și un ibric-samovar cu ceai de mentă.

Biroul lui Seminal Tabriz e un vast acvariu dreptunghiular, unde se află reunite vitrine cu mici covorașe de rugăciune, vechi și din mătase, scaune joase, groaznic lucrate, din care trebuie să fii

speolog încercat ca să te poți smulge, dacă ai comis imprudența de a te așeza.

Negustorul tocmai ne propune să ne depunem dulapurile cu două uși pe ele. Béru acceptă, îngenunchează gemând într-o primă mișcare, apoi pivotează pentru a-și duce rampa de lansare pe unul dintre scaune.

Bineînțeles, l-a ales pe cel mai fragil. Se aude un zgomot identic celui al nucilor sparte în labele unui măcelar. Scaunul fiind jos, Béru nu are de suferit decât o ușoară zgâlțâitură și lasă pe mai târziu inventarierea stricăciunilor.

Exceptând numeroasele fotolii, încăperea are, pentru a-și justifica numele de birou, o masă mazarine, neagră cu încrustații de sidef. O mapă din piele de Cordoba, deasupra căreia Tabriz își tratează afacerile pe sub mână, servește de pernă popoului meu de polițist.

Domnul Blanc rămâne în picioare pentru a admira covoarele de mătase; le atinge ușor cu degetele lui lungi de pianist de jazz.

— O frumusețe! ne asigură el.

— Mulțumesc, face Tabriz. Aș putea, domnule inspector, să-mi reînnoiesc întrebarea, ce doriți?

— Vă atrag atenția că încă nu mi-ați pus-o, ripostez eu; dar presupun că v-ați gândit cu tărie la ea. E vorba de un fenomen subconștient care ne translaționează gândurile intime și ne face să le exteriorizăm.

Își mângâie scoarța pieptănăturii; ai zice că-i carapacea unei insecte dezgustătoare.

— Foarte posibil, rostește cu vocea lui de miere curgătoare pentru patiserii turcești.

Și adaugă cu un aer de o falsă teamă:

— Ceea ce nu-i un impediment pentru a căpăta un răspuns.

— Răspunsul meu e o întrebare. Îl cunoașteți pe profesorul Anton Raspek?

Sprânceana lui groasă din dreapta se saltă cu doi centimetri în raport cu coechipiera din stânga.

Citesc pe fizionomia lui o ezitare care se limitează la câteva fracțiuni de secundă.

— Da; ce întrebare ciudată?

— De ce?

— Ei bine, pentru că tocmai am aflat vestea morții lui.

Sclavul, care poartă ibricul de ceai cu gâtul de lebădă, toarnă un pișat de măgar fierbinte în păhărușe. Când toate patru sunt umplute, începe distribuirea.

Jérémie ia unul, iau și eu unul (cum spune madam Fundfâșneț, care ține un magazin de cereale în piața Jean-Moulin).

Când tava se apropie de Majestatea Sa, el refuză:

— Nu, nu amice: niciodată apă caldă în timpul meselor și mai ales între. Dar dacă ai avea o tărie, mi-ar plăcea să fac un duș volant[47].

Servitorul mut, care nu pricepe decât limba lui natală, înregistrează doar refuzul lizibil pe moaca Grasului și trece cu vederea restul.

— Aș putea să vă pun o seamă de întrebări în legătură cu profesorul? reiau eu cu combativitatea mea nestăvilită.

— Presupun că pentru asta sunteți aici? răspunde Tabriz cu un surâs frumos… al unui negustor de covoare.

— Care a fost natura relațiilor dumneavoastră cu Raspek?

— Pur amicale. Ne-am cunoscut la Damasc.

— Văd că ați făcut o bună bucată de drum împreună? rostesc eu pentru simpla mea satisfacție, fiindcă mi se întâmplă frecvent să mă dedau unor solo-uri de umor, ca să mă întrețin în formă.

— Poftim?

— Nimic, nimic, evit eu. Ce făcea Raspek în Siria?

— Nu știu dacă era vorba de o călătorie de studii sau de plăcere. Aveam pe atunci un mare

magazin în bazar. Călătorea cu soția lui. A intrat să cumpere un covor de rugăciune, vechi de un secol. Am stat mult de vorbă și mi-a făcut o plăcere așa de mare conversația lui, încât i-am oferit covorul soției lui.

— Sunteți generos, domnule Tabriz.

— Rareori, dar obișnuiesc să fac un gest de larghețe cel puțin o dată pe an. Trebuie să recunosc că îi admir profund pe oamenii de știință. Adesea au mult geniu și puțini bani. De atunci am întreținut relații care mă onorează.

— Când l-ați văzut ultima oară?

— În ajunul morții lui, am cinat împreună într-un excelent restaurant pescăresc de pe calea Montaigne sau George-V, nu m-a preocupat niciodată acest aspect.

— El a făcut tratația?

— A insistat; de când cu premiul Nobel, situația lui financiară a devenit mult mai confortabilă.

— Vestea decesului său v-a surprins?

— M-a surprins, dar mai ales m-a răvășit.

— Vă vorbea despre lucrările lui?

— Dumnezeule mare, nu! Acest gen de oameni își deschid inima dar nu și mintea!

— Numele de Hans Scheunburger vă spune ceva?

Buf! La o cotitură de tranca-fleanca pe tema lui Raspek îi administrez o pasă brutală cu Scheunburger; Seminal primește șocul în gingii. Omul rămâne imper turbă abilă (cum zice Bérurier). Totuși în ochii lui cristalinul devine rectangular ca la capre sau la pisici.

— Vă rog să-mi mai repetați? întreabă el.

Mă conformez.

Execută o mină negativă.

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de această persoană.

— Și nici de Frau Elsa Braker?

— Nici.

Față de tăcerea mea, își împinge inocența până la a murmura:

— Ar fi trebuit să-i cunosc?

— Ați cinat acum câteva seri la *Relais du Val Fleuri,* sper că nu mă înșel.

— Nu.

— Acest cuplu se afla acolo.

Un râs înfrigurat.

— Se aflau multe altele.

— Hans și Elsa parcurgeau neîndoios același drum ca și dumneavoastră, pentru că se aflau și în imobilul din fața restaurantului în același moment în care luați cina cu Raspek! Hazardul?

— Fără îndoială, pentru că nu-i cunosc pe acești oameni.

Ferm pe poziție Tabriz. Voință de fier. Simt că-mi fuge pământul de sub picioare. Nu-i un delict să cinezi în compania unui savant în ajunul morții lui, și cu atât mai mult, să te afli într-un han concomitent cu un cuplu de criminali. Nu dispunem de nicio mărturie care să ne asigure că Seminal Tabriz a fost văzut stând de vorbă cu cei doi bandiți la *Val Fleuri.* Nu dispunem decât de două coincidențe: se aflau foarte aproape unii de alții întâi pe calea George-V și apoi la han. Ce juriu și-ar rupe dinții în pesmetul ăsta?

Nehotărârea mea se vede ca podul Rialto în mijlocul Veneției. Celălalt jubilează până la punctul terminus al rectului.

Și în clipa aceea, Africa neagră vine în ajutorul Europei occidentale.

— Îmi permiteți? face Othello de serviciu.

Indecis, accept printr-o înclinare a capului.

Jérémie reia:

— După părerea mea, e preferabil să jucăm cu cărțile pe față, domnul Tabriz nu-i un „client” obișnuit.

— Client! strigă negustorul de covoare. De ce mă rog acest cuvânt?

— Doar un termen profesional, răspunde Mister White. Așa-i numim noi pe suspecții care se află în colimator.

Ha, ha, ticălosul se udă pe el! De parcă ai scutura un cocotier; are să plouă cu necazuri și cucuie în curând!

— Dar, domnule! sare în sus Tabriz, n-am să vă permit să…

— Molo, pepenașule! face amabil Béru, n-o să-ți înghițim nervii tocmai când situația devine mai interesantă.

Ca un credincios câine de pază, începe să latre de îndată ce stăpânul ridică vocea. Își arată colții și-și mângâie superbii pumni, care închid de obicei furie și somn[48].

— E un scandal, strigă individul, fără a reuși totuși să semene prea bine cu François Marchais.

— Cu trei litere vă luminez lanterna, reia eminentul domn Blanc, săpând și mai adânc prăpastia de perplexitate care-mi dă amețeli.

— Cum adică? tună Seminal Tabriz.

— B.M. dublu V! emite Floarea de Bananier.

— Adică?

— O știți prea bine!

Apoi, întorcându-se spre mine:

— Cred că ne vom simți mai în largul nostru la poliție pentru a discuta cu domnul având dovezile la îndemână, nu crezi?

Dacă ai pune întrebarea asta unui biscuit vechi, n-ar fi mai năuc decât mine.

— Bineînțeles, fac eu, adunând în acest cuvânt toată bruma de inteligență care mi-a mai rămas prin unghere.

Jérémie Blanc se proptește înaintea tipului cu pielea de ambră.

— Vă rog să ne urmați!

Individul cu frizura lipită înnebunește de-a binelea. Proferează cuvinte băloase bătând din picioare! Și apoi începe să țipe în araba veche.

Revine la dragul nostru dialect pentru a se informa:

— Aveți un mandat de aducere?

— Yes? Surioaro! suspină Bérurier ridicându-se.

Cu acel gest expert, aproape august, care-i e familiar, apucă în mâna dreaptă tunica emirului și-l trage spre el, punându-și bila de bronz în acțiune. Se aude ca atunci când Big Ben-ul bate jumătatea de oră. O jumătate bine îndesată! Negustorul se prăbușește pe covorul persan moale care garnisește pardoseala.

În clipa când cade, o hoardă dă năvală peste noi. Îți închipui că din pricina exagerărilor mele poetice calific drept hoardă patru sarazini, cu chipuri fioroase, care par numeroși, fiind înarmați. Hobby-ul lor comun e pistolul mitralieră, armă de o redutabilă eficacitate și care tinde din ce în ce mai mult să se bucure de succes când schimburile culturale capătă frecvent o turnură supărătoare.

— Domnilor! le spun eu, cred că n-aveți de gând să-l ucideți pe directorul poliției franceze și pe doi dintre colaboratorii lui notorii?

Ei rămân ferecați. Între timp, Tabriz are fericita idee de a-și veni în simțiri.

Le vorbește. Ce le spune? Mărturisesc că limbile practicate dincolo de periferiile Marsiliei nu figurează în fișierul cunoștințelor mele.

În orice caz, acești tuciurii gentlemani ne scotocesc, ne scarpină, ne gâdilă, ne iau armele, pe care le purtăm cu noi mai mult din datorie decât din precauție. Pe urmă, ne împing spre o scară a cărei utilitate principală constă în a-i face pe oameni mai mult să coboare decât să urce.

La primul subsol încă mai sunt covoare, dar rulate și împachetate în pânză de iută. Într-o străfulgerare, îmi spun că-i destul de simplu să pleci din lumea asta, țeapăn ori ba, prin utilizarea unui asemenea sistem. Gagul cu covorul e vechi ca însuși Ispahanul[49]. Încă de pe vremea lui Ali Qapu

se utiliza în comediile polițienești; ceea ce nu constituie o piedică în conservarea virtuților sale.

Dar scara continuă să coboare.

— Te-ai crede în Galeriile Lafayette! rânjește Majestatea Sa.

Etajul de dedesubt nu servește decât de magazie. E o imensă harababură de lăzi, geamantane de trestie, războaie de țesut vechi și alte obiecte de toate neamurile.

Crezi că ai ajuns, da de unde! Iată că un al treilea subsol ni se oferă. Trepte de fier, foarte înclinate, care vibrează sub greutatea noastră.

— Bă, eu cred că suntem mai jos de canalul aflat pe sub Sena! anunță Grasu perspicace. Nici nu-ți trece prin cap când mergi pe strasse că ai sub picioare un mușuroi de cârtițe ca ăsta.

Terminus! O ușă metalică, pe care e scris cu litere mari negre, decupate: „PERICOL”.

Domnii o deschid și ne împing în beznă.

CAPITOLUL XVI

PĂDUCHIOS:
om cu păduchi

Fundul unei gropi adânci?

Scapăr bricheta, asta înseamnă că acționez mica mea lanternă de buzunar.

Si-nis-tru!

E ca o grotă. În plin Paris! La doi pași de Gara de Est. Închipuie-ți un loc (nu-l pot numi încăpere) lung de șase sau șapte metri, lat de doi, cu plafonul jos, boltit, cu ziduri de piatră, pe jos cu un ciment noroios, cu bălți mari. Totul e atât de negru, încât curul lui Jérémie, prin comparație, ar semăna cu Coasta de Azur în luna august. Mai mult ca sigur e vorba de o ramificație închisă a canalizării, zidită cu ani în urmă și transformată astfel într-o temniță cum a avut parte Ludovic al XI-lea în castelul de la Plessis-lès-Tours.

Mirosul care domnește e insuportabil: pute a putreziciune, a puroi (ceea ce e aproape sinonim), a noroi abject și a tot ce ai mai vrea să adaugi din aceeași oală (de rahat).

— Prieteni, oftez eu, de felul meu, o știți prea bine, sunt un optimist, dar trebuie să mărturisesc că acum nu mai pun mare preț pe pieile noastre. Când cineva își permite să sechestreze trei polițiști, printre care chiar șeful poliției, înseamnă că-i decis să-i suprime.

— Ai! țipă Grasu. Am simțit că ceva m-a mușcat de picior! Doamne! Pe aici sunt șobolani! Nu-i auziți? Mișună peste tot!

Acționez lanterna mea. Șobolani de canalizare, mari cât niște pisici o zbughesc care încotro. S-au adunat cam o duzină, atrași de carnea noastră proaspătă. Realizez că această temniță e de fapt un loc de exterminare. E suficient să închizi aici niște oameni și să-i „uiți”, ca aceste mamifere rozătoare

să-i termine. Cuvântul „Pericol” pictat pe ușa de fier e un eufemism!

În fascicolul de lumină al lanternei zăresc bestiile la câțiva pași; ochii lor roșii sunt țintiți asupra noastră; ele știu de pe acum, din instinct, că bateria mea nu va dura multă vreme și că, o dată bezna instaurată, se vor putea așeza la masă. Nu îndrăznesc să întrevăd ce ne așteaptă.

— Lua-l-ar dracu’! exclamă Jérémie, altminteri bine crescut și cu un limbaj ales, Tabriz al tău n-o fi având de gând să ne șteargă astfel urma în plin Paris! Existăm social! Confrații ne vor căuta!

— Asta-i sigur, dar nu imediat. Până vor băga ei de seamă că am dispărut, noi vom fi în stomacurile acestor abominabile dihănii.

— Am citit undeva, declară domnul Blanc, că șobolanii au ucis mai mulți oameni în istoria umanității decât toate războaiele la un loc.

— Mersi pentru informație, bombăne Pachidermu, sunt încântat că mă instrucționezi înainte s-o mierlesc. Ia luminează, șefule, să văd cum arată împuțita asta de ușă.

Îi dau ascultare. Ușa, cred că ți-ai dat seama imediat, este inexpugnabilă. Fierul e ruginit, dar grosimea metalului ar descuraja până și un spărgător de mare clasă, medaliat cu aur la Olimpiadele de violare a seifurilor. Nici vorbă să-mi pot utiliza sezamul! Se închide numai din exterior cu ajutorul a două zăvoare groase ca brațul lui Carlos[50]. Lovitura de umăr, cu care o gratifică între timp Béru, nu produce decât un zgomot derizoriu.

— Nu ține! face el.

Sting lumina. Imediat suntem împresurați de ginta micilor rozătoare (nu chiar așa de mici). Cumplită impresie! O forfotă, o busculadă infamă, picioarele ne sunt asaltate, mușcate, zgâriate, înspăimântătorii șobolani se încaieră între ei, chițăie sinistru. Dăm din picioare, izbim în toate

direcțiile, înjurând și masacrând șobolănimea. Ce scârbă! Sifilis viu.

Din când în când ne ofer un răgaz aprinzând lumina. Fiindcă jivinele astea infecte ale întunericului încă mai sunt impresionate de lumină, cu atât mai mult cu cât lanterna mea ca un stilou e de-o uimitoare intensitate.

— Are cineva un chibrit? întreabă Grasu.

Am eu o brichetă Cartier cu care aprind țigaretele damelor și rarele trabucuri pe care le fumez (dar să nu-i suflați o vorbă lui Zino Davidoff; el vrea să aprinzi barele lui numai cu chibrituri lungi).

— Un minut!

Își scoate haina, i-o dă lui Jérémie, apoi își descheie cămașa și îi dă foc folosind bricheta mea de ceremonii. Când a luat foc, o aruncă în direcția șobolanilor strânși grămadă. Cortegiul se împrăștie.

— Și pe urmă? îl ironizez eu.

— Pe urmă, vin la rând haina, nădragii, boarfele voastre. Avem nevoie să câștigăm timp! Ai zis cuiva unde am plecat?

— Nimănui.

Mă uit la cadranul luminos al ceasului meu, marca Pahsa.

— Peste două ore trebuie să mă întâlnesc cu ministrul.

— Asta o să fie începutul alarmei, prevede Informu.

— În plus, adaugă Jérémie, mașina noastră e parcată neregulamentar la doi pași de aici. Béru are dreptate, trebuie să luptăm cu șobolanii cât mai mult timp posibil.

•

Tușim ca trei sanatorii din cauza fumului scos de țoalele noastre, fum care nu are pe unde să iasă din acest spațiu închis.

După un moment, șobolanii au fugit incomodați și de foc. Totuși îi ghicim pe aproape, îngrămădiți

la gura vizuinilor, gata să intervină de îndată ce aerul va fi mai puțin viciat.

Am rămas toți trei aproape în pielea goală, mai păstrând pe noi doar slipurile și pantofii. Vânătoarea va începe curând. Ne mai rămâne lanterna pe care o menajez cât pot. Durata ei? Niciodată n-am dat atenție acestui aspect.

Ne ustură ochii, și sărutările noastre, dacă am mai ajunge să le dăm, ar avea gust de slănină afumată.

— Eu, ne anunță Bérurier, când se întorc șobolanii îi stâlcesc cu pantoful; iau unul de coadă și mă folosesc de el ca de o armă ca să-i resping pe ăilalți. Oare șobolanii sunt întrepost-fagi? Dacă da, mai câștigăm și așa ceva timp.

— Taci! face cu o voce surdă domnul Blanc.

— Am să tac dacă am să vreau, îi răspunde țâfnos Urangutanul. N-am să mă las halit de scârbele astea, recitându-mi testamentul! Nu-i genul domnului Bérurier, negrule!

— Ține-ți o dată gura aia blestemată, se înfurie Jérémie, aud ceva.

Deodată, Grasu întrerupe sonorul ca să ciulească și el urechea. Mă cufund și eu în tăcere, zadarnic, nu aud nimic altceva decât respirațiile noastre și sfârâitul focului.

— Vrei să spui că…, începe Incorigibilul.

— Gura! E cineva la etajul superior, ne previne Jérémie.

— Asta-i sigur, prună afumată!

— Să batem cu toții în ușă! decide omul tam-tam-urilor.

Dând exemplu, începe să lovească ritmic în ușa ruginită, cu amândoi pumnii. Mă alătur și eu, cât despre Mamut, el bate clopotele cu picioarele. O facem cu atâta tragere de inimă, așa de tare, că în ciuda focului care se stinge, șobolanii nu mai îndrăznesc să se apropie.

Nu batem ca niște surzi, ci ca niște clopotari indonezieni. Vacarmul e uriaș! Ne sângerează

urechile! Vibrațiile trebuie că se transmit pe etaje și se aud de sus.

— Stop! ne oprește brusc domnul Blanc.

Și adaugă cu o voce extatică:

— Se apropie!

— În pădurea virgină ai dobândit un asemenea auz? nu se poate împiedica Béru să nu reflecționeze. Ai ascultat cum se plimbă panterele negre?

Ora nefiind propice glumelor, genialul Jérémie continuă să imite formația *Tobele lui Bronx* în ușa de fier.

Și deodată, auzim sub bubuiturile noastre scrâșnetul zăvoarelor.

Lumina ne orbește, biete cârtițe ce-am devenit.

O voce familiară:

— Oh! Dumnezeule!

Să fi ajuns într-o stare chiar așa de jalnică după două sau trei ore de încarcerare? E drept că nu mai avem haine pe noi și că picioarele ne sunt mânjite de noroiul puturos. Fumul focului aprins cu hainele noastre ne-a înnegrit fața și ne-a înroșit ochii.

Béru are răni pe pulpe, cauzate de infectele rozătoare hămesite, care se dau în vânt după carnea de porc și au găsit că cea a Grasului e un minunat înlocuitor.

Mă frec la ochi pentru a distinge ceva, dar îmi sunt în lacrimi, atrofiați, mă ustură. Cu toate astea, îl recunosc (după voce) pe bravul Honnissoit.

— Ai venit la țanc! îl asigur eu.

Cam leșinată ca declarație, și mai ales că o rostesc cu un glas de tâmpit.

— Datorită domnișoarei Marie-Laure!

— Poftim?

Face un gest care încă mi se pare fantomatic; întorc capul și o zăresc pe micuța Pantamousson, îndepărtată de parcă m-aș uita la ea printr-o sticlă mată.

— Descurcăreața asta de fată vă fila, imaginați-vă. Uite una care are focul sacru și ar face o frumoasă carieră în investigații. Văzând că nu mai ieșiți mi-a telefonat. Noroc că tocmai ajunsesem la poliție când a sunat ea și am venit urgent cu doi oameni.

Pe loc, redevin șeful suprem al armatei în campanie.

— Doi oameni! behăi eu. Și unul e aici! Înseamnă că celălalt a rămas singur sus?

Honnissoit a înțeles și o rupe de fugă pe scară, strigând:

— Vino aici, Calisson!

Ne luăm după el.

Imediat și-au scos pistoalele, bravii mei arcași. Micuța Marie Laure nu se lasă mai prejos. Ca o gazelă înaripată mă ajunge din urmă între primul subsol și parter.

Dau drumul la turboreactoare. Amețelile fumigene mi se risipesc, și trecem linia de sosire cot la cot. Asta da pozâ!

De ceea ce m-am temut n-am scăpat: inspectorul lăsat să asigure acoperirea zace pe covoare cu o frumoasă rană la cap, cauzată de crosa unui revolver. Bineînțeles, în Palatul Covoarelor, nimeni, de la patron la vânzători, până la bodyguarzi. Au șters putina! Honnissoit a și pus mâna pe telefon ca să lanseze urmărirea. Plecarea ticăloșilor fiind precipitată (de fapt nu-i vorba de o plecare ci de o fugă), găsim lesne în biroul lui Tabriz acte de identitate care-l privesc, mai mult sau mai puțin îndoielnice, în măsură să ne înlesnească cercetările.

Jérémie și cu mine stabilim semnalmentele foarte exacte ale „auxiliarilor” lui.

— Dăm noi de ei, domnule director, vă garantez. Au un avans prea mic ca să ne scape printre degete!

— Bici de lemn! bombăne Béru; nu mai arde mangalul și găsește-mi mai bine o salopetă sau un

halat ca să mă întorc acasă și să mă schimb. Ia zi, Sana, bineînțeles că am și eu dreptul să fac o notă de despăgubiri pentru hainele mele arse?

— Evident.

Nu mai poate de bucurie și adaugă:

— Am de gând să-mi ofer un costum bej, pe care l-am văzut într-o vitrină de pe bulevardul Sevastopol, elegant, stil milord, șic peste poate! Berthe mi-a atras atenția că mă îmbrac prea sobru, în vreme ce hainele în culori deschise mă pun în valoare. Am să strălucesc de eleganță ca un nebunatic!

Râde fericit și apoi, dând cu ochii de rănit la picioarele lui, declară:

— Uite că Auvrecond își vine în fire. Cum te simți, omule? Să nu-ți faci griji din pricina asta: rănile de la cap, dacă n-ai murit pe loc, se vindecă întotdeauna!

CAPITOLUL XVII

IMPLUVIU: bazin situat în curtea
interioară a caselor romane sub
o deschidere a acoperișului,
unde se aduna apa de ploaie

La mine în birou e un bivuac în toată legea. Comandantul rămâne pe dunetă în timpul furtunii. I-am adunat pentru un picnic pe: Honnissoit, Jérémie, Béru și Marie-Laure, căreia îi datorăm viața. S-a ales praful de masa proiectată la mine acasă. Nu trebuie părăsit câmpul de luptă! Tot ce-i polițist în capitală se află în stare de mobilizare. Un nor de inspectori a încercuit Palatul Covoarelor ca și întregul cartier. Am aflat că cinci sau șase oameni s-au îngrămădit într-un Ford Fiesta parcat în fața magazinului. O oră mai târziu, vehiculul a fost găsit lângă stația de metrou Hôtel de Ville.

Fugarii și-au continuat goana cu mijloace de transport în comun. S-au lansat pe urmele lor vreo douăzeci de copoi. Știm de pe acum că s-au despărțit, pentru că un funcționar al metroului a văzut un individ cu pistol mitralieră, forțând o ușă a metroului. Cu care ocazie, idiotul și-a pierdut arma și nici măcar nu s-a oprit să și-o recupereze, atât era de preocupat să nu piardă garnitura de tren.

Au vreun loc unde să se replieze? Poate că da, poate că nu.

Marie-Laure ca o adevărată cameristă – în mod cu totul excepțional se ocupă cu servitul. Meniul e frugal: ficat de gâscă, pui cu tarhon în aspic, brânză de Meaux și ceva prăjiturele. Puștoaica s-a ocupat de cumpărături. N-a comis decât o singură greșeală: a venit numai cu vin alb, ceea ce-l face pe Bibendum să-și manifeste nemulțumirea: un vin de Alsacia puțin dulce și care nu-ți desfată mucoasele.

Suntem ocupați cu copanele de pui când vine vestea concisă și fainã:

Tabriz a fost reperat! Intrase într-un cinematograf de pe Champs Elysées: *Mazarin,* unde rulează „Bordura fatală” cu Michel Chibre. Amicul Bobol, care a mai jucat pentru noi. Ofițerul de poliție Kulmasseur (Jean), după serviciu, venise să-și caute soția la *Mazarin* și staționa pe firul doi de mașini, așteptând sfârșitul filmului. Văzuse fișa care-l privea pe Seminal Tabriz și a avut impresia că visează când a dat cu ochii de el la coada de bilete, canalizată prin șicane. A tras imediat semnalul de alarmă chiar din mașina lui. Adjuncții lui Honnissoit au luat toate măsurile pentru a bloca ieșirile din sală. Îșl așteaptă șeful.

Ange sare în sus cu gura plină, ceea ce nu-i politicos, dar scuzabil date fiind circumstanțele.

— Te însoțesc! lansez eu. Tipul ăsta a ajuns pentru mine o afacere personală. Vii și tu Bulgăr de Zăpadă?

— Am ceva mai bun de făcut, mi-o întoarce negrul, continuându-și masa.

— Să ajung la brânză și poate mă iau după voi, spune Béru. Moale cum e n-o să mai stea așa o zi întreagă. Cu brânzeturile astea grase e mai rău decât cu perele: mai înainte să se coacă, e prea devreme, după ce s-au copt, e prea târziu!

Cât despre Marie-Laure, ea nu suflă o vorbă, dar mă urmează.

În mașină, mă instalez în spate, alături de ea.

— Îți datorez viața, îi repet.

Știi ce? Promiți să nu te apuce plânsul, ia zi?

— Nu, mă corectează dulceața: eu îți datorez viața.

Și adaugă într-un răsuflet, care-mi gâdilă perii dinaintea timpanului:

— Te iubesc.

Pentru confirmare, mâna ei delicată se insinuează…

•

Pe ecran lat, îi vezi pe Michael Chibre gol ca un limbric al lui Albert Samain (nu și-a păstrat decât brățara) dansând cu Eléonore Pigeon atât de roșcovană că părul ei pubian seamănă cu flacăra unei lămpi de sudură. În spatele ușii cu geamuri, care izolează sala de hol, Honnissoit vorbește în radioul lui portativ.

Face apelul oamenilor gata să treacă la acțiune:

— Derborance?

— Prezent!

— Regain?

— Prezent!

— Germinal?

— Prezent!

— Mangeclous?

— Prezent!

— Léviathan?

— Prezent!

— Clérambard?

— Prezent!

— Godot?

Nu răspunde nimeni.

— Nu-l mai așteptăm, tranșează Honnissoit.

După aceste formalități, intrăm în cabina operatorului. Îi arătăm legitimațiile.

— Aveți un microfon prin care am putea să ne adresăm sălii? întreabă Ange.

— Aici, domnule comisar.

— O.K! Conectează-l, oprește filmul și aprinde lumina în sală.

Tehnicianul subscrie rapid acestor trei exigențe.

Honnissoit se apleacă asupra microfonului fix:

— Rugăm spectatorii să ne scuze pentru această întrerupere a programului, declară subordonatul meu; ea va fi scurtă. Îl rugăm pe unul dintre dumneavoastră, domnul Seminal Tabriz, să se îndrepte spre casierie cu mâinile la ceafă.

Anunțul provoacă un murmur de stupoare și de teamă în rândurile asistenței.

De la gemulețul cu sticlă, care dă în sală, asistăm la un început de panică colectivă, oamenii înțelegând că-i vorba de hăituirea cuiva.

— Mă duc acolo, decid eu. Rămâi la postul de observație.

Cobor în sală. Merg până în dreptul ecranului, și-i înfrunt pe spectatori, încercând să-l detectez pe negustorul de covoare în această mulțime anonimă.

— N-are rost să te obstinezi, Tabriz! rostesc eu pe un ton de *Britannicus* la Comedia Franceză. Sala e înconjurată, cele mai mici ieșiri păzite: orice tentativă disperată din partea dumitale e sortită eșecului.

Nimic nu mișcă și decid să-i cercetez pe toți cei prezenți unul câte unul. Primul rând, apoi al doilea. Mă aflu la mijlocul celui de-al treilea rând când o femeie scoate un țipăt isteric, pe cealaltă parte a cărării mediane.

Dau fuga într-acolo. Alături de ea e un om prăbușit pe scaun și scuturat de un tremur convulsiv. Tabriz și-a luat zilele cu o capsulă de cianură.

A găsit o soluție pe care n-o prevăzusem ca să ni se strecoare printre degete. Asta-i de fapt marea evadare. Face o anumită impresie.

Cum dama, care se află lângă el, nu mai contenește din urlat o calmez cu un hotărât:

— Liniște! Nu vă mai poate face niciun rău: e mort!

Cuvintele mele îi secționează circuitul sonor, și rămâne pe fotoliul de pluș, masându-și tiroida, în vreme ce bărbatu-su, un sac de rahat și mai baban ca ea, o consolează cu „Hai, scumpete, liniștește-te”, ceea ce l-ar face pe un individ așezat deasupra unui mușuroi de furnici să moară de râs.

Bravii noștri inspectori evacuează cadavrul înaintea sosirii ambulanței, și-l depun lângă closete, în timp ce filmul e reluat.

Pe ecran lat, Michael Chibre face amor cu Eléonor Pigeon și bursele lui mari trag clopotele în forță. Viața continuă simplă și fierbinte.

•

Îl întâlnesc pe Jérémie Blanc, escortat de Béru în atelierul garaj al poliției. Sunt în jurul BMW-ului perechii de asasini și doi mecanici calificați dezmembrează mașina cu aceeași meticulozitate, pe care ar depune-o unei operațiuni asemănătoare, polițiștii antidrog de la *French connection.*

— De fapt, îl întreb pe negrul Blanc, ce căutați?

E lac de sudoare, poartă mănuși de cauciuc făcute pentru spălarea veselei cu Mir și expresia lui, care de obicei degajă bucuria de a trăi, e îndărătnică și morocănoasă.

Își apropie cele două ventuze de urechea mea:

— Vrei să-ți spun ceva, Împărate? Ei bine, habar n-am!

— Ce te-a apucat cu mașina asta?

— O inspirație, cum i se întâmplă și împăratului meu iubit. Mi-am zis: „Nimeni nu i-a văzut împreună pe Tabriz, Scheunburger și Elsa Braker, deși au fost în același timp la han. Dar dacă cuplul avea ceva important, ceva capital care urma să-i fie înmânat lui Tabriz? Ceva ascuns în mașina celor doi ucigași și care trebuia să ajungă la negustorul de covoare?

— Ca să predea acest „ceva" al tău de ce ar fi trebuit să se deplaseze la treizeci de kilometri de Paris?

— Să presupunem că una dintre cele două părți era în alertă din niște considerente care încă ne scapă. Să presupunem că acești oameni se temeau că sunt supravegheați?

— Să admitem. În acest caz, Tabriz trebuie că a recuperat acel „ceva" așa cum se prevăzuse.

— A renunțat.

— De ce?

— Pentru că a mirosit sau chiar a descoperit prezența oamenilor lui Honnissoit. Tipul ăsta era

un fenec, el a adulmecat capcana cu slănina și a preferat s-o șteargă.

Raționamentul lui Jérémie îmi pare deodată de o evidență fundamentală. Ceea ce mă convinge în special este modul în care situația a basculat în Palatul Covoarelor, când prietenul meu a abordat problema BMW-ului.

— Cu ce ar fi putut să facă trafic?

— Trafic n-ar fi cuvântul pe care l-aș folosi, îmi răspunde Tuciuriul. Un traficant nu se omoară când e pe punctul de a fi arestat.

— Te-ai lăsa mai curând înclinat spre o afacere de spionaj?

— Tu nu?

— Poate. În ce stare ați adus mașina asta! O să ajungă ca un joc de puzzle ca s-o faceți la loc!

Mecanicii în salopete au demontat rezervorul de benzină. Îl golesc într-o canistră, îl zgâlțâie… Nimic. N-are fund dublu, nici suduri bizare.

Unul dintre ei își scoate batista, care-i servește pentru șters joja, și își tamponează fruntea.

— Ce porcărie, domnule director, spune el. Dacă măcar am avea o idee despre ceea ce căutăm!

— Esențialul e să găsiți, ripostez eu.

Am noroc că sunt „împăratul”, altminteri mi-ar arunca otreapa plină de unsoare în nas!

Bérurier, care în mod excepțional n-a cuvântat încă, mi se adresează:

— Nu-mi mai dau seama dacă ne-a scăpat ceva, spune el. Tu care ai ochiul proaspăt, Sana, ar trebui să te benoclezi la treaba asta. Poate că vreun ceva ne-o fi scăpat?

Accept și încep să dau ocol epavei fără grabă. Băieții au împins jocul prea departe! Barele de protecție formează un fagot enorm pe pardoseala de ciment. Celor cinci roți li s-au scos capacele și pneurile, mocheta și cauciucul din portbagaj și din interiorul mașinii sunt smulse, volanul deșurubat, bara de direcție scoasă, aripile demontate, la fel

farurile, scaunele și alte elemente care alcătuiesc o mașină.

Căscată și dislocată, mașina e umilită până în cele mai mici resorturi. Fără tablou de bord, nici capotă, fără mască, fără roți nu mai e decât o amintire confuză, carcasa unui lucru odată minunat, gândit, construit și ridicat în slăvi într-un catalog.

Privesc această ruină și mi se strânge inima în fața unei asemenea distrugeri sistematice; îmi plac așa de mult mașinile, aceste jucării formidabile pentru bărbați – copii mari.

Chiar să aibă un secret?

Obiecte neînsuflețite…

Intru cu ea într-o „comunicare tainică”:

„Frumoasă și îmbătătoare mașină, niște răufăcători s-au servit de tine ca de o casă de bagaje dintr-o gară. Păstrai la dispoziția lor «un ceva» misterios…”

Nu-i măi vorbesc. Dacă într-adevăr Tabriz avea să recupereze „ceva”, locul trebuia să fie ușor accesibil. Negustorul de covoare nu-și putea permite să mânuiască șurubelnițe și chei engleze în parchingul unui han. Q.E.D!

Și atunci în mine, dar imposibil de situat locul declicului (creierul, boașele, metronomul?) s-a produs un puseu de jos în sus și un element auto mi-a apărut în prim plan.

Mă apropii, îl apuc, îl ridic. Joja de ulei! Un simplu inel de fier care iese dintr-un dop de oțel. Dedesubt, tija unsuroasă. Continuu s-o ridic și o scot complet afară. Totul pare normal! Și totuși nu-i! Extremitatea plată a tijei e străpunsă de un minuscul orificiu prin care e trecut un fir de nailon legat cu nod. Trag de fir. Îmi opune rezistență, dar se mișcă.

Imediat extrag un obiect de dimensiunile unui stilou. E negru, destul de greu. Ca și un stilou se deșurubează, dar e plin de unsoare; amân clipa pipăitului.

Colegii mei de garaj tac, năpădiți de o emoție sumbră. Îi simt învinși de prodigioasa mea istețime. În acea clipă, le-aș putea cere indiferent ce și restul: salariul, nevasta, o repriză de amor, s-ar bate ca să mi le ofere.

Bérurier rezumă sentimentul cvartetului:

— Când se uită omul la tine cum acționezi, își zice că nu-i rău de loc să fii inteligent!

CAPITOLUL XVIII

CIUPEALA: realizarea unor
mici profituri ilicite

Cam palid sub fond de tenul lui natural, Mathias. A slăbit mult, cum se întâmplă frecvent când ți se operează gâtul sau fundul. Ajungem cu punctele de evacuare fragile, noi mamiferele pline de rahat. Să te mai îndopi dacă uneori e așa de greu să dai afară, ar trebui să-ți fie frică! Faimosul „contra naturii" al afacerii, care odinioară îi scandalizaseră la maximum pe batracienii cristelnițelor, rezidă în aspectul „sens interzis" al problemei. Așa cum ai lua-o pe strada Rivoli în direcția Concorde Hotel de Ville!

— Nu prea arăți grozav, Roșcovanule!

Afișează un surâs decolorat:

— Slăbiciunea.

— Pune-ți mandibulele în funcțiune și înghite o bucată de animal mort.

— Ușurel; carnea constipă!

Se așază pe scaunul lui pivotant, prevăzut cu o pernă moale și stă ușor într-o rână, ca să-și menajeze operația.

— Ai avut timp să studiezi obiectul cilindric, Savantule?

— Păi cum de nu!

E o exclamație perimată! Ai mai găsi-o doar la palavragii începutului de secol: Ponton de Sérail, Ravie de Mon Pépin și alți iluștri, care trag mai dihai cu gura decât pescarii cu năvodul. Uneori Mathias folosește cuvinte pe care le crede argotice, ca să facă pe șmecherul și s-o impresioneze pe nepoata lui infirmieră și metresă. Așa-i el!

— Concluzia?

— Ai să vezi.

Întorcându-se spre urâta lui dolofană cu flotoarele imense, îi murmură languros:

— Îmi dai pușca, puicuțo?

Puicuța se execută.

Arma capătă un aspect sinistru, subversiv pe masa de lucru a Genialului! Îi deschide chiulasa, apoi camera de radiații. Cu o precizie de chirurg, Xavier introduce cilindrul într-o crestătură potențială cu cromatism valvar după care închide mecanismul.

Mă invită să deschid una dintre ferestrele mai apropiate, ceea ce fac.

— Puicuțo, reia el, dă-i binoclul directorului nostru.

Ea (în engleză: *She*) se conformează.

— Acum, îmi spune Mathias, când am în mână instrumentul, uită-te la turturelele catedralei Notre-Dame.

— S-a făcut.

— Ai reglat cum trebuie binoclul?

— Afirmativ!

— Vezi porumbeii care se învârtesc în cerc acolo sus?

— Foarte bine.

— Bun! nu mișca binoclul.

Ochește o clipă și cam după un minut păsările cad moarte.

— Obiectul descoperit de tine e un amplificator de intensitate, destinat acestei puști; cu ajutorul lui, estimez că s-ar putea neutraliza o țintă situată la mai mulți kilometri!

— Extraordinar!

— Nu-i așa? triumfă ucigașul de porumbei. Îți dai seama de importanța unei asemenea descoperiri? Moartea la mare distanță, fără zgomot și fără a lăsa o urmă!

— Cum îți explici că acest amplificator a fost disociat de arma inițială?

— El n-a fost disociat, ci „adăugat”. Acest element a fost inventat „mai târziu”.

— Ce te face să crezi?

— Tăietura în care se introduce.

Deschide încă o dată camera de radiații, scoate cilindrul și-și introduce un deget pe canalul destinat să-l primească.

— Vezi cât e de strălucitoare partea asta? A fost forată recent.

— Bravo, Mister Sherlock!

Iau în mână amplificatorul, un stilou, îți repet. De ce naiba să-l ascundă sub joja de ulei? Ce înseamnă acest exces de precauții ca să-l transmită lui Tabriz? Ușurel, ajung să cred că acești oameni nu puteau acționa în deplină securitate. Totul îmi demonstrează că erau hăituiți și acționau cu circumspecție. Astfel, dacă au ales-o complice pe vecina colonelului, șantajând-o cu fotografiile libertine luate de fostul ofițer, înseamnă că alți indivizi erau pe urmele lor. I-au cerut frumoasei Nathalie să ascundă „ceva” (mereu acest „ceva”) care risca să le fie furat. Chestiune de minute! Și, înainte de a se îmbarca pentru Brazilia, Elsa Braker s-a dus să-și recupereze bunul. I-a suprimat pe cei doi ca să se asigure de tăcerea lor!

Există oameni pentru care a-i omorî pe semenii lor nu ridică nicio problemă de conștiință. Despre ce era vorba? O altă descoperire a profesorului Raspek?

— Unge-ți bine curul, Ruginitule! îi recomand la plecare.

Mai înainte de a trece pragul laboratorului, mă întorc.

Măgarul e de pe acum cu mâna în chilotul nepoatei și asistentei lui. Îi cam duce dorul din cauza timpului petrecut în spital. Pun pariu pe un pumn de bob că-i va cere să încuie ușa și o va penetra pe platoul de marmură al mesei lui de lucru. Numai de nu i-ar planta și unu mic, laureatul Premiului Cognacq! Geniile astea sunt niște idioți fără pereche!

•

Honnissoit stă de vorbă cu Pinaud și Bérurier. Se bucură când mă vede intrând.

— Ah! veniți la țanc! tocmai v-am căutat, domnule director. Am găsit asta în efectele lui Tabriz.

Îmi întinde o foaie de carnet ruptă în mare viteză, pe care e scris, mai curând mâzgălit:

H R
Rua Santa Chiasse
MANAUS

Se vede că hârtia fusese păturită în îndoituri mărunte.

— Se afla în capacul stiloului său, îmi explică Honnissoit. Manaus se află în Brazilia, nu-i așa? Nu credeți că asta ar fi adresa de acolo a coanei Elsa?

— Foarte probabil.

— Am inițiat o anchetă foarte amplă asupra acestui vânzător de covoare: sunt mobilizați și cei de la Informații generale.

— Perfect.

— Unul dintre bodyguarzi va fi arestat dintr-o clipă în alta: a fost reperat în micul hotel Courbevoie unde se ascunde. Contez să-i smulg un maximum de „confidențe”.

— Te poți baza pe mine, Angelot, îl asigură Béru: e o raritate ca întrebările mele să rămână fără răspuns când mi ți-l iau eu la refec pe un răufăcător!

Pinaud execută un gest neobișnuit pentru el: își aruncă mucul de țigară leșinat și scoate pachetul pentru a confecționa una nouă. Secvența pasionantă o reprezintă aprinderea ei. Bricheta, adusă de tatăl lui din primul război, carbonizează jumătate din țigară de la prima acționare a rotiței.

— Și în timpul ăsta, madam Elsa o ține într-o petrecere în Brazilia, behăie berbecul. Iar noi n-o să aflăm niciodată ce a luat cu ea la Manaus.

Honnissoit clatină din cap.

— Ce-am putea face, dragul meu Pinaud?

Strămoșul trage de un fir de păr cărunt care, ieșind din nara dreaptă, a scăpat lansatorului de flăcări.

— Antoine, mi se adresează el, ce-ai zice dacă am pleca noi trei, tu, eu și Béru, să dăm o raită pe la Manaus? Am primit o mare sumă de bani din Statele Unite[51] și vă ofer cu plăcere această călătorie.

— Numai tu plătești în asemenea cazuri! protestez eu. S-au adunat de pe acum vreo trei-patru călătorii pe care le-ai organizat pe cheltuiala ta.

— Ei și? bodogăne el; dacă mie îmi face plăcere! Ce-ai vrea să fac cu banii? N-am copii. Nevastă-mea, în afara unui apartament luxos, are trei haine de blană, o mașină sport și doi amanți. Doar n-am să-mi plasez redevențele în coșciug!

— Ești un prieten pe cinste, se bâlbâie Bérurier. În Brazilia am să mă umflu cu fleici și fasolică roșie.

Închipuitul, jucându-și rolul, anticipează niște pârțuri interminabile, acompaniate de triluri poznașe și modulații distinse.

CAPITOLUL XIX

STOP: panou de semnalizare
însemnând un ordin de oprire

Ne aflăm în sala de îmbarcare, când o vedem făcându-și apariția. Poartă un impermeabil albastru fosforescent cu nasturi aurii de la Moschino; duce cu ea un sac de voiaj Vuitton, albastru și el, agățat de umăr (de formă lunguiață: cândva doar vagabonzii și negrii purtau așa ceva) și o valijoară de talie modestă, ca s-o poată trece drept bagaj de mână. Frumoasă s-o mănânci, ar zice Félicie a mea. Ce-i drept, și eu aș ronțăi-o cu plăcere!

Sosirea ei neașteptată ne uluiește pe toți trei. Se apropie de noi surâzătoare.

— Asta ce mai înseamnă? o întreb eu.

— Înseamnă o rară combativitate, pufnește Marie-Laure. L-am convins pe redactorul șef să-mi plătească prețul unei călătorii în Brazilia; recentele mele prestații l-au îndemnat să accepte, și iată-mă!

Se uită la noi pe rând.

— Prezența mea nu vă prea umple de încântare?

— Surpriza, bat-o vina, spune Pinaud. Ne așteptam așa de puțin să te vedem apărând ca un spiriduș fermecător!

— Măi moacă! îl șicanează Béru, n-ai să poți niciodată să te exprimi și tu ca toată lumea! El trebuie să facă fraze cizelate în fața demoazelelor. Notați că nu mai are decât limba pentru a le distra, cât despre instrumentul lui, ăsta seamănă cu o ciupercă prăpădită!

Numai ce și-a cumpărat de la *duty free*[52] o sticlă de Ricard, pe care a și deschis-o, și bea din ea ca dintr-o sticlă de bere. Pentru a-și justifica viguroasele libațiuni dă vina pe niște cârnați pe care i-a mâncat la prânz, cu pragul de toleranță al comestibilului depășit și aducând mai degrabă a rahat.

— Înțelegeți, adaugă Béru, nici nu puteau să n-aibă gust de rahat fiindcă asta și erau. Ce-i prea mult strică, cum zice englezii!

Și, pentru a-și dovedi spusele, dă drumul la un râgâit care, sub învelișul de anason, exală a putreziciune.

În acest moment suntem chemați, și deci aleși.

Pinuche ne-a oferit clasa „business”, în vreme ce micuța Pantamousson n-a obținut decât turist de la ziarul ei. Îl rog pe Béru să schimbe locul cu Marie-Laure. La început se burzuluiește, dar pe urmă face un târg: va lua mai întâi masa la clasa noastră, mult mai fină decât cea de la turiști, și pe urmă se va duce să ațipească în coada avionului. Dar soarta decide altfel. Prezența mea la bord fiind cunoscută, șeful steward vine să mă anunțe că mi se propune un loc liber la clasa întâi.

Îi mulțumesc călduros și ofer acest privilegiu lui Bérurier care, dintr-odată, iradiază de fericire.

•

În timpul zborului, recapitulez minuțios împreună cu gentila mea ziaristă această uluitoare afacere. Înaintea plecării noastre, complicele lui Tabriz, reperat de poliție, a fost interpelat fără prejudicii. L-am însărcinat pe Béru să demareze interogatoriul. Alexandre-Benoit s-a simțit flatat de această dovadă de încredere. A îmbrăcat pe dreapta o mănușă pentru a evita eventuale bavuri și i-a administrat patruzeci și două de palme beduinului mai înainte de a-i pune prima întrebare. Acest profund psiholog a remarcat de-a lungul vieții lui profesionale că un deținut are moralul urgent zdruncinat când e lovit fără niciun preambul, în situația unui mutism absolut. La primele lovituri protestează, la următoarele imploră explicații și la ultimele ajunge să emită strigăte nearticulate. Atunci, Béru întrerupe ședința, cere să i se aducă un sandviș și un pahar de vin. Le consumă pe amândouă, liberează câteva necuviințe inerente, își dă haina jos, își pune mănușa și reia ședința.

E programată o nouă salvă de douăzeci și patru de labe în aceeași tăcere de criptă.

Mutra Grasului exprimă sublimul în aceste cazuri de excepție. Să știi că reflectă oarecum totala seninătate a Giocondei!

În trăsăturile lui bucălate e ceva religios. Și exact asta îl impresionează cel mai mult pe „client”. Certitudinea lui că îndeplinește o misiune sfântă. Dezbrăcarea de orice sentiment caritabil sau crud. Nu-i decât dorința radioasă de a obține finalitatea dorită. Irevocabilă, pricepi? Dar în cazul de față, există un soi de drept sfânt la răzbunare, pentru că individul îl condamnase să moară mâncat de șobolani în mizeria obscură a unei celule. N-are pe picior o rană cauzată de dinții unui rozător scârbos?

Pentru a doua oară își lasă mănușa, trage un vânt sonor, fericit, cum e cântatul cocoșului în zori de zi, se apropie de „victima” lui și întreabă:

„— Pregătit pentru răspunsuri?”

Dacă tipul nu zice nimic sau șovăie, Dolofanu își pune mănușa de lucru și-și continuă pălmuitul. La început nu se observă nimic, dar după un timp, constați că fața individului s-a umflat și s-a colorat fără a comporta echimoze; că ochii îi sunt tulburi cu o expresie gânditoare de bovină, care n-a gândit niciodată.

Prelungirea ședinței are urgent efect asupra îndărătnicului. Distrus, cu creierul năucit, urechile vibrând, face imediat un gest cu amândouă mâinile pentru a cere îndurare.

Atunci, Béru ridică telefonul și-i spune lui Honnissoit:

„— Comisarule, poți veni să mă înlocuiești la interogatoriu, dacă vrei?”

Și Ange apare imediat.

„— Unde ați ajuns?”

La care Grasu răspunde, patern:

„— Domnul ar vrea să-și descarce conștiința, procedând la o spălătură completă. Rămân și eu pe

aproape pentru cazul că-și pierde memoria”.

•

Omul în chestiune, cetățean sirian, pe nume Kaarâ Melmouh, spune tot ce știe: că Tabriz e un agent al Irakului, prieten personal al lui Saddam Hussein și, de când e la Paris, a servit pe placă turnantă diferitelor țări musulmane în tranzacțiile oculte. În „Palatul Covoarelor” anumite persoane incomode erau lichidate, materiale „top secrete” plecau în străinătate în interiorul unor covoare pregătite în acest scop. Pe scurt, omul domnea asupra unei părți a Serviciilor secrete irakiene, siriene și palestiniene. Kaarâ Melmouh nu făcea parte dintre confidenții „Patronului”, totuși, atribuțiile lui de ecarisor și bodyguard îi permiteau să descopere o groază de lucruri. Astfel, era la curent cu tranzacțiile în curs, purtate cu tandemul Hans Scheunburger – Elsa Braker; știa că erau mai mult decât spinoase, fiindcă cei doi germani aveau serviciile israeliene pe urmele lor. Din cauza acestora au fost nevoiți să abandoneze pușca în apartamentul colonelului Lemercier. Au părăsit imobilul trecând printr-un pod pentru că „ceilalți” ocupaseră tot parterul. În schimb, nu era la curent cu neînțelegerile dintre ei și Antonin Petsek sau familia Masturbeaux. De asemeni, n-are nici cea mai vagă idee ce anume a recuperat Elsa de la vecinii ofițerului.

•

Pălăvrăgim despre toate astea, Marie-Laure și cu mine, în vreme ce Pinuche doarme în al treilea fotoliu. Masa e terminată, filmul la fel (o porcărie sud-americană în care actrițele seamănă cu târfele de pe strada Saint-Martin, iar actorii cu răufăcătorii din Montmartre de pe timpul lui *Lapin à Gil*). Luminile s-au redus. E clipa sforăielilor nocturne, a miasmelor urâte scăpate pe șest în chiloți nu tocmai *clean.*

Zgomotul șuierător și monoton (dee Domnul s-o ție tot așa!) al reactoarelor îi leagănă pe cei care

traversează oceanul. După escala de la Dakar, nava noastră zburătoare pare să se dizolve în cerul înstelat. Câțiva, pe care nu-i prinde somnul, se încăpățânează să asculte muzică transmisă la cască. Un bătrân astmatic horcăie vaporizându-și în gură doctorii.

Iar noi doi, alăturați, cu mâna mea mângâindu-i chiloțelul. Ador aceste savuroase mângâieri la zece mii de metri! În penumbra colectivă. Un sărut cules în grabă de pe strălucirea buzelor. Vraja undelor care ni se amestecă, căldura îmbietoare a unui chip tânăr, încă mai păstrând farmecul copilăriei. Ah! mulțumesc viață! Iată ce-i în stare să compenseze infamele tale mizerii, disprețul tău murdar, escrocheriile ticăloase, trădările, loviturile și rănile aducătoare de moarte.

Îi părăsesc sexul pentru sâni, modești, dar tari. Trăiește-ți anii frumoși, dragă, nu-i lăsa să mucegăiască într-un cont la bancă, unde se vor devaloriza mai repede decât viața ta. Profită, profită; spune-i mulțumesc lui Dumnezeu și mai spune-i „încă”. Acest cuvânt care merge împreună cu mulțumesc, dar care nu trebuie rostit primul.

•

În zori de zi, se produce un incident. Stewardesa șefă a descoperit că un pasager s-a ușurat în containerul cu micul dejun. Un pasager de la clasa întâi! Era așa de beat, încât a greșit ușa! Or, după câte știa bătăioasa angajată a companiei Varig, numai tipul ăla gras, care pilise trei whisky-uri, două sticle de vin alb, trei de roșu, una de rubiniu Moët et Chanton, patru rachiuri de pere Vilaine-Mine și beri fără număr, ajunsese în starea de ebrietate necesară executării unei asemenea blestemății. Îl ia la întrebări pe Bérurier a cărui culpabilitate pute de la o poștă. Acesta orăcăie imprecații, cum că vrea să doarmă și, dacă pe ușa budei ar fi scris în franțuzește n-ar fi fost nevoit să-și ridice popoul până la sertarul de sus, zgâriindu-

și pielea boașelor în încercarea de a da drumul porumbelului din zori.

Supărarea Mariei Da Silva e intensă; stoicismul căcăciosului inconștient depășește orice măsură. Vociferările șefei trec de la franceza zâzâită la portugheza bolovănoasă pentru a atinge paroxismul.

La care Grasul, ajuns la capătul răbdării și al argumentelor, trage de fermoarul pantalonilor și-și eliberează instrumentul de patruzeci de centimetri.

Stewardesa șefă amuțește în fața unei asemenea anomalii de o natură atât de fenomenală.

— În viață, trebuie să alegi, puicuțo, declară Imensu; ori pui lacăt la gură ori sugi ce vezi ca să te asiguri că-i de-adevăratelea.

Bruneta (care duce după ea la subraț două saltele de păr) tace, dar fără a renunța la a doua sugestie a Grasului.

Ca toate damele confruntate pentru prima oară cu un asemenea mădular, clasat monument istoric, contemplă și ea „obiectul” cu un aer absent; apoi întinde mâna și apucă formidabila glandă violet.

— Ei bine…, suspină ea; ei bine…

Lasă cu regret cârnațul de trei livre și se duce în cabina echipajului pentru că era chemată la comandant, în vreme ce aparatul zboară pe pilot automat.

•

Trebuie să-ți spun că Recife nu-i tocmai locul unde m-aș retrage să plantez smochine și papaia. Deloc atractiv. Cândva se numea Pernambuco și cred că era mai simpatic. Acum e un oraș zgomotos, industrializat și murdar. Nimic care să te incite la turism cu excepția câtorva biserici baroc.

Cum suntem imediat după prânz, îmi spun că n-ar fi rău să caut rapid un avion pentru Manaus, ca să nu mai pierdem timpul. Mă duc, prin urmare, la o agenție Varig din centrul orașului și mă interesez ce zboruri sunt într-acolo. Unul e prevăzut chiar

peste trei ori. În clipa în care mă pregătesc să reținlocurile, Marie-Laure mă trage de mânecă.

— Nu credeți că ar fi bine dacă ne-am asigura mai întâi că madam Braker a luat avionul de Manaus?

— Devii o adevărată profesionistă, aplaud eu.

Și o întreb pe o funcționară mustăcioasă, care are pe obrazul stâng o bucată de blăniță roșcată (mămica ei trebuie că visase la o vulpe când o aștepta), de lista pasagerilor îmbarcați pentru Manaus începând din lunea trecută.

Dacă i-aș fi cerut să-și dea chiloții jos, ar fi fost ceva mai cooperantă.

— De ce, mă rog? mă întreabă ea, ultragiată.

Scot din buzunarul de la piept un teanc de dolari, trag o bancnotă de o sută, o îndoi în patru și o păstrez în căușul palmei.

— Când îmi veți pasa listele, am să fac în așa fel încât să vă strecor discret hârtia în frumoasa dumneavoastră mânuță, gânguresc eu jucându-mi ochii.

Deodată, parcă m-aș fi aflat în priză directă cu organul ei ultrasensibil.

Se duce spre o masă-birou, încărcată de aparatură video, deschide sertare, cotrobăie și se întoarce cu ceea ce i-am cerut, fapt care sporește cu o sută de dolari capitalul damei.

Citește cuvinte, cifre, tamburinează din degete. Eu nu-mi găsesc locul de nerăbdare.

O văd tresărind (adică trupul ei e scuturat brusc). Nu se mai întunecă, fiind și așa prea mult din născare, dar ochii ei mari, o idee bulbucați, capătă tonuri hepatice. Se întoarce la ghișeu și se informează:

— Căutați pe cineva care vă este foarte apropiat?

Ciudată întrebare.

— Nu tocmai, răspund eu.

Parcă i s-a ridicat o piatră de pe inimă.

— Cu atât mai bine.

— De ce?

— Pentru că și-a pierdut viața în catastrofa aeriană a zborului Recife-Manaus, de marți.

— Catastrofă?

— O! da! exclamă Marie-Laure, așa-i, am văzut vestea la redacție; dar nu i-am dat mare atenție; accidentele de avion care survin pe alte continente nu reprezintă pentru noi un subiect prea gras: trei rânduri cel mult în josul paginii interioare.

Cum funcționara îmi fixează mâna cu insistență (și neliniște), îi dau bancnota verde, pe care transpirația din palmă a făcut-o cleioasă. Tipa se umezește mai dihai ca hârtia când o înhață.

— Vorbiți-mi de nenorocire, *bonita senhora.*

Roșește de parcă ea ar fi responsabilă de insuccesele companiei aeriene care a angajat-o.

— Un atentat, ne asigură ea, deoarece compania noastră e cea mai bună din lume. Aparatul a explodat în timpul zborului; membrii echipajului n-au avut timp să pronunțe niciun cuvânt.

— A fost găsită epava?

— Imposibil! Avionul s-a dezintegrat la unsprezece mii de metri deasupra „Infernului verde” în regiunea de nepătruns din Toutetinclu. Acolo vegetația e așa de puternică încât se zice, în glumă, că ramurile copacilor dau naștere altor copaci mai înainte de a dovedi să le tai!

— Dar… corpurile?

Femeia își face cruce.

— Au fost devorate în orele imediat următoare. „Infernul verde”, nu v-am spus?!

— N-are importanță: s-ar fi putut încerca o expediție de reperare?

Funcționara ridică din umeri.

— Ar fi însemnat mult timp și mulți bani, și asta, hai să spunem lucrurilor pe nume, pentru a găsi o bucată de carcasă distrusă, imposibil de transportat într-un loc civilizat.

— O comisie de anchetă ar fi putut determina cauzele catastrofei?

— Comisie de anchetă! Of! senhor, se vede că nu știți nimic despre Amazonia. Cine ar accepta să plece fără date precise în „Infernul verde”? Experții țin la pielea lor ca și ceilalți oameni.

Îi ofer un surâs dezamăgit, mă înclin și plec, luând-o de mână pe Marie-Laure.

— Am dat-o în bară cu plimbarea noastră, oftez eu, ieșind în lumina puternică a străzii. Am traversat Atlanticul în diagonală ca să descoperim ceva ce am fi putut afla din Parisul situat pe Sena!

Puțin îmi lipsește să nu mă batjocoresc în sinea mea pentru atâta superficialitate. Nu cadrează cu un Big Boss al poliției. Nu-ți părăsești ferma și caii ca să trăncănești zece minute în America de Sud cu o damă mustăcioasă în plină menopauză. Dintr-un foc, dintr-unul singur, decizia mea e luată: la întoarcere îmi voi prezenta demisia pentru incompetență lubrică! Când ești un căpitan excelent, nu-i obligatoriu să fii și un general valabil!

Ne regăsim fârtații pe terasa unui restaurant „tipic”, căruia un cap de taur naturalizat îl servește de firmă. Pinaud bea o batida[53], Béru mănâncă dintr-o imensă farfurie ovală, unde se află reunite deasupra unui strat de fasole neagră: cârnăciori de porc, cotlete de vițel și de berbec la grătar, un sfert de vacă, suficient să asigure un banchet pentru treizeci de persoane, rinichi flambați și alte comedii pe care renunț să le mai identific… Gura îi e unsuroasă de grăsimile amestecate prin topire. Mănâncă greoi ca un câine hămesit. A mânca e un verb de conjugarea întâi, prost utilizat în cazul de față. Ți l-aș schimba cu un altul, din grupa a treia, cum ar fi verbul „a umple”.

Șocați pentru moment de capacitatea lui de ingurgitare, mult, deodată și rapid, amânăm clipa în care le vom povesti colegilor noștri emeriți despre moartea tragică a Elsei Braker.

Privim cum dispare movila de carne, aproape fără a fi mestecată. O ființă dotată cu o asemenea

voracitate are ceva bulversant. După ce a înfulecat fripturile și a rontăit oasele, fasolea o dă practic pe gât, răsturnând-o cu farfuria, considerând boabele ca fiind lichide după ingerarea atâtor cărnuri compacte.

Parcă aud de pe acum recitalul artistului la ora digestiei laborioase.

— Cum merge? reușește să ne întrebe Grasu.

— Parcă ar sta.

Le expun lovitura cumplită a cărei victimă am fost.

— Pe scurt, recapitulez eu, ne întoarcem acasă.

— Păcat, se lamentează Alexandre-Benoit; haleala de aici e de mansuetudinea 5 pe scara Richter!

César soarbe un gât din băutura lui.

— Nu văd ce anume ar motiva o întoarcere precipitată, ne asigură el.

— Lupta încetează din lipsă de combatanți! obiectez eu.

Zâmbește rotund în jurul paiului său.

— Madam Elsa a ieșit din scenă, dar au rămas oamenii ei de legătură din Manaus, dragilor, declară această creatură pertinentă. Dacă tot ne-am ostenit venind până aici, în Brazilia, haideți măcar să le facem o vizită!

„E bine spus, aprob prudența lui”, cum scria lașul ăla de Jean la Fontaine, care utiliza animale pentru a le spune bogătanilor ce avea pe inimă.

Moțiunea lui e votată în unanimitate de cei patru participanți la sesiune.

La drum către capitala Amazoniei!

CAPITOLUL XX

OBIECTIV:
țintă care trebuie atinsă

La rua Santa Chiasse e o arteră foarte scurtă, care descrie un arc de cerc, într-un cartier mai curând rezidențial din Manaus. Prin rezidențial, înțeleg că e locuit în majoritate de albi, că are grădini cu flori și case proaspăt zugrăvite. Miroase a iasomie, una dintre miresmele de bază ale parfumeriei.

În drum de la aeroport, m-am grăbit să intru într-un birou de poștă pentru a cere numele locuitorilor de pe această cale burghezo-ecuatorială. Un anuar cu date la zi, mai mult sau mai puțin, îmi furnizează douăzeci și opt de nume care, toate au o consonanță iberică. Degeaba mă benoclez eu pe listă, niciunul dintre ele n-are inițialele H.R. Unele au „H”, altele au „R”, dar niciunul ambele litere la un loc!

— Am rămas cu gura căscată ca niște tâmpiți ce suntem, rezumă Béru, cu simțul lui de conciziune inimitabil (din fericire).

Închiriem o mașină galbenă cu dungi verzi, care seamănă cu o banană mare și necoaptă, și iată-ne ajunși în capul străzii, perplecși și transpirați.

— Dacă nu beau ceva umed în următoarele cinci minute, mor! se plânge Grasu.

Degeaba s-a tot uitat de jur-împrejur, niciun bar nu înveselește cartierul. Soare! Soare! Umbre (rare) și lumină (din belșug), *that-s all*[54].

Marie-Laure îmi spune:

— Vrei să-mi arăți lista proprietarilor?

I-o întind fără entuziasm. Toți acești „Santos”, „Da Silva”, „Aljubarrato”, „Coimbra”, „Pompal”, „Covhila” și alți „Miranda” se îmbracă într-un inocent mister.

— Ești aproape sigur că persoana pe care Elsa Braker trebuia s-o viziteze nu era un brazilian? mă întreabă ea.

Puștoaicei îi vine greu să mă tutuiască, în ciuda raporturilor privilegiate pe care le întreținem. Sunt mult prea în vârstă față de ea ca să se poată simți bine în intimitatea tutuirii.

— Evident. Manaus e un oraș pierdut în inima Amazoniei, un loc de vis pentru cineva care ține să se ascundă.

— Te gândești la foștii naziști dispăruți, cum ar fi Martin Borman?

— Nu merg chiar așa departe. Știi, în zilele noastre, criminalii de război germani sunt pe cale de extincție și cei care mai supraviețuiesc nu mai au forța de a coopera în acțiuni secrete internaționale.

— Vorbești totuși de cineva care se ascunde?

— Numai criminalii politici se ascund.

Grăsanul se impacientează.

— Ascultați, bă tipilor, am capul de pe acum ca un ou cleios, dacă vreți să vă mai pot fi de vreun folos, nu mă mai fierbeți prea tare!

— Pentru început, vom trece în revistă toate numele scrise pe porți, respectiv pe cutiile de scrisori ale caselor. Omul pe care-l căutăm poate că-i un chiriaș. Marie-Laure și cu mine luăm numerele cu soț, voi doi pe cele fără soț.

— Cele fără soț, asta-i bună, se supără Setilă. Îți închipui că-i nevoie de doi ca să citească numele de pe porți! Pinuche e destul; eu mă duc să-mi ofer un petec de umbră sub palmierul ăsta prăpădit.

Și, deliberat, se așază pe jos, cu spatele sprijinit de trunchiul pricăjit.

Procedăm la inspecția dorită de mine, cercetând fiecare număr în parte. Sper să nimerim peste unul european, american din nord sau, și mai bine, peste unul arab. Dar toate sunt imperturbabil sud-americane.

Operăm joncțiunea cu Pinaud la capătul străzii Santa Chiasse. E cu coada între picioare ca și noi. Sub soarele ecuatorului, arată ca Don Diego care tocmai a încasat o mardeală de la conte și-i vine să-și verse vezica biliară.

— Am pornit-o cu stângul, oftează el. Ce-i de făcut? Să batem din poartă în poartă și să întrebăm dacă cineva o cunoaște pe numita Elsa Braker?

— În disperare de cauză, vom ajunge și acolo, sunt de părere eu. Numai că, fiind singurul dintre voi toți care rupe portugheza, nu mă văd prea bine!

Demni de plâns, îl reîntâlnim pe Béru, care moțăie sub un petec de umbră, mare cât o batistă.

— Omul nostru locuiește la numărul 5, ne spune el. E austriac și se numește Friedrich Rauch. „H" vine de la „*Herr*" ca „monsieur". Doamne! dacă ar fi, n-aș avea nevoie decât de o bere rece ca să scap de secetă. Aș da tot ce aveți prin buzunare pe o halbă fără guler.

Profit de faptul că mai trebuie să și respire, ca să-i pun vreo două întrebări foarte legitime.

— Cum de-ai aflat toate astea?

— Cât v-ați târât voi pe la porți, am stat de vorbă cu unul care locuiește aici.

— Vorbești acum și portugheza?

— Eu nu, dar el ciripește în elvețiană aproape curent, fiindcă a fost reprezentantul Braziliei în BIM[55] la Geneva, or elvețiană, în principal cea franceză, o vorbesc și o citesc ca pe apă.

— Și ce s-a întâmplat cu eruditul diplomat?

— Am jucat cu cărțile pe față, adică eu și amicii mei căutăm un european pe care-l știm numai după inițiale H.R. și că el stă pe *rua* asta, cum se zice aici la stradă. Imediat omul a esclamat: „Da, da, știu ce vreți să ziceți. E vorba de *Herr Rauch,* care stă la 5, în casa unei văduve, madam Luisa Maria de Heredia, jucăm uneori șah împreună".

Béru mai adaugă așa ca într-o doară:

— După cum mi-a vorbit tipul, nu m-ar mira dacă austriacul ar face dragoste cu gazda lui.

Mâna mea recunoscătoare se îndreaptă spre Obez:

— Bravo! Sire, cum se întâmplă cu toți cei săraci cu duhul, norocul dă peste tine când dormi!

— Ăsta-i un dar, recunoaște amicul meu.

Ordon trecerea la acțiune și-am și pornit spre casa *number five,* când intervine Marie-Laure:

— Așteptați, am o idee.

Cum până acum le-a avut mereu excelente, mă opresc pentru a-i acorda atenția pe care o merită.

— Intrați în casa asta și ce faceți acolo?

— Ce trebuie, eludez eu întrebarea.

— Adică o să-l luați la întrebări pe numitul Rauch care, imediat în gardă, n-o să vă spună nimic? Mă îndoiesc că domnul Bérurier va putea utiliza maniera forte în acest cartier rezidențial și într-o țară străină.

Să-ți zic c-o aprob în secret, ar însemna să stric hârtia de pomană.

— Desigur, admit eu, dar nu avem alt mod de a proceda.

— Ba da!

— Care?

— Mă duc numai eu la individ, pretind că sunt o colaboratoare a Elsei Braker pe care trebuia s-o întâlnească aici; mă prefac că nu știu nimic despre catastrofa avionului, și mai departe om vedea. Știu destule în legătură cu afacerea pentru a asigura o prestație onorabilă, poți să ai încredere.

Minunat! mă exaltez eu ascultând-o cum își dezvoltă planurile. Iată ceva bine gândit, dar care se poate sfârși rău. Asta înseamnă „să te arunci în gura lupului”.

— Îți dai seama de riscul pe care ți-l asumi, Marie-Laure?

Scotocește în poșetuță pentru a-și scoate legitimația de presă.

— Păstrează-mi-o, e singurul document care s-ar putea dovedi compromițător, deși aș putea avea această legitimație ca o acoperire! Când am plecat

din aeroport, am remarcat un mare hotel denumit *Brasilia Palace,* mergeți să vă instalați acolo, și așteptați vești de la mine!

Bérurier are pleoapele în formă de agheasmatar, pline de lacrimi.

— Îmi permiți să te pup, Musculițo?

Ea îi zâmbește.

— Bineînțeles, nene.

După aplicarea alcoladei, Grasu îmi șoptește:

— E mai bărbat ca mulți bărbați, vrăbiuța asta; știi de cine îmi aduce aminte, Tonio?

— Da, îi spun, știu.

CAPITOLUL XXI

MICOLOGIE:
studiul științific al ciupercilor

Luăm un apartament pentru toți trei, ca să rămânem grupați. Cum nu intenționam să mă depărtez de telefon, am hotărât să mâncăm în cameră.

Bérurier obiectează că n-avea rost să stăm cu toții în jurul unui aparat. Ce să răspunzi la așa ceva? Aceste lucruri țin de buna creștere: le simți sau nu le simți. Cum el nu le „simte" (dar are alte calități) l-am lăsat să plece-și l-am invitat pe Pinaud să-l însoțească. Fiind un gentleman, acesta refuză. L-am tras de-o parte și am insistat să-l întovărășească pe Mammouth, pretinzând că aș fi mai liniștit să nu-l las singur în acest oraș de la capătul lumii. Argumentul a fost mai tare ca lăudabilele lui reticențe și au plecat amândoi.

Am comandat o tortilla și bere, m-am așezat în slip sub firul de aer condiționat, insuficient pentru a face față căldurii tropicale și am început să mănânc fără poftă, vizionând un foileton brazilian la fel de prost ca cele aduse și în Franța.

Am adormit odată cu crepusculul, într-un balansoar care te ciupea când se legăna, dacă nu erai atent.

Sclavii mei s-au întors la unu din noapte: doi beți și o curvă. Unul mai mare ca altul.

Pinuche s-a prăbușit de-a curmezișul canapelei. La insistențele lui Bérurier, târfa s-a apucat să-l sugă, dar ustensila lui, de o anumită vârstă, s-a dovedit la fel de insensibilă la această felațiune profesională, ca președintele Mitterrand la o felicitare din partea lui Charles Pasqua.[56].

După un timp destul de lung, dovadă de stoicism din partea femeii, Béru îi cere să întrerupă

circuitul de inducție pentru a se consacra propriei lui persoane.

Când scoate la iveală de prin zdrențe, mădularul lui gigantic, asist la scena, mereu reînnoită, a spaimei manifestate de o femeie care se trezește nas în nas cu bâta secolului.

Târfa, pe nume Maria-Colomba, începe să țipe că, în ciuda experienței și a numărului incalculabil de mandrine acumulate în portbagajul ei, niciodată nu va fi în stare să găzduiască un obuz de un asemenea diametru. Grasu, prin gesturi elocvente, se străduie s-o liniștească și să pledeze extensibilitatea unui locaș obișnuit să funcționeze. Dar spaima demoazelei crește pe măsură ce palpează monstruozitatea maestrului. Ai fi putut crede că orice tranzacție avea să se oprească aici, la demonstrația că ea nu putea încorpora o asemenea trompetă fără să-și rupă colțurile buzelor. Grasu, când e scos din sărite, nu cedează niciunui argument. Conversația lor gesticulată se învenințează. Prostituata se înfurie și începe să toarne cu injurii a căror vehemență compensează absența traducerii. După un timp, Alexandre-Benoit iese din rezerva lui ca un indian plecat să cumpere cornuri dimineața și aplică un pumn de un chintal în bărbia Mariei-Colomba. Privirea ei devine ecosez și se răstoarnă pe spate peste patul unde avusese loc discuția.

Majestatea Sa, în deplină lipsă a facultăților, își închipuie că femeia îi cedează. O dezbracă pe târfa grasă de chiloți, care ajung ca anvelopa unui balon dirijabil dezumflat, ia grăsimea sleită, rămasă de la tortilla mea, o folosește pentru a se lubrifia și se apucă să viziteze castelul. Cert, nu-i o treabă ușoară, și a trebuit să înregistreze câțiva timpi morți, dar nu poți escalada Everestul dintr-odată!

Îndărătnicia îi e recompensată și brusc, acest monstru preistoric scoate un strigăt de triumf și începe să asedieze cetatea cu mișcări energice, ca un proaspăt proprietar care dă ocol gospodăriei.

Când târfa își revine din K.O., nu se mai satură gângurind și înfigându-și unghiile violet, lungi de cinci centimetri, în popoul lui Alexandre Benoit, voluminos ca balonul lui Guebwiller (1424 m)[57].

Lucrurile se dau pe brazdă. Cei doi protagoniști încep să emită, mai întâi pe rând, apoi în cor, boncănituri ca în pădurile scandinave, urlete ca în savanele africane, sunete nearticulate ca în hotelurile de rendez-vous pariziene. Rutul e întotdeauna nobil, indiferent care-s beneficiarii, iar strigătul de plăcere al unei intelectuale nu diferă cu nimic de cel al unei chelnerițe dintr-un han. Strigătul de dragoste e cel mai nobil cânt. Nicio Marseilleză vibrantă, nicio mare arie din Lakmé nu produce sunete comparabile celor emise de doi amanți pe cale de a-și descătușa glandele australe.

Soneria telefonului, după estimările mele, trebuie că a corespuns bucuriei supreme a Grasului!

Marie-Laure vorbește așa de șoptit ca abia pot s-o aud.

Iau aparatul de telefon și mă închid în cămăruța garderobei.

— Te ascult?

— Sunt în casă…

— La 5?

— Da, totul a funcționat bine, n-a pus la îndoială ce i-am spus. E un om care se plictisește.

— Unde-i acum?

— În cameră, doarme.

— Ce gen de om?

— Periculos, căutat de toate polițiile din lume, un dur cu adevărat. Probabil că n-a avut un alt loc unde să se ascundă.

Mă străfulgeră un gând, de o promptitudine formidabilă.

— Te-ai culcat cu el?

— Da.

Am impresia că un lansator de flăcări îmi baleiază pieptul. Imensă deziluzie. Antonio, biet

tâmpit, care ai fi vrut ca toate femeile de pe pământ să-ți aparțină numai ție! Te crezi uneori, singurul deținător de spermă al planetei.

Trebuie că realizează ce simt, fiindcă adaugă:

— Am fost nevoită, dar n-are nicio importanță.

— Bineînțeles, și pe urmă?

— Încă nu știu ce trebuia să aducă Elsa, dar probabil e ceva mult mai important ca pușca și ameliorările ei. Ca dovadă: Friedrich a organizat o operațiune în vederea descoperirii rămășițelor avionului. S-ar părea că dispune de mijloace serioase. L-am convins să mă ia cu el.

— Să știi că în acest caz depășești cota de alertă! Ești complet scrântită. Știi ce înseamnă pădurea amazoniană?

— Vag; dar după aia am să știu mai bine.

— Îți interzic să pleci într-acolo, proastă mică!

— Prea târziu: plecăm poimâine.

— Cu ce?

— Cu un mic avion care ne va lăsa la Tupinerapa, ultima pistă de aterizare de pe malul râului Crocodilo, un afluent al Amazonului. De acolo, ne va prelua un elicopter pentru efectuarea reperărilor. Dacă găsim rămășițele avionului, ne întoarcem să luăm călăuze indigene și vom ateriza cât mai aproape posibil de bucățile carcasei; o bună parte a acestui plan disperat e în seama hazardului.

— Iar tu, proaspăt sosită din redacția ziarului, în ținută de oraș, vrei să înfrunți pericolele „Infernului verde”! Presupun că nu plecați de pe aeroportul oficial!

— Vrei să știi prea multe, Friedrich nu mi-a înmânat programul excursiilor, cum ar face o agenție de voiaj.

— Friedrich, suspin eu. Îi și spui pe numele mic; vorbești despre tipul ăsta pe care nu-l cunoșteai acum câteva ore, ca despre un vechi prieten.

— Gelos? mă ironizează Marie-Laure.

— Du-te naibii!

Închid. Și sunt sigur că o să se ducă!

•

Mă simt abătut și îngrețoșat în acești zori de zi. Tortilla, prea grasă, mi-a căzut greu la stomac; a fost bună doar să-i ungă mădularul lui Béru în vederea unor intromisiuni periculoase.

Dorm pe sponci, trezit frecvent de vânturile Grasului, umflat de fasolea perfidă și condimentată.

Ies la suprafață dintr-un tunel afumat, ca să răspund glasului somnoros al lui César, care mă strigă.

— Ce vrei?

Îmi ridic pleoapa dreaptă, care-i mai puțin grea. Destul pentru a-l descoperi pe strămoș, gol pe sub cămașă, așezat pe un fotoliu, cu picioarele crăcănate și biata lui banană de Peru abandonată pe un pachet de piei moarte, cenușii.

Îngenunchiată în fața lui: Maria-Colomba.

— Antoine, îmi zice sponsorul nostru, doamna, care-i urbanitatea însăși, s-a înșelat asupra erecției mele matinale, cam nesemnificative, mă tem, și-mi propune o excitare bucală. Nu-mi fac nicio iluzie, dar nu se știe niciodată?! E posibil ca tentativa ei să dea rezultate, din care cauză n-aș vrea să pierd ocazia. Ai putea să-i spui tu să-și clătească gura cu apă foarte fierbinte, ceea ce m-a stimulat întotdeauna?

Traduc scrupulos. Târfa grasă mă ascultă cu gravitatea unui parașutist care înregistrează ultimele recomandări ale căpeteniei comandoului având de îndeplinit o misiune periculoasă.

În timp ce ea se apucă de treabă, eu intru în baie pentru pipi-duș-bărbierit.

Sub unda caldă, creierul meu, care dă în fiert, nu mai face autoaprindere. În mine, calmul succede furtunii, zicea Shakespeare. Adopt modul de gândire al unui expert-contabil care se ocupă de bilanțul finelui de an.

Când revin în cameră, viteaza prostituată amazoniană expectorează pe fereastră reziduurile pinouchiene de calitate medie sau chiar inferioară.

Pinaud e radios.

— Iată o profesionistă care-și cunoaște meseria, mă asigură el. N-ai vrea s-o încerci? Plătesc eu!

— Deocamdată nu, refuz. Îmi faci mereu cadouri vii minunate, César, dar aș prefera să-mi împrumuți cinci mii de dolari. Ți-i înapoiez cu viitorul meu borderou pentru drepturi de autor.

Pinaud are o particularitate de neînlocuit: e singurul om care e încântat când i se cer bani.

CAPITOLUL XXII

OZN: obiect zburător de origine misterioasă,
a cărui natură nu e identificată

Micul lor avion crem și roșu aterizează pe fâșia deschisă în inima universului silvestru. Rulează hurducăit pe pista inegală, virează și vine clătinându-se până în dreptul clădirii din trunchiuri de copac și tablă, servind de tur de control, aerogară și cârciumă.

Un tip în bermude galben-canar, cămașă cu mâneci scurte, coboară treptele amovibile ale avionului și se întoarce să-i întindă mâna Mariei-Laure. Bărbatul, văzut chiar și de departe, mi-e antipatic. Trecut de cincizeci de ani, îndesat, scund, cu o coamă de păr blond spălăcit, pe cale să încărunțească, un picior țeapăn, cu a cărui rigiditate nu se poate obișnui, și îl târâie după el ca pe o greutate moartă, așa se prezintă Friedrich Rauch.

Alături de puștoaică se apropie de noi. Îmi spun că am fost bine inspirat când i-am luat-o înainte închiriind în ajun un avion pentru a ajunge la Tupinerapa. Suntem echipați ca pentru junglă: pantalon și cămașă leopard, cizme scurte, caschetă cu vizieră lungă, cuțit mare la centură, într-o teacă de piele. Eu am descoperit chiar un revolver cu țeava mâncată de rugină, pentru a cărui demontare și ungere mi-am pierdut o bună parte din noapte. Două cutii de cartușe completează arsenalul. Arma are o ușoară deviere spre dreapta, dar când știi acest lucru, e ușor să corijezi tirul.

Semănăm cu niște luptători de gherilă, astfel costumați. Pinuche e irezistibil! Capul lui cât un pumn, deshidratat, sub cascheta războinică îi dă aerul unui bătrân general chinez în retragere.

Am făcut cunoștință cu pilotul elicopterului reținut de Rauch. Un aventurier yankeu, al cărui

cazier juridic n-ar putea fi copiat, cu siguranță, pe spatele unui rulou de hârtie de tapet. Arată cumplit, băiatul. Un glonț i-a răvășit figura, zdrobindu-i o parte a maxilarului superior. Pe stânga are o gaură prin care vezi câți dinți i-au mai rămas în gură. Cavitatea, cu timpul, i-a strâmbat obrazul, mai ales că-i lipsește și o parte din nas. Pe vremuri, se mai întâlneau veterani din primul război cu un rest de față găurită, arsă, sfâșiată. Erau porecliți „mutre zdrobite”. Am cunoscut câțiva în familia noastră din Dauphiné, băieți care-și lăsaseră bucăți din trupul lor la Verdun sau Chemin des Dames. Mama îmi atrăsese atenția să nu mă uit la ei și eu mă forțam să privesc în altă parte; dar când ești un copil nu poți mima indiferența în asemenea cazuri!

Light, denumit Shark (rechinul) pentru că are dinții în vitrină, nu-i omul al cărui trecut să-l schimbi pe o mașină Ferrari, ultimul model. Lumini bizare îi însuflețesc privirea ca un scuipat dublu. E înalt, părul tuns perie, cu o barbă de o lună. Numai să-i vezi mușchii și-ți dai seama că sunt din duraluminiu. Dacă te pune naiba să ai un schimb de cuvinte cu el, poți să te aștepți la gesturi iremediabile!

A sosit de mai bine de o oră cu elicopterul lui de culoarea frunzelor de bananier și s-a îndreptat spre bar, călcând apăsat pe gudronul pistei. Fără a pierde o clipă, și-a administrat o tequila mentolată. Patronul, un indian care aduce cu prințul Charles când acesta va fi de șaptezeci de ani, îl cunoaște, fiindcă i-a lăsat toată sticla. Și pilotul a început s-o golească sistematic, fără grabă excesivă, dar cu hotărâre.

Atunci m-am apropiat de el.

„— Hello!”

„— Hello!”

Pe un american, din clipa în care i-ai servit acest cuvânt magic, îl poți întreba orice: religia, culoarea sutienului femeii lui, câți dolari câștigă pe an și dacă are una, două sau trei boașe.

„— Pe dumneata te-a angajat Rauch? mă informez eu”.

„— Exact”.

El nu întreba nimic. Vorbeam ca să vorbim, orice i-ar fi convenit. Atâta vreme cât dispui de o moacă bizară, atât de cumplit hârtănită, lași viața să-și urmeze cursul!

Am atacat sec cu două bancnote de o sută de dolari. Așa ceva face plăcere întotdeauna. S-a uitat la cele două hârtii puse pe tejgheaua de lemn, prost dimensionată. Tipul e demn, în pofida chipului său demolat de comando care atacă în zori.

„— Despre ce-i vorba?” mă întreabă el fără a pune laba pe hârtiile de culoarea pășunilor elvețiene.

„— Îl cunoști pe Rauch?”

„— Deloc”.

„— E un terorist de temut, care se ascunde în Brazilia ca să uite lumea de el”.

„— Ei și? Treaba lui”.

Pe el îl doare-n cot. Că lucrează pentru doctorul Petiot sau pentru maica Tereza, e același lucru.

„— Ce înțelegere ai stabilit cu tipul ăsta?”

„— Ești curios”.

„— Să presupunem că am motive serioase să fiu?”

Replica ar fi putut să-l vexeze, de aceea am rostit-o pe un ton poznaș, învăluindu-l într-un surâs seducător, că Rudolph Valentino s-ar fi scăpat în pantaloni.

Light – Rechinul își bea paharul și-i face semn indianului să-i umple din nou rezervorul.

„— Trebuie să execut o recunoaștere la joasă altitudine în regiunea Tupinasek, pentru a încerca să reperez epava unui avion de linie”.

„— Și cât încasezi pentru epopeea ta?”

„— Asta-i inchiziție?”

„— Dimpotrivă, tipule! Hai spune! Cât?”

„— Două mii de dolari U.S”.

„— Eu îți propun dublu, plătibili în avans ca să renunți la contract”.

Nu se ambalează. Nu știe ce-i cupiditatea.

„— Niciodată nu mi-am tras pe sfoară clienții”.

„— Atunci, hai să zicem că-ți dau patru mii de dolari ca să ne iei împreună cu Rauch și cu fata care-l însoțește. Aparatul dumitale are șase locuri, nu?”

„— Exact”.

„— Îi spui lui Rauch că suntem băieți din echipa dumitale, specializați în pădurea amazoniană și că trebuie să luăm și noi parte la călătorie”.

„— Pentru cine lucrezi, Francezule?”

„— Am încredere în dumneata, fac eu. Oamenii dintr-o bucată se recunosc imediat”.

Și-i scot legitimația de polițist.

Cuvintele mele îi merg drept la inimă.

„— Poate nu-i poți suferi pe copoi, Light, și atunci lasă-mă să-ți spun că eu nu-s ca toți ceilalți. Eu lucrez după capul meu: sunt propriul meu stăpân, după Dumnezeu, OK?”

Două secunde mai târziu își bagă în buzunarul ventral al combinezonului cele patru mii două sute de dolari, așezați între noi.

„— Cu ei parcă nu te mai simți așa singur, este?”

Nu râde, cu o jumătate de gură nu-i deloc comod!

•

Deci, Rauch și Marie-Laure se apropie, fiecare cu un rucsac de mici dimensiuni în spinare. Drăgălașa fetiță poartă o fustă pantalon, care poate fi ori foarte sexi ori foarte caraghioasă, depinde de damă. Pentru ea e foarte sexi. În completare, un tricou cu mâneci scurte și în picioare bascheți. Excitant, crede-mă.

Mă tem de reacția ei când va da cu ochii de noi, dar fata este o adevărată Jeanne d’Arc. Nicio tresărire.

Noi, cei trei copoi, ne aflăm în capătul opus tejghelei, ca niște subordonați supuși, care nu-și bagă nasul în treburile patronului. Spirit de mercenari, înțelegi?

Rauch îl vede pe „Rechin” și se apropie de el fără a-și reprima o grimasă de dezgust.

— Dumneata ești pilotul? întreabă el aspru.

Vorbește o engleză guturală. Voce metalică. Ticălosul, care s-a culcat cu puștoaica fără prea multe preparative!

— Exact! răspunde Light.

— Un accident de elicopter de-ai ajuns așa?

— Nu: un glonț menit să răpună un elefant; eram ghid de vânătoare în Africa și organizasem un safari pentru un fabricant de încălțăminte din New Jersey, care se credea Buffalo Bill!

— Putem pleca imediat?

— Totul e gata, merge și fata?

— Da.

— Nu ne așteaptă survolarea golfului Rio!

— Golful Rio n-ar interesa-o.

— Să nu-mi ziceți că nu v-am spus… Eu am cu mine băieții dintotdeauna.

Arată spre noi. Rauch pare nemulțumit, și-i spune:

— Nu era prevăzut în program!

— Echipa mea e întotdeauna prevăzută în program, când îmi asum o asemenea misiune, tranșează Rechinul. Cum vă închipuiți că am arăta în „Infernul verde” cu fetița asta dacă am face o pană?

— Nu-ți merge bine mașinăria?

— Ba da, domnule Rauch, dar nu întotdeauna și viața! Trebuie să fii precaut. Ori mergem cu băieții mei ori anulăm călătoria.

— Cine-s indivizii ăștia? bombăne Rauch, aruncându-ne o privire ca cea pe care o rezervi unui rahat de câine în care ai călcat.

— Niște duri: toți trei canadieni! Pădurea n-are secrete pentru ei!

Rauch ridică din umeri, învins de autoritatea lui Light-Rechinul.

— Să mergem! face el cu asprime.

— Cu mine, plata se face în avans, îi răspunde Rechinul pe același ton.

•

Elicopterul, de fabricație americană, e burduhănos ca un broscoi. Are trei locuri în față și trei în spate.

Înaintea îmbarcării, am o scurtă convorbire, dar eficientă, cu Bérurier, apoi cu Light, și ne instalăm în următoarea formație: în față, pilotul, *of course,* alături de Béru și Rauch. În spatele elicopterului, Pinaud, Marie-Laure și eu avându-l în față pe Rauch.

În barul aeroportului, austriacul și americanul au examinat harta acelor meleaguri. Rauch s-a înarmat cu un maximum de informații privitoare la locul prăbușirii avionului; Light a făcut același lucru în ceea ce-l privește. Și-au confruntat datele și au delimitat o zonă de survolare pentru a circumscrie cercetările.

Și atunci, gata, perfect, paletele își fac meseria, motorul toarce rotund și marea de clorofilă începe să vălurească sub noi.

Foarte preocupat de harta lui, Rauch nu scoate o vorbuliță. Nici pilotul care, la rândul lui, își privește frecvent planul de zbor. Pinaud doarme, Béru râgâie, Marie-Laure îmi mângâie coapsa ușor, ceea ce mă lasă de marmură (un caz rar pentru mine)[58] fiindcă „fata nu mă mai inspiră”. Faptul că ea s-a culcat cu banditul, îmi taie apetitul. Puștoaica asta n-are decât o idee în căpșorul ei adorabil: să reușească. Ar face orice, inclusiv și-ar închiria popoul. Pentru ea curajul și supunerea nu sunt antagoniste.

Deși încărcat la maximum, elicopterul zboară cu viteză pe deasupra arborilor compacți. E superbă o pădure, dar eu o prefer pe cea de la Fontainebleau. Aici te înfricoșează, și doar o survolăm. Sunt

convins că dacă m-aș deplasa printre trunchiuri de copaci, liane și plante exuberante la demență, aș deveni brusc claustrofob.

Navigăm vreo douăzeci de minute pe deasupra mării vegetale. Soarele pare imens. E spre stânga aparatului când ieși din gara Saint André-le-Ga. Se simte bine. Un ou pe farfurie depus de o găină cu găoaza neatrofiată.

— Bun, suspin eu, cred că e în regulă.

Cred, deoarece cu agilitatea unui hoț de buzunare am subtilizat revolverul purtat de Rauch la brâu și i-am tăiat cu lama briceagului, mai ascuțită ca vocea lui Alfred Rocard, centura de siguranță.

— *Do you* parlești franțuzește? îl întreabă Béru care până acum n-a suflat o vorbă.

— Da, de ce? întreabă banditul.

— Biscot avem de discutat. Amicul meu din spate o să-ți pună niște întrebări la care trebuie să-i răspunzi.

Rauch e genul de aventurier mereu în gardă. Într-o străfulgerare se prinde că ceva nu-i în regulă și-și duce mâna la compostor.

— Nu-l mai căuta, fac eu, înfigându-i țeava în ceafă, e la mine. Ești gata? îl întreb pe Gras.

— Sigur, tipule!

Își strecoară mâna pe la spatele lui Friedrich Rauch și-l apucă de cureaua de piele.

— E în ordine, mă anunță el.

Suntem sincronizați formidabil, Grasu și cu mine. Dintr-o mișcare, trag ușa, iar Bérurier îi face vânt afară vecinului său, îmbrâncindu-l cu fundul. Surprins, celălalt e brusc dezechilibrat și iată-l atârnând în gol, dar susținut de pumnul de fier al lui Alexandre-Benoit. Deși tare la fiert, banditul urlă cât îl ține gura, cu atât mai mult cu cât suferă de amețeli. Ce părere-ți faci? să atârni în gol la patru sute de metri altitudine, având ca singur punct de sprijin o mână de catcher în turul pantalonilor, nu-i o fericire prea mare!

Surprins, deși îl avertizasem că s-ar putea să aibă loc numere de acrobație în timpul zborului, Rechinul ne previne placid:

— Vedeți că n-are parașută, băieți!

— Nu-ți fă probleme, Light, l-am scos afară doar ca să respire aer curat.

— Oh! Dacă-i numai pentru tratament…, oftează americanul flegmatic, continuându-și pilotajul.

Mă aplec deasupra lui Rauch. Aerul rece, la această altitudine, îmi biciuie fața.

Cum omul nostru continuă să urle, îi strig:

— Ține-ți gura aia blestemată, Rauch! Am să-ți pun o întrebare: una singură, pentru moment, mai târziu, vom vedea… Dacă-mi răspunzi corect colaboratorul meu te aduce sus. Altminteri continuăm experiența. Ne-am înțeles?

Urlă un „da” cum n-am mai auzit niciodată. „Daaaaaa” plin de groază, de hohote de plâns, de furie, de smiorcăieli…

— Ai pus la cale expediția asta pentru a găsi ce-ți aducea Elsa Braker. E o acțiune fără sens, disperată, aș zice; pentru că ai îndrăznit s-o întreprinzi, înseamnă că miza are mare importanță. Despre ce-i vorba?

— Despre o armă cu unde ucigașe! răspunde el. Ridicați-mă!

Știi de ce Antoine ăsta e de neînlocuit? Adevărul e evident: pentru că nu mai găsești altul ca el! Să luăm cazul de față: răspunsul e plauzibil. Dar eu, știi ce-i obiectez? Că-i din cale afară de plauzibil! A dat drumul la bucățică cu o promptitudine suspectă.

— Rauch! îi strig eu cu mâinile în cornet. Ai drept la un ultim răspuns. Dacă e la fel de prost ca primul, ai să guști deliciile unui parașutism fără parașută. Aștept!

Acum, l-am învins. A avut curajul, în situația lui catastrofală, să lupte cu disperare pentru salvarea onoarei, mințind, dar acum, funia a ajuns la par.

— E vorba de un plan de atac fulger împotriva Israelului executat de coaliția unor state arabe.

— De ce ți l-a adus ție, de vreme ce te ascunzi în plină Amazonie?

— Ridică-mă și-ți dau toate amănuntele. Mi-ai promis!

— Exact, îi spun. Ridică-l, Grasule!

— Am înțeles! strigă superputernicul, dar trebuie să mă ajuți să-l țin pe scaun, în timp ce-i bag picioarele; cu proteza lui nu se poate ajuta singur. Of, fir-ar să fie!

— Ce s-a întâmplat? mă interesez eu, pentru că cele o sută zece kilograme ale lui blochează toată ușa.

— Uite asta! face el. Vezi ce s-a întâmplat?

Se întoarce brusc eliberat, balansând cureaua de piele roșcată a lui Rauch, a cărei cataramă de alamă a cedat sub greutatea posesorului. Privesc pe geam. Dedesubt, Friedrich se prăbușește răsucindu-se și încercând să înoate în spațiul prin care reușește să se deplaseze, ceea ce trebuie că-i dă speranțe. Dar, cred că ești la curent cu problema atracției terestre, nu? Mai rău o să fie cu căzătura! Elicopterul își urmează drumul, sfârșitul traiectoriei lui Rauch îmi scapă.

Béru, gânditor, se așază în postură de călător.

— Și Rauch? întreabă Rechinul.

— A ratat o treaptă, răspunde Béru.

Marie-Laure refuză să înțeleagă. E lividă, iar buzele ei strânse par din piele tăbăcită.

Nu-i în stare decât să bâiguie, agitându-și capul:

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

— Ai rămas văduvă! îi răspund cu destul cinism, trebuie să recunosc.

Ah, gelozia, acest șancru al sufletului!

Light își consultă altimetrul.

— O sută douăzeci de picioare. Având în vedere cât e de gros frunzișul, s-ar putea să nu fi murit.

— Trebuie să coborâm! îi spun eu.

Rechinul rânjește de parcă ar fi Mephisto în Faust.

— Ascultă, copoiule, îmi ceri imposibilul. Pe o distanță de kilometri pătrați e cu neputință să găsești un loc cât suprafața unei mese de biliard ca să așezi aparatul.

Scoate niște drajeuri de chewing-gum cu mentă dintr-un buzunar al bluzonului și începe să rumege, ceea ce a fost dintotdeauna ocupația principală a vacilor și americanilor.

Sunt zile cu și zile fără.

Precum și zile în care norocul și ghinionul merg mână în mână, astfel încât se prezintă când unul când altul.

După sumbra căzătură a lui Rauch, iată că seninul vine să bată la ușa destinului nostru. După o oră și jumătate de zbor, deodată pilotul nostru o face pe musul lui Cristofor Colombo. Băiețandrul de pe caravelă striga „Pământ! Pământ!” Rechinul se mulțumește doar să declare foarte sobru:

— Acolo: drept înainte.

Cei doi duri nu se înșelaseră în calculele lor! Un spectacol uluitor ca o pictură de Roland Cat! În codrul ca o catedrală, o gaură neagră. Răzbind din ea, se ridică un monument de aluminiu argintiu, foarte înalt și purtând culorile companiei Varig!

Elicopterul se îndreaptă într-acolo ca un țânțar în fundul unei babe care-și bronzează celulita.

Trecem pe deasupra și ne învârtim în cerc. Se zăresc scaune de avion dislocate, bagaje împrăștiate, haine spânzurând prin copaci.

— *Well*! strigă Light bucuros. Când s-a zdrobit și a luat foc avionul ne-a amenajat o strașnică pista de aterizare!

Nu-i trebuie mult tipului ăstuia ca să se simtă fericit.

CAPITOLUL XXIII

VASAL: om cu obligații stricte
față de suzeranul său

Aterizăm cu grația unei frunze moarte. Un as în ale pilotajului, Rechinul, aparatul lui abia dacă se zgâlțâie ușor când atinge solul.

De cum deschidem ușa, miasme deloc îmbietoare ne agresează: mirosuri de materiale sintetice arse, de carne friptă sau în plină putrefacție, de cherosen răspândit.

Spectacolul care ni se oferă, frizează oroarea (ar fi trebuit să scriu „se învecinează" cu oroarea, parcă ar fi sunat mai literar). În ciuda curajului ei, Marie-Laure își acoperă ochii, ceea ce constituie un aranjament foarte provizoriu cu sensibilitatea ei.

Light îmi spune arătându-mi rămășițele claie peste grămadă ale avionului, scaunelor, bagajelor:

— Vezi toate astea, copoiule? Peste două luni vor dispărea: pădurea va înghiți totul; încă de pe acum cadavrele au fost digerate, nu mai există. Ei bine, plantele se vor ocupa de restul; vor frânge ceea ce a mai rămas cum își încolăcește un boa prada. Nimic nu poate fi mai expeditiv ca natura. Nimic mai implacabil.

Îmi arată vestigiile.

— Sperи să găsești ceva printre gunoaiele astea calcinate?

La drept vorbind, nu mai sper nimic în fața realității. Fac o mutră mai mult decât sceptică.

— Ce contezi să descoperi, unde s-ar putea găsi? urmează Rechinul cu gura lui ca o vitrină care te face, într-o măsură, să te gândești la catastrofa din jur.

— Nu mai știu nimic.

— Asupra unui pasager? Printre bagaje?

— Habar n-am, sincer vorbind.

— Ascultă, copoiule, să lăsăm visele. Ce vreau să-ți spun i-am spus-o și tipului căruia i-a scăpat piciorul de pe treaptă mai adineaori. Când un reactor explodează, tot ce conține, persoane sau bagaje, se risipește în natură pe zeci de kilometri pătrați. Îți imaginezi un semănat ca ăsta în Amazonia? Un cadavru ici, o valiză colo, înghițite de hățișuri și devenite „inaccesibile”. Repet: inaccesibile! Să fi fost papa sau regina Elisabeta la bord și tot s-ar fi renunțat la recuperarea lor. Marea o poți draga, pădurea, ba!

„Întâi idiotul ăla de Rauch care se încăpățâna, susținând că era important și, dacă n-o să meargă de data asta, va întreprinde o nouă expediție, mai târziu! Și acum dumneata, director de poliție? Am citit bine, nu? E director de poliție și-și închipuie că o să recupereze un nu știu ce, când ar fi imposibil de recuperat până și un avion intact. Doamne, că mulți scrântiți am mai întâlnit în afurisita mea de viață! Bun, acum treceți la treabă, camarazi, eu vă aștept acolo. Și fiți atenți unde puneți piciorul fiindcă sunt tot soiul de șerpi: mari, mici, veninoși, inofensivi”.

După care își închide gura (dacă îndrăznesc să zic așa, ea fiind spartă). Se uită peste umărul meu. Mă întorc și eu și zăresc o fetiță de origine probabil indiană, slăbuță, galbenă, cu păr lung încâlcit, îmbrăcată într-o rochie de mătase garnisită cu perle, stând îngenunchiată în fața unei valize fărâmate.

E în gardă, gata s-o zbughească.

— Să nu faci niciun gest, mă sfătuiește Light. Trebuie să-mi ascund fața, altminteri aș putea s-o sperii și ar fugi.

Se întoarce cu spatele și începe să scoată niște sunete cântate, care nu par s-o îmblânzească pe adolescentă, dar cel puțin n-o mai sperie. Fata n-ar obține un premiu de frumusețe nici măcar la categoria „necultivat”. E dotată cu buză de iepure, care o face să aducă vag cu Rechinul și cu o

eczemă urâtă în plăci, fața ei fiind constelată de puncte în descuamare, datorate unei exfolieri ale epidermei sub formă de coji, cum îmi explica într-o zi un gunoier arab, suferind de aceeași boală.

— Ce face? mă întreabă Light.

— Nimic: se uită la elicopter.

— Ne crede marțieni. Spune-i domnișoarei care te însoțește să-i murmure „Keramok bistrak" de mai multe ori, apropiindu-se fără grabă de ea.

— Am auzit, declară Marie-Laure care se afla pe lângă noi.

Îi zâmbește fetiței și se apropie de ea cu brațele întinse repetând „Keramok bistrak, keramok bistrak".

— Ce înseamnă asta „Keramok bistrak"? îl întreb pe nerăsuflate.

— *Eu sunt prietena ta*! E în dialectul din împrejurimile Tapinasek-ului. Abia dacă știu și eu vreo douăzeci de cuvinte!

— N-ar ajunge să susții o conferință, Light.

Urmărim misiunea de „domesticire" desfășurată de tânăra ziaristă. Rezultatul e indecis. Când se apropie prea mult de indiancă, aceasta se trage înapoi cu o mișcare speriată.

— Știu ce trebuie! face deodată Light.

— Ce?

— Mica franțuzoaică e prietena ta?

— Da, mai mult sau mai puțin.

— Fă dragoste cu ea și totul va merge bine. Indienii din Amazonia sunt sensibili la actul sexual și fraternizează cu ființele care se împreunează. Îmi aduc aminte că într-o zi, doi dintre camarazii mei de arme, care se rătăciseră și s-au văzut încercuiți de indieni războinici, au fost nevoiți să se sodomizeze pentru a convinge tribul de bunele lor intenții.

— Dumnezeule, îi spun, eu sunt mai curând genul intelectual, nu cred că-s reunite condițiile pentru a copula printre ruine și de față cu spectatori.

În clipa aceasta, din sânul pădurii izbucnește un țipăt mare, modulat.

— O pasăre?

— Da' de unde! îmi răspunde aventurierul. Un bărbat!

Nici nu și-a terminat bine spusele și indianca emite un strigăt de răspuns, destul de asemănător cu primul.

— Grăbește-te cu amorul, bătrâne, mă presează Rechinul; sosește lume.

— Cu cât mă îndemni mai mult cu atât mă simt mai incapabil să trec imediat la acțiune, deși viețile noastre sunt în joc.

Conciliabilul nostru i-a atras pe ceilalți doi bărbați, care se pun la curent.

— Nu-ți mai bate capul, tranșează Béru, mi ți-o aranjez eu pe metresa ta; cu procurerație, natürlich, ca să nu-mi iei în nume de rău intențiile!

Marie-Laure, care a urmărit aceste dezbateri ieșite din comun, cu o atitudine plină de abnegație se dezbracă în pielea goală, își întinde hainele pe jos ca să facă un soi de culcuș și așteaptă supliciul tragerii în țeapă!

— E o nebunie, strig eu. Habar n-ai ce dimensiuni are Bérurier: o să te eventreze, urangutanul ăsta.

Béru și-a dat jos bermudele și slipul, mădularul lui fiind de pe acum gata de acțiune, cu volumul maxim, casca strălucitoare, vena albastră proeminentă ca o iederă bătrână și bursele păroase pregătite pentru însămânțare.

— Va fi un carnaj, profetizez eu.

— Nu-ți fă griji, mă liniștește Alexandre-Benoit. Sunt convins că fetița ta o să-și închipuie că-i cât un dovlecel în floare; nu-i așa, păpușo? Vrei să începem printr-o pregătire prea-labilă? Nu există nimic mai bun ca uleiul de limbă pentru plonjarea unui cuirasier!

Se apucă să pună în practică ce-a preconizat. Copila plină de eczemă iese din desișul copacilor

și se apropie pentru a admira. Nu cunoștea această metodă, pe care Cristofor Columb n-o adusese printre bagajele lui, dar își spune că nu se poate să fie lipsită de interes, judecând după strigătele de încântare ale frumoasei demoazele.

În această clipă, un al doilea personaj amazonian își face apariția. Un om mărunt, cu părul lung și unsuros. Poartă chipiul comandantului de bord al companiei Varig, agrementat cu o pană de condor! Nu i se văd ochii fiindcă, în afara faptului că-i are îngușți din născare, trebuie că-i complet miop.

După un moment, Grasu își termină pregătirile pentru a-i introduce domnișoarei Pantamousson racheta lui sol-sol.

Pe moment, când stai și te uiți la tânăra asta fragilă și la mădularul monstrului, îți spui că o asemenea acuplare e de neimaginat. Dar indulgența naturii e nelimitată. Enormul raton se străduie, se forțează, gâfâie, conjură, încurajează. Piatra lui de moară dă asalturi rezonabile. Și PROGRESEAZĂ! Victorie răbdătoare, îndărătnicie răsplătită! Partenera lui acceptă cu o abnegație hotărâtă cazarea unui locatar atât de disproporționat.

Și în fine, miracolul se produce. Fiindcă dificultățile rezidă doar la intrarea în tunel. Cum spune o vorbă: „Când trece capul, restul îl urmează”. O dată pătrunși primii centimetri, ceilalți treizeci și cinci defilează cu arma pe umăr pe cântecul *Sambre et Meuse.* Miss are parte de o fericire fără alte asocieri (de fapt cu ce-ai fi vrut să fie asociată?).

În delir, își urlă plăcerea sălbatică.

— E dată naibii, muierușca, nu? mi se adresează pilotul. N-ai fi zis judecând după cum arată.

La sfârșitul superîmbrățișării și în vreme ce preafericita și arhicopleșita Marie-Laure zace fără suflare pe jos, bătrânul indian, ținând fetița de mână, se apropie executând plecăciuni supuse. Ia

uite, sălbatica are un picior bont, nu observasem de la început. Vin amândoi spre Béru, se prosternează în fața augustei lui ustensile care continuă să se miște ca gâtul unei broaște țestoase pe arcuri, fiindcă atunci când Grasu face dragoste pe fugă depune armele cu o infinită încetineală. Bătrânul cu pana de condor rostește silabe care n-ar fi lipsite de interes o dată traduse.

— Light, înțelegi ce tot bolborosește ăsta?

— Își oferă fiica în chip de ofrandă grasului; trebuie să se execute, altminteri indianul se va simți jignit.

Îi traduc lui Béru.

Acest model de salariat ia partea bună a lucrurilor.

— Jockey, face el, câteva mângâieri acolo, treacă de la mine. Dar să nu-și închipuie Mistress că am să stric orzul pe gâște, îmi place să iau gustări, dar nu și să mănânc, sunt prea delicat pentru așa ceva.

Al doilea lui exercițiu nu-i unul autentic. Chiar de la început Alexandre-Benoit exclamă:

— Ia spuneți, băieți, sunt elefanți prin Mazonia asta? Fiindcă, judecând după fanta acestei păpuși, dacă n-a deflorat-o un elefant a făcut-o o ustensilă de foraj petrolier. Intru ca într-o moară!

Curajosul se pune pe treabă, fără să trișeze, spre marea bucurie a bătrânului indian, care își manifestă recunoștința prin mii de demonstrații fraterne.

Când acestea se domolesc, îl rog pe Rechin să-l întrebe pe demnul tată în legătură cu accidentul de avion. Începe între ei o conversație lungă și hurducăită, întreruptă de gesturi și onomatopee. După o bucată de vreme, indianul îi face semn pilotului să-l urmeze și-l trage în pădure într-un loc de unde îi arată ceva care seamănă cu un cuib mare printre crengile unui arbore tropical. Privind mai cu atenție, ai putea să-ți dai seama că-i vorba de un scaun de avion. Rechinul, în ciuda obișnuitei lui

stăpâniri, scoate niște exclamații care amintesc de păsările de mare, zburând în urma unui pachebot de linie pentru a termina resturile de pateu de ficat, inimi de somon, fileuri cu piper, flancuri cu mere, homari termidor, cotlete de miel, orez cu vițel, ciulama ca pe vremuri, caviar, pere și alte produse bogate în calorii.

— Light, care-i rezultatul discuției și ce anume motivează surpriza dumitale așa de puternic exteriorizată?

Rechinul îmi rezumă:

— Într-o noapte, indianul, care locuiește la o distanță de vreo sută de aruncături cu săgeata de aici, a auzit cum s-a zdrobit avionul. În zori incendiul încă mai persista și o coloană de fum urca din pădure. Urmat de fiica lui, drăgălașa Amor-primăvăratic, a venit la locul catastrofei. Nu mică i-a fost uimirea când a auzit gemete și a descoperit o pasageră, încă în viață, în frunzișul acelui arbore gigantic. Femeia avusese parte de o căzătură de la zece mii de metri, legată de scaunul ei. Căderea asta înspăimântătoare a fost amortizată de ramurile uriașului copac și a scăpat de asfixiere datorită altitudinii. Formidabilă constituție!

„Cu ajutorul micuței Amor-primăvăratic, care e agilă ca o maimuță, au reușit s-o coboare pe norocoasă dintre crengi. Pe urmă, au confecționat o targă improvizată[59], pentru ca tatăl și fiica s-o poată căra pe rănită… Fracturile ei sunt nenumărate: brațele, picioarele, totul e fărâmat. I-a făcut niște atele ca s-o vindece, i-a aplicat pe tot corpul, care-i o rană, o alifie inventată de o mătușă bătrână, Candelă-stinsă. Femeia nu și-a recăpătat cunoștința, deși uneori pronunță niște cuvinte, după cum i se pare lui”.

Iar eu, când aflu toate astea, mă simt brusc transportat de o certitudine extraordinară. Cu violență, cu îndârjire; subconștientul îmi strigă că această supraviețuitoare a catastrofei, cum s-ar grăbi să-și titreze articolele confrații mei de la

Paris Match, nu poate fi alta decât Elsa Braker. Ar părea *too much*[60]. Lipsit de sens!

Dar am de gând să-ți catapultez în plin cadru dovada prin absurd: „Aș fi scris eu toate cele precedente dacă ar fi fost vorba de altcineva?”

CAPITOLUL XXIV

CONCLUZIE:
parte care termină un discurs, o scriere

Light ar fi vrut să rămână lângă aparat, în vreme ce noi l-am însoți pe indian și pe curvulița lui. O decizie legitimă. Dar eu mă opun.

— Nu se acceptă, bătrâne. Să presupunem că te apucă un dor de casă și pleci fără noi; existențele noastre ar fi condamnate pentru că n-am mai reușit niciodată să ne reîntoarcem la lumea civilizată.

Light clătină din cap:

— Drept cine mă iei, copoiule?

— Drept un om, Light, exact drept un om. Situația e mult prea dramatic de importantă ca să-ți acord încredere.

— O.K! atunci ne întoarcem imediat și n-ai decât să revii aici cu altcineva.

— Cu altcineva n-aș mai fi sigur că regăsesc locul.

Ca de atâtea ori, taica Pinuche soluționează diferendul.

— Dragă domnule pilot, atacă el, suntem între oameni serioși, atunci să nu ne înecăm în discuții sterile. Iată ce vom face: vă dau cinci mii de dolari, vă închideți aparatul cu cheia și o păstrați în buzunarul dumneavoastră. Eu voi aștepta aici să vă întoarceți, supraveghind elicopterul și toată lumea va fi mulțumită.

Mai mult decât momeala cu banii, tonul Ruinei e cel care-l convinge pe Rechin. Încă nu l-am auzit vorbind pe bunul Dumnezeu, dar sper să mi se întâmple într-o bună zi, cu toate astea sunt convins că Atotputernicul trebuie că are vocea lui Pinuche.

Rechinul a zâmbit cu gaura lui din mijlocul feței:

— O.K.! *Old man*![61]

Bagă banii în buzunar și plecăm în șir indian prin „Infernul verde”.

•

La domnul Condor-chioru nu-i *Royal Monceau*, ci o colibă mai curând austeră, cu niște paturi ca vai de lume, o vatră improvizată, cutii goale servind de farfurii și pe urmă, cred că asta-i tot.

În pragul castelului, două femei așteaptă întoarcerea stăpânului: Candela-stinsă, bătrâna lui mătușă centenară și Cur-demolat, nevasta legitimă, numită astfel de când un somn vorace i-a mâncat fundul (în sensul necurat al cuvântului) în timpul unui scăldat cu ghinion.

Aceste dame erau urâte ca un coșmar provocat de vizitarea expoziției lui Jérôme Bosch sau de o indigestie cu pește prăjit acoperit de parmezan topit[62].

Condor-chioru a cuvântat. Femeile s-au ridicat și ne-au oferit niște pupicuri dulci de forța 5 pe scara pompierilor din cazarma Champerret. Cum suntem în pană de haleală n-am vărsat, ceea ce nu înseamnă că nu ni s-au întors mațele pe dos.

În cele din urmă, am pătruns în coliba unchiului Tom Awack, iar eu am avut aproape certitudinea, descoperind-o pe Elsa, că cerul îmi este binevoitor.

Ce traiectorie absurdă! Ce formidabilă obstinență! Ah! fii puțin mândru de tine, modestule San-Antonio! Mereu atât de eficient și așa de rar acoperit de glorie.

Da, ea este aici, nemțoaica teroristă. Într-o stare jalnică, îți spun: o tumefacție generală, carnea învinețită sau însângerată, părul smuls de pe o bună parte a capului, nasul gros ca cea mai mare trufă a prietenului meu, restauratorul Lasserre, și complet negru, ochii injectați, membrele vizibil prost cârpăcite de bietul Condor, care nu numai că-i indian dar mai e și chior ca două cârtițe.

Le-am spus însoțitorilor mei să mă aștepte afară (de fapt, mă tem de prezența puștoaicei: e ziaristă, iar eu poate voi afla ceva de o importanță

excepțională) și mă așez turcește în fața prețului ei.

Încep într-o notă minoră:

— Cum te simți, Elsa?

No răspuns. Nicio reacție.

Nu îndrăznesc s-o ating fiind zdrobită și carne vie din cap până-n picioare. Fir-ar ea a naibii! În fine am descoperit-o, ticăloasa! E aici, în fața mea. Trebuie să-mi încredințeze secretele ei! Am doar o carte de terminat! N-am făcut atâta drum, n-am înfruntat atâtea pericole numai ca s-o privesc în rolul ei pasiv din „Mor cu fiecare răsărit de soare”!

— Elsa, sughiț eu de câte hohote disperate am îngrămădit între omușor și vălul palatin. Elsa, am venit să-ți vorbesc despre Hans! Îți amintești de Hans Scheunburger, camaradul tău?

Aceeași tăcere și inerție. Încep să-mi dau pumni în cap, moral. Îi vorbesc în franțuzește acestei femei aproape inconștiente. Când ești în starea ei, dacă mintea îți mai poate capta cuvintele, acestea trebuie să fie pronunțate în limba ta de origine, nu? Încep să vorbesc, așadar, în cea a lui Goethe:

— Frau Elsa…

Și acum, crede-mă, sau du-te să te sodomizeze un armăsar de prăsilă, se zărește un soi de reacție în regiunea pupilelor. Să fie doar o părere?

— Am venit să-ți vorbesc despre iubitul tău Hans, repet eu. Hans Scheunburger! Hans! Hans!

Se ridică o pleoapă și încă una.

— Mă auzi? Dacă da, închide ochii.

Își închide ochii. O Doamne, ce infinită recunoștință îți datorez! Am să rostesc de cincizeci de ori *Tatăl nostru*! Și chiar am să mă duc la *Lourdes*[63] pe jos. Și, o dată ajuns acolo, mă voi ocupa de cei grav bolnavi; am să-i cufund în apa făcătoare de minuni, am să-i spăl, am să le ling degetele picioarelor, chiar și fundul dacă așa ceva le-ar aduce o ușurare.

— Elsa, îți mai amintești de Paris?

Mi-am lăsat mâna pe fruntea ei relativ intactă, ca pentru a-i capta gândurile care i-ar putea veni și, într-un suprem efort mental, cele pe care le-a avut înaintea accidentului.

Mi se întâmplă să intru în transă, știi asta? Să hoinăresc într-o a patra dimensiune în căutarea adevărului, care altminteri mi se întâmplă să-mi treacă pe sub nas!

Reconstitui printr-un simplu efort de concentrare, ceea ce nu știu. Mă exprim într-o germană modernă și într-un stil telegrafic, care îmi convine.

— Hans și cu tine, agenți internaționali, lucrați pentru arabi. Recent ați reușit o lovitură supermagistrală: ați pus mâna pe un plan de intervenție iminentă împotriva Israelului. Din păcate, pentru voi, ceva n-a mers bine și amicii voștri arabi v-au luat urma pentru a recupera prețiosul document. V-ați grăbit atunci să intrați în contact cu guvernul israelian pentru a negocia vânzarea acestui document capital. Dar evreii nu-s copii naivi. Informați asupra existenței unui asemenea plan, intenționează să-l obțină fără tranzacții financiare, serviciile lor de informații fiind printre primele din lume. Așa că v-ați aflat amândoi, tu și Hans, cu o dublă armada pe urmele voastre.

Mă întrerup, crezând că percep un cuvânt.

E vorba de o singură silabă eliberată într-un suspin: „Hans”. Ar putea fi interpretat ca un vaiet, ca un geamăt inconștient.

Îmi urmez autopovestirea, pe care o inventez după cum îmi dictează imaginația, sprijinindu-mă pe perspicacitatea subconștientului și pe informațiile de care dispun; tot așa păianjenul se deplasează pe firul secretat de el.

— La Paris, ați pus la cale o altă afacere, mai clasică. Cu complicitatea lui Antonin Petsek v-ați însușit teribila armă cu unde a profesorului Raspek, care tocmai îi sporise eficacitatea. Fiind

prietenul intim al fizicianului, acest furt n-a reprezentat o problemă pentru ziaristul ceh, iar el ținea să-l elimine pe savant înainte de a fi descoperită fapta lui, pentru că, în caz contrar, bănuielile s-ar fi îndreptat asupra lui. Pentru asta, cei trei organizează un atac la *Marius și Jeanette,* unde Premiul Nobel, pasionat după fructele de mare ca toți continentalii, trebuie să cineze. Ați ales ca punct de observație apartamentul colonelului Casimir Lemercier, îl invadați și, pentru a suprima un martor incomod, decideți să-l înecați în cadă, lăsând să se creadă că a suferit o criză cardiacă.

„În acest moment, cineva sună la ușă. E bătrâna portăreasă a imobilului, numită astfel înainte de a i se acorda într-o zi titlul bine meritat de „suverană a blocului". Cum e întâmpinată de niște străini care o înhață, bunica Cerber se sperie, i se face frică și vrea să bată în retragere. Două labe peste bot, și bătrâna cade! Câțiva oameni, jos în stradă au rugat-o să viziteze fiecare apartament ca să vadă unde se află un trio compus din doi bărbați și o femeie. Atunci, ți-ai dat seama că ați încurcat-o, Elsa, și ați întrebat-o pe unde s-ar mai putea ieși din bloc. Ea v-a arătat portița situată la mansardă și care dă într-o terasă. Drept mulțumire, o omorâți și o ascundeți în pat".

Mă aplec asupra rănitei: nu mă mai aude. E într-o stare de inconștiență comatoasă, care nu prevestește nimic bun. De fapt, ce-ar mai fi de spus?

Atât doar că Sana s-a lansat. Simte nevoia să depene ghemul până la capăt. Fără spectatori? Treacă de la el: va aștepta singur sfârșitul filmului!

Unde am rămas?

— Oh! *yes*: bătrâna portăreasă asasinată. Se întorc în sala de baie, și aici care-i noutatea? Colonelul, care n-a fost înecat cum trebuie, a scos plăcuța de deasupra căzii și cere ajutor prin acea deschidere. Bătrânul vicios (majoritatea

pensionarilor ajung așa) a descoperit acest șiretlic în complicitate cu vecinica târfuliță ca să se poată uita prin gaura din perete. Ea îi derula un cinema cochon, pe care el îl trăgea în poză, pentru a-și înveseli mai apoi serile de văduv.

„De altfel, dragul de el și-a făcut și un album să-l răsfoiești pe nerăsuflate!”

„Din acel moment, totul se derulează foarte repede pentru Hans și Elsa. Minutele lor sunt numărate. Colonelul fiind mort, Scheunburger trece în salon și, pentru că Petsek, îngrozit de cele două asasinate și terorizat de prezența „celorlalți” la parterul blocului, se declară forfait, îl strangulează. Apoi, pune mâna pe arma cu efect întârziat și-l ia la ochi pe moș Raspek, cât era el de premiul Nobel, și care moare ceva mai târziu de un așa-zis atac de cord.

„Făcând aceasta, mă zărește. Îți dai seama că un hipercampion al crimei ca el îi cunoaște pe clasici, Santantonio făcând parte dintre ei. Atunci îi vine ideea să-mi telefoneze. Intenționează astfel să creeze o diversiune în raport cu echipa de arabi sau israelieni care-i încercuise. Își spune că, intrigat, îmi voi părăsi stridiile și mama și voi începe să adulmec prin sector. Numai că eu voi reacționa ceva mai târziu. Destinul”.

„În vreme ce Hans operează în apartament, Elsa se duce la vecini. Are cu ea fotografiile compromițătoare luate de Lemercier dezvăluind intimitățile profunde al madamei. Șantaj. Frumoasa Nathalie e antrenată vrând nevrând în această aventură murdară. Pentru a-i ogoi conștiința, Elsa îi dă un teanc de dolari apoi, față de iminența pericolelor îi ordonă să ascundă faimosul plan, obiectul acestei întregi afaceri încurcate. În felul acesta, dacă vor fi prinși, Elsa și Hans al ei, vor avea o monedă de schimb pentru a-și negocia pielea.

„Temându-se pentru viața ei, coana Masturbeaux intră în combinație, ajungând chiar

să agațe un anunț pe ușa bietei madam Macahuète, așa de cumsecade, cu pisicile și varicele ei”.

„A avut nevoie de mult curaj pentru a acționa fără să fie reperată de blestemații care pândeau la ieșirea din bloc”.

Ia te uită, bag de seamă că de la o bucată de vreme am început s-o dau pe franțuzește. Teribilă mai e și limba maternă: pune stăpânire pe tine pentru totdeauna.

— Mă auzi, Elsa? Îți vorbește Hans! Hans! Marea ta dragoste.

O șoaptă a instinctului, dar care conține cuvântul „dragoste” în germană, pun pariu pe bursa mea stângă: cea care atârnă mai jos, fiind mai grea.

— Ați părăsit locul pe acoperișuri, lăsând cu bună știință pușca. Sacrificiu util, pentru că ea va dezorienta și poliția franceză și urmăritorii din Orientul Mijlociu, concentrând cercetările pe pista Petsek.

„Aveați întâlnire a doua zi cu Seminal Tabriz la *Relais du Val Fleuri* pentru a-i livra arma. Cum trebuie să vă dea o sumă mare de bani, i-ați telefonat că-l puneți la curent că o piedică momentană amână predarea ei, dar că-i veți pune la dispoziție superactivorul, piesă cheie a mașinăriei.

„Tabriz a venit să ia obiectul dar, „a uitat” să lase banii. Șef al unei rețele secrete de arabi în Europa, era la curent cu trădarea voastră. Pun rămășag că un comando fusese trimis la Val Fleuri, dar a fost nevoit să se retragă când a descoperit că poliția încercuise hanul”.

Urât mai pute în bordeiul ăsta! Trebuie să ai o sănătate de fier ca să poți trăi într-o gaură așa mizerabilă.

— Elsa, ești o femeie extraordinară. Ai reușit după ambuscada la han să recuperezi blestematele alea de documente de la familia Masturbeaux, să-i lichidezi și să-ți iei zborul! Ghinionul tău, avionul

s-a prăbușit. Un atentat al ex-amicilor voștri arabi, presupun. Au ramificații aproape peste tot și le-a fost mai ușor să întindă o capcană pe o cursă internă braziliană, decât pe un avion internațional.

„Dar Satan veghează asupra ta, fiindcă n-ai murit. După câte știu eu, nu mai există decât un singur caz de supraviețuire comparabil. S-a petrecut în timpul ultimului război. Un aviator englez sau american, nu îmi mai amintesc perfect, care a sărit fără parașută din avionul în flăcări deasupra Alpilor bavarezi, iar zăpada l-a salvat. Acum, nu ne-a mai rămas decât să-mi spui unde-s documentele?

Liniște!

Repet și în teutonă, mutism!

Trece un timp. Îmi înalț sufletul cerând ajutor „celor de sus”: tata, bunica, Marie. Ce odisee!

Și rezultatul e zero.

Caut un vicleșug pentru a-i zgândări subconștientul. O dată în plus, folosesc germana, îmi compun un glas răgușit de dragoste, pretinzând că sunt Hans, și chestii de asta… Reiau atacul și iarăși, și iarăși, așa cum te încăpățânezi să faci respirație artificială unuia care a dat deja ortul popii. O sărut pe un colț de gât rămas teafăr. Îi mângâi sexul. Dragoste! Hans! Te iubesc! Unde-i *THE* documentul?

Răspunsul vine-îh sfârșit sec și cu siguranță adevărat:

— Pierdut!

Îmi vine să urlu.

Apare Rechinul, înalt, hidos, nemulțumit.

— Ia ascultă, copoiule, ai depășit măsura! N-am chef să-mi petrec noaptea lângă ruinele avionului. Dacă nu vii imediat, eu am plecat.

— O.K., am venit.

Se uită la Elsa cu un ochi plictisit.

— N-arată strălucit, nu? Știi ce mi-a spus indianul ăsta scârbos? Că a făcut dragoste cu ea. Cu o femeie în agonie! Ar trebui să ai o coadă de

oțel, nu? La început a avut impresia că nu va reuși: a crezut că-i blindată! În realitate, a observat că femeia avea o capsulă metalică în interior!

De data asta mă clatin. Trebuie să fii tare ca să suporți emoții de o asemenea amploare.

Și individul adaugă:

— Capsula probabil că e blestematul ăsta de etui pentru trabucuri pe care Condor l-a suspendat de tavan, nu crezi?

— Ba da, așa cred și eu!

CAPITOLUL XXV

ULTIM:
final, sfârșit

Ministrul stă la biroul lui, cu mâinile încrucișate. Are aerul unui buldog mare, care pare să fie rău.

Îmi spune cu un accent mirosind a usturoi:

— Domnule director, te felicit. Excelența sa, ambasadorul Israelului va sosi peste douăzeci de minute pentru a-și alătura complimentele; se vorbește că o stradă din Tel-Aviv va purta numele dumitale!

Și adaugă sarcastic:

— Gloria, ce să-i faci?

Simt cum răzbate persiflarea prin usturoi.

— Onorurile sunt doar niște fleacuri, îi dau eu replica.

Ministrul reia cu vocea lui grea, bolovănoasă, care te face să te gândești la un muncitor de la canalizare, mișcându-se prin adâncurile pline de șobolani ale Parisului cu cizmele în picioare.

— Spune-mi, dragul meu, cărui fapt se datorează avansarea dumitale ca director?

Asta-i bună, mă atacă, moaca!

— Vanității omenești. Îmi imaginam că meritele mi se datorau doar persoanei mele, domnule ministru. Dar, dacă vi se pare nejustificată, demisia mea vă stă la dispoziție.

Își clatină râtul.

— Nu te șifona, dragul meu; știi prea bine că-s obișnuit să vorbesc deschis.

— Cine ar putea să nu fie la curent cu așa ceva, domnule ministru?

Dă din capul lui masiv și o expresie sarcastică luminează cu o falsă veselie fața lui greoaie de măcelar al politicii.

— Președintele Republicii s-ar părea că are anumite slăbiciuni pentru dumneata, dacă nu mă înșel?

— Toți monarhii manifestă indulgență față de bufoni.

— Și dumneata ai fi unul?

— Să zicem că dezinvoltura mea ar putea să-l facă a crede.

— Domnule San-Antonio, știi că nu te afli actualmente pe locul dumitale?

— Mi-o spun adesea, recunosc eu.

— Și știi de ce? Pentru că meritele dumitale, de care tocmai mi-ai vorbit, sunt prea mari. Dumneata ești un om de acțiune, dragul meu, ne-ai dovedit-o cu prisosință; un erou modern mereu războindu-se și al cărui cur nu-i la locul lui într-un fotoliu pivotant. Bayard[64] n-ar fi putut fi Richelieu[65], și nici Richelieu Bayard!

— Concluzia, demisionez?

— Concluzia, te eliberez din actualele funcții pentru a-ți încredința altele care corespund mai bine temperamentului dumitale.

— Interesant. Și despre ce-i vorba, domnule ministru?

— De a fonda un corp de elită în poliție.

— Paralel? Cum era secția specială? reacționez eu. Sub controlul dumneavoastră și care funcționa cu fonduri secrete? O legiune romană gata pentru orice acțiune ocultă? Nu, mulțumesc, domnule ministru!

— Cât ești de naiv, domnule San-Antonio! Și ce părere proastă ai despre mine. În proiectul meu nu-i nimic secret, nimic paralel cum ai afirmat și sunt convins că va obține aprobarea dragului dumitale președinte.

— Președintele meu este în aceeași măsură și al dumneavoastră.

— Desigur, desigur, dar bineînțeles. Ceea ce vreau să fondez e o mare brigadă dirijată de dumneata. Ea nu se va ocupa decât de „cazurile”

deosebite, de genul celui rezolvat de dumneata acum. Va scăpa de sub inerția administrativă și va beneficia de prerogative particulare. Timpurile sunt teribil de periculoase, domnule San-Antonio, ele necesită o forță de luptă capabilă să intervină repede, fără a se pierde în mărunțișuri obișnuite. Dumneata ești omul potrivit.

— Trebuie să reflectez.

— Natural. Nu te grăbi și dă-mi răspunsul deseară, în decursul unui dineu discret, într-un loc la fel de discret.

Diavolul. E în el o determinare, o voință fără compromisuri, pe care i le recunosc.

— De acord.

— Perfect: n-are rost să ne războim pentru a te face să accepți ceva la care ai visat în secret dintotdeauna, dragă prietene.

Izbucnește într-un râs ca un negustor de vite care a cumpărat pe nimic caii gărzii republicane.

— Dă-mi un sfat, dragul meu; pe cine să numesc ca succesor al dumitale?

— Pe cel care m-a precedat, domnule ministru, e ideal pentru acest post.

— Dar a ieșit la pensie!

— Nu așteaptă probabil decât să fie reangajat.

— E bătrân! mai obiectează ministrul.

Ridic din umeri:

— Fără îndoială, dar nu așteaptă decât să întinerească!

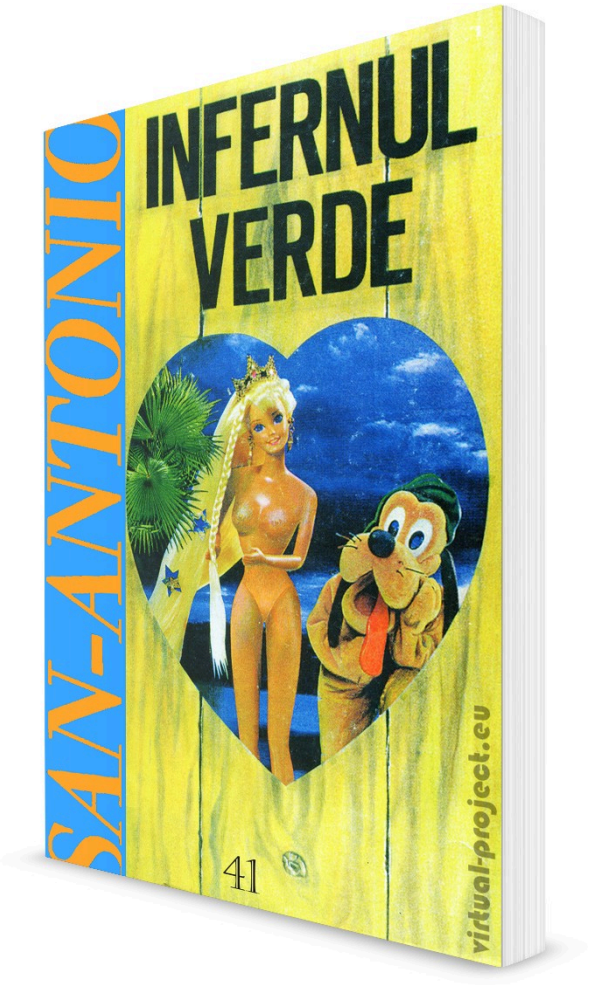

virtual-project.eu

{1} Perspectivă (limba engleză în original). (n.tr.).

{2} Avion cu reacție. (idem) (n.tr.).

{3} Toreador călare, care atacă taurul cu o suliță. (n.tr.).

{4} Natural, père Plex; e puțin cam tras de păr, dar jocul ăsta de cuvinte nu ți-l trec pe nota de plată. (n.a.).

{5} Deși ți-am mai dat rețeta acestui cocteil de nenumărate ori, ți-o mai transmit o dată aici: o treime de rachiu de Burgogne, două treimi de lichior de coacăze, totul servit glasat. (n.a.).

{6} Pentru totdeauna (limba engleză în original). (n.tr.).

{7} Din nou. (idem) (n.tr.).

{8} Ce fericire să poți scrie fără rușine chestii ca astea. Îți dai seama că persoane cum ar fi Michel Tournier, Jean d'Ormesson, Michel Druon și mulți alții, n-ar putea să și-o permită niciodată? (n.a.).

{9} Achtung! Dacă și alți tipi se mai numesc Casimir Lemercier să nu mă plictisească intentându-mi procese, pentru mai știu eu ce. Nu-i cunosc, și nici nu vreau să-i cunosc! Să fie clar! (n.a.).

{10} Nimeni (limba engleză în original). (n.tr.).

{11} Boală care se manifestă prin inflamarea testiculelor. (n.tr.).

{12} Întunecatul meu (limba engleză în original). (n.tr.).

{13} Quod erat demonstrandum – în prescurtare – frază pronunțată în urma unei demonstrații (*Ceea ce era de demonstrat*). (n.tr.).

{14} Pește de pradă foarte feroce, care trăiește în bancuri în apele dulci ale Amazonului. (n.tr.).

{15} Charles X – rege al Franței doar șase ani – 1824-1830. (n.tr.).

{16} D-v m = du-te-vino pe minut. (n.a.).

{17} De ce cosmopolite? San-Antonio are misterele lui. (n.a.).

{18} De ce extrinsecă? (n.a.).

{19} Paul Bocuse (1926) – bucătar francez – un înnoitor al artei culinare franceze, de renume mondial. (n.tr.).

{20} Jeanne Hachette – eroină franceză legendară (1456-?) a apărat localitatea Beauvais, asediată de Charles le Téméraire în 1472. (n.tr.).

{21} Căminul meu (limba engleză în original). (n.tr.).

{22} Jacque Attali – consilier și persoană foarte intimă președintelui François Mitterrand. (n.tr.).

{23} Bruno Masure – redactor de televiziune, prezintă Jurnalul pe France 2. (n.tr.).

{24} Bruno Masure nu vorbește curent decât limba san-antoniană modernă. Altminteri, practică destul de corect o limbă îndoielnică și rupe ceva engleză, pentru uzul lui personal. (n.a.).

{25} Prin opoziție cu noroc spart în fund. Ești cam idiot, dar ai fi priceput. (n.a.).

{26} Tamanrasset – localitate din Algeria în plin deșert saharian, cu cele mai înalte temperaturi. (n.tr.).

{27} Tren de mare viteză. (n.tr.).

{28} În mitologia greacă – vâslașul care trece sufletele morților peste râurile infernului. (n.tr.).

{29} Arta modei. (n.tr.).

{30} Această replică e revelatoare în privința culturii lui San-Antonio. Nobel e inventatorul dinamitei. (Bertrand Poirot-Delpech.)

{31} Simone Weil – ministrul sănătății în cabinetul Edouard Baladur – 1994. (n.tr.).

{32} Curat (limba engleză în original) (n.tr.).

{33} Albert Cohen (1895-1981) – scriitor elvețian de expresie franceză. (n.tr.).

{34} Firmă de instalații sanitare, bideuri, chiuvete, etc. (n.tr.).

{35} Sindrom neurologic, caracterizat prin mișcări bruște, sacadate și involuntare, evocând un dans. (n.tr.).

{36} Vești (limba engleză în original) (n.tr.).

{37} Închis pentru masă. (idem) (n.tr.).

{38} Negru în întregime (limba engleză în original) (n.tr.).

{39} Nu pot să zic „floarea mea electivă” ca să nu fiu acuzat de monarhism. (n.a.).

{40} Condiment din Vietnam, obținut din macerarea peștelui într-o saramură. (n.tr.).

{41} În cărțile mele, toate chinezoaicele se numesc Chian Li, pentru că mi se pare că-i destul de nostim; așa cum japonezele au pe nume Yatomoto (în loc de Yamamoto, because nu-mi place acest cuvânt). (n.a.).

{42} Președinte, director general. (n.tr.).

{43} Anne Sainclaire – realizatoarea emisiunilor de politică internă și internațională curentă „Sept sur sept”. (n.tr.).

{44} Întuneric (limba engleză în original) (n.tr.).

{45} Cyrano de Bergerac – scriitor francez 1619-1655 – autor de comedii și al unei tragedii. (n.tr.).

{46} Roland Garros – 1888-1918 – pilot francez ucis în primul război mondial – dă numele terenului de tenis unde au loc competițiile internaționale de tenis din Franța. (n.tr.).

{47} Pentru o „dulce violență” foarte probabil. (n.a.).

{48} Béru doarme întotdeauna cu pumnii strânși. (n.a.).

{49} Fosta capitală a Iranului, cu monumente din secolul al XI-lea. (n.tr.).

{50} Cântăreț și compozitor de muzică ușoară – obez. (n.tr.).

{51} Pentru împrospătarea memoriei, să ne aducem aminte că César Pinaud a făcut avere la bătrânețe datorită unui contract încheiat cu un fabricant american de produse cosmetice. A avut ideea genială de a mări orificiul flacoanelor de after-shave, ceea ce a condus la creșterea cu o treime a consumului. (n.a.).

{52} Scutit de taxe vamale (limba engleză în original). (n.tr.).

{53} Băutură pe bază de tequila, căreia i se adaugă suc de lămâie, de cocos, de papaia și altele. E plăcută la gust și amețește cu dexteritate. (n.a.).

{54} Asta-i tot (limba engleză în original) (n.tr.).

{55} Béru vorbește aici de Biroul Internațional al Muncii, iar el, bineînțeles, a reținut prescurtarea, BIM fiind mai plăcută auzului. (n.a.).

{56} Ministru de interne (dintr-o formațiune de dreapta) din cabinetul Edouard Balladur. (n.tr.).

{57} Punct culminant în masivul munților Vosgi. (n.tr.).

{58} Poți tăia rândul ăsta: e neplăcut și ți-am mai spus-o. (n.a.).

{59} Asta-i expresia consacrată. (n.a.).

{60} Prea mult (limba engleză în original). (n.tr.).

{61} Bătrâne (limba engleză în original) (n.tr.).

{62} Știu bine ce vorbesc. (n.a.).

{63} Loc de pelerinaj în Pirineii Înalți, consacrat Sfintei Fecioare, din 1858. (n.tr.).

{64} Pierre Ferrail senior de Bayard (1476-1424) – celebru pentru actele lui de bravură. (n.tr.).

{65} Cardinalul Richelieu (1585-1642) – om de stat francez, reformează finanțele, armata, legislația, intervenind în toate sectoarele activității politice, economice și culturale. (n.tr.).

Table of Contents

CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL V
CAPITOLUL VI
CAPITOLUL VII
CAPITOLUL VIII
CAPITOLUL IX
CAPITOLUL X
CAPITOLUL XI
CAPITOLUL XII
CAPITOLUL XIII
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL XV
CAPITOLUL XVI
CAPITOLUL XVII
CAPITOLUL XVIII
CAPITOLUL XIX
CAPITOLUL XX
CAPITOLUL XXI
CAPITOLUL XXII
CAPITOLUL XXIII
CAPITOLUL XXIV
CAPITOLUL XXV

Table of Contents

CAPITOLUL I	2
CAPITOLUL II	7
CAPITOLUL III	16
CAPITOLUL IV	40
CAPITOLUL V	52
CAPITOLUL VI	58
CAPITOLUL VII	71
CAPITOLUL VIII	77
CAPITOLUL IX	84
CAPITOLUL X	93
CAPITOLUL XI	99
CAPITOLUL XII	106
CAPITOLUL XIII	117
CAPITOLUL IV	127
CAPITOLUL XV	132
CAPITOLUL XVI	141
CAPITOLUL XVII	148
CAPITOLUL XVIII	156
CAPITOLUL XIX	161
CAPITOLUL XX	171
CAPITOLUL XXI	176
CAPITOLUL XXII	182
CAPITOLUL XXIII	192
CAPITOLUL XXIV	200
CAPITOLUL XXV	209